Cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvinte potrivite

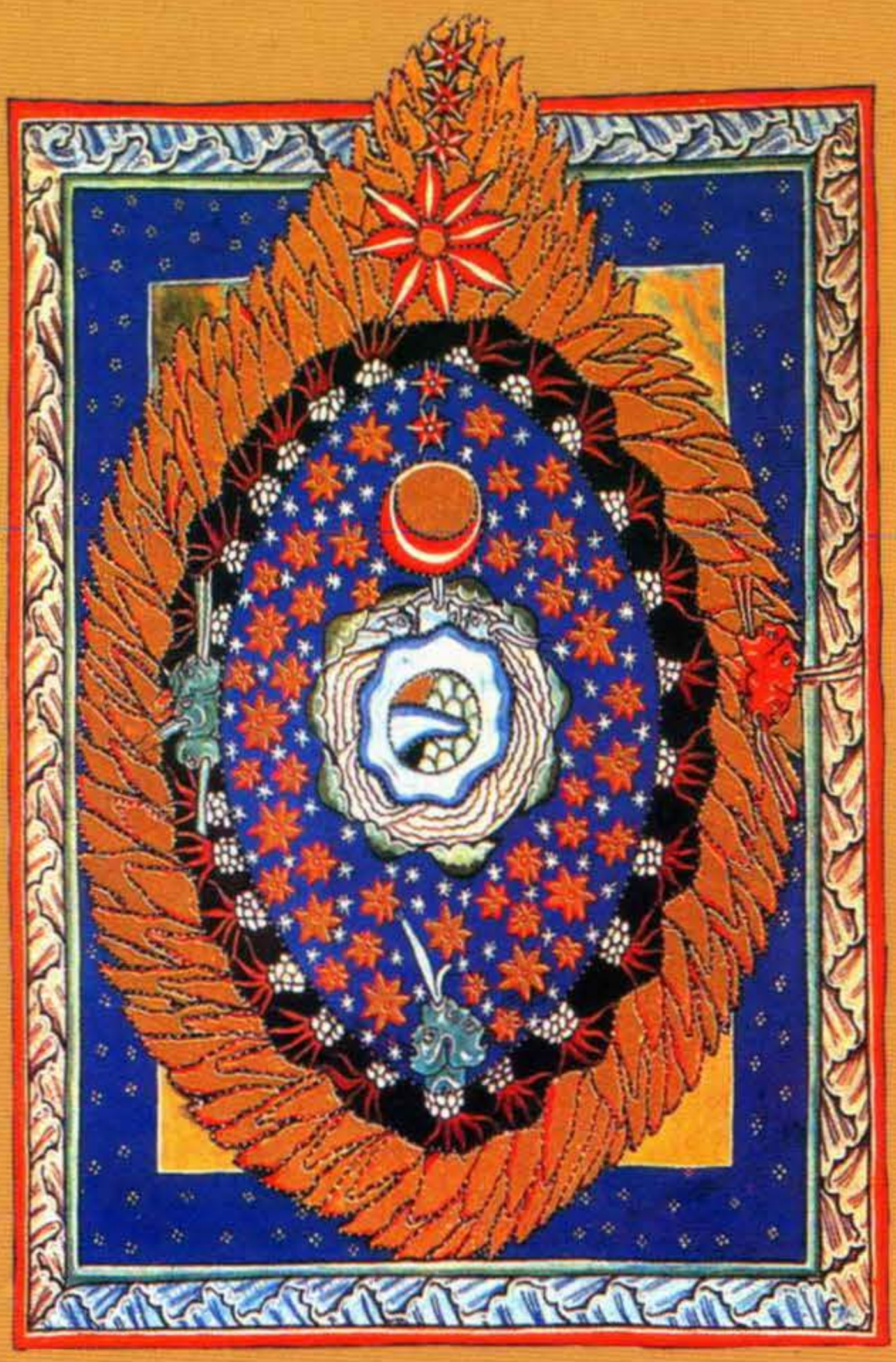

Ilie Cioară

Încă din vremurile cele mai îndepărtate ale trecutului nostru, o seamă de așa-ziși conducători spirituali au coborât Divinitatea la nivelul minții omenești și, din ignoranță sau teamă, ca și din interese pur lumești, i-au atribuit lui Dumnezeu însușiri aidoma condiției umane. Astel Dumezeu a fost apreciat ca un aspru judecător, cu totul neîndurător, chiar gelos și profund părtinitor.

Efectele unei astfel de viziuni aberante asupra pământenilor sunt ușor de sesizat de orice om cinstit cu el însuși. Diferitele religii ierarhic organizate după stil pur lumesc, ca și diversele concepții filozofice îi despart și învrăjbesc pe fiii aceluiași Tată Ceresc, punându-i permanent în conflict pe unii împotriva celorlalți.

În această carte abordăm Noua Evanghelie transmisă direct chiar de Sublimul Creator, care corectează toate erorile săvârșite de către înaintașii noștri, oferindu-ne în detaliu adevăratul rost al vieții ființei umane pe această planetă. Soluțiile oferite - de o valoare inestimabilă și accesibile tuturora - ne arată pe loc modul în care putem realiza saltul calitativ pe scara evoluției spirituale.

Fiecare poate astfel să descopere prin el însuși Natura sa Divină, ca și fraternitatea neîndoielnică a tuturor semenilor. Noi cu toții formăm O Unică Realitate în Uniune pefectă cu Sublimul Creator a Tot și Toate câte există în Imensul Necuprins.

Cuprins

1. ADEVĂR ÎMPRUMUTAT ŞI ADEVĂR PERSONAL 11
2. AJUTAREA LUI DUMNEZEU 14
3. CELE CINCI ATITUDINI ALE LUI DUMNEZEU 19
5. CICLUL EXISTENŢEI 32
6. CONDAMNAREA, OSÂNDIREA 35
7. CONDIŢIONAREA, DEPENDENŢA 38
8. CONTROLUL EMOŢIILOR 40
9. CONTROLUL TRUPULUI 43
10. CULTIVAREA VOINŢEI 46
11. CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU 50
12. CUNOAŞTE-TE 52
13. DESTINAŢIA 55
14. DUMNEZEUL CEL REAL 58
15. DUMNEZEUL – FICŢIUNE 62
16. EREZIE ŞI ERETIC 65
17. ETERNUL MOMENT ACUM 68
18. EVANGHELIA CEA NOUĂ 71
19. EVOLUŢIA PLANETEI 79
20. FOLOSIREA LUI DUMNEZEU 81
21. IEŞIŢI DIN TIPARUL MINŢII! 87
22. IGNORANŢA, NECUNOAŞTEREA 90
23. ILUZIA ŞI A EI REALITATE 92
24. ILUZIA ŞI REALITATEA 95
25. INDEPENDENŢA 97

26. IUBIREA LUI DUMNEZEU 99
27. ÎMBRĂȚIȘAREA LUI DUMNEZEU 103
28. ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU 108
29. ÎNDRUMAREA TRINITARĂ 113
30. JUDECAREA SAU JUDECATA 117
31. LIBER-CUGETĂTOR 119
32. MESAJUL CREATORULUI 122
33. MINTEA ȘI-ALE EI DISTRACȚII 125
34. MINTEA ȘI ALE EI TIPARE 128
35. NEVOIA ȘI NEVOINȚA 131
36. NU PIERDEȚI CLIPA VOASTRĂ DE GRAȚIE! 133
37. OMUL UNIVERSAL 137
38. PRIETENIA CU DUMNEZEU 140
39. REALITATEA ȘI ILUZIA 145
40. RELAȚIA CU DUMNEZEU 147
41. SĂ-I MULȚUMIM LUI DUMNEZEU 155
42. SĂ ÎNVĂȚĂM CE ESTE IUBIREA 165
43. SPIRITUALIZAREA 167
44. STAREA DE PURĂ CONȘTIINȚĂ 174
45. SUCCESUL ȘI INSUCCESUL 179
46. SUNT – NU SUNT! 182
47. SUPERIORITATEA 185
48. ȘTIUTORUL NEÎMPLINIT 187
49. TRUPUL – SIMPLU INSTRUMENT 191
50. UNICITATEA 194
51. ÎNCHEIERE 197

Cărți de același autor:

MOARTEA MORȚII ȘI DESĂVÂRȘIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT
Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE
Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA
Editura All, 1998

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT
Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII
Editura Metropol, 1999

MINUNATA CĂLĂTORIE
SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINȚE
Editura Herald, 2000

ETERNITATEA CLIPEI
Editura Herald, 2000

PE URMELE ABSOLUTULUI
Editura Herald, 2001

SPIRITISM ȘI SPIRITUALITATE MISTIC-CREȘTINĂ
Editura Hermes, 2002

MURIM ȘI ÎNVIEM CU FIECARE CLIPĂ
Editura Hermes, 2003

ILIE CIOARĂ

Cunoaşterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite

EDITURA HERMES
Bucureşti, 2003

Grafică:
Viorel Dragomir

Prelucrare computerizată:
Radu Amariței

Corectura textului:
Mirela Şandru

ISBN 973-99234-5-3
© Toate drepturile aparțin Editurii Hermes.
Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

PREFAȚĂ

O nouă carte, sub un nou titlu, mă determină, în mod logic şi firesc, să scriu şi această prefață, oarecum diferită în ansamblul ei. Şi nu o pot face altfel, decât printr-o succintă relatare a unui fragment din viața autorului, aşa cum de altminteri am procedat şi în celelalte lucrări editate anterior. Motivul este pe cât de simplu, tot pe atât de clar şi uşor de înțeles. Aşadar, reiau acest amănunt, pentru completa informare a acelor cititori care se întâlnesc pentru prima dată cu mine ca sursă directă de informații, culese în urma unor experiențe personale deosebite.

Iar ceea ce încerc să explic noilor cititori, nu ar trebui să creeze nici o nuanță de disconfort sau plictiseală, nici pentru aceia care cunosc fenomenul de parapsihologie, care mi-a transformat radical modul de abordare a Vieții. Pentru aceştia, noua aducere aminte nu face decât să le întărească şi mai mult propriile convingeri, referitoare la eternitatea Viului şi sensul real al actualei întrupări.

În anul 1948, de Sf. Maria, un vis premonitoriu mă anunță cu circa şase ore mai înainte, că voi fi căutat de către organele de jandarmerie, pentru a fi arestat. Eram urmărit politic, pentru că am fost ofițer de poliție al Ministerului de Interne – Siguranța Statului în perioada de dinainte de acapararea puterii politice a P.C.R. Previziunea s-a împlinit cu o precizie care depăşeşte orice altă comparație. Din acel moment am fost nevoit să trăiesc într-o profundă clandestinitate, zi şi noapte, ascuns într-un pod de bucătărie, semi-întuneric, timp de doi ani şi circa şase luni.

La scurt timp de la intrarea mea în acel pod, într-o noapte, desprins de corpul fizic, trăiesc un nou fenomen surpriză: dedublarea sau decorporalizarea. Nu citisem nimic în acest domeniu şi nici măcar nu auzisem despre o asemenea posibilitate.

După o seamă de verificări, legate de lumea fizică — pentru propria convingere — întâlnesc o altă surpriză. Aflat în afara corpului carnal îmi apar în cale o seamă de suflete — oameni decedați — cunoscuți şi necunoscuți de mine. Entuziasmat de noile dezvăluiri, am dorit să ştiu dacă am mai avut o altă întrupare în trecut. La

simpla mea invocare, adresată unui Dumnezeu impersonal, mi s-au revelat fragmente din câteva vieți anterioare. Totul s-a petrecut în epoci diferite, eu având, de fiecare dată, o altă înfățișare decât cea actuală. În continuare, am dorit să aflu ce surprize îmi oferă viitorul din actuala existență. În acest fel am trăit anticipat unele fragmente și din actuala viață. Totul s-a petrecut după o perioadă de câțiva ani întocmai precum mi se dezvăluise.

De asemenea, tot ca locatar al acelui pod, care pentru mine devenise un adevărat paradis pământesc, am dorit să întâlnesc – pur și simplu – pe Dumnezeu. Nici de data aceasta, revelația nu s-a lăsat așteptată. Aflat în afara corpului fizic, adică în corpul astral, mă adresez cu o invocare fierbinte: „Doamne, vreau să Te întâlnesc"! Ca un bolid m-am ridicat la vertical. Apoi, pe măsura urcușului, am auzit, în mod distinct, trei zgomote – aidoma țăcănitului produs de scoaterea unei săbii din teacă. Fiecare zgomot era însoțit de câte o desprindere a unor învelișuri din întregul ființei mele. În final, din mine nu mai rămăsese decât un punct luminos, iar eu, perfect conștient, drept Stare de Pură Conștiință. Deasupra mea, un cer lăptos și ici colea, câteva puncte luminoase, la fel ca și mine. La vederea acestora, îmi zic în sinea mea: „Oare ele sunt vii la fel ca mine"? În urma reflecției mele, două dintre aceste puncte, au făcut o deplasare de circa 70 cm, în scopul vădit de a mă convinge că sunt ca și mine. Armonia, liniștea și mulțumirea completă, pe care o trăiam în mod deplin acolo, n-aș mai fi vrut să revin în corp. Nu pot preciza cât am trăit acolo. Dar, iată-mă desprins din acel climat și deodată revin în corpul meu din acel pod, pe care-l îndrăgisem cu adevărat.

Acest fenomen mi-a marcat întreaga existență de după aceea. A urmat ispășirea a cinci ani și șase luni de închisoare. În această perioadă de timp mi-am dorit aflarea unei biblioteci în scop de documentare. Și această dorință mi-a fost cu prisosință împlinită. După eliberare, am cunoscut un cerc de spiritiști, din care am făcut parte timp de 31 de ani. Conducătorul cercului respectiv avea o asemenea bibliotecă.

În această perioadă am studiat și pus în aplicare cele mai de seamă credințe și metode, care dădeau asigurări de împlinire a desăvârșirii spirituale. De fiecare dată însă, eram nemulțumit de rezultatul la care ajungeam. Căci, în mod constant aveam în față,

drept etalon de comparare, trăirea Stării de Pură Conştiinţă a acelui punct luminos, descris mai înainte.

După câtva timp, am renunţat la activitatea minţii şi am trecut la „Cunoaşterea de Sine", observând şi ascultând, în mod simplu, reacţiile minţii, ca simplu martor, fără să urmăresc ceva anume ca scop, interes, ideal etc. Această simplitate, realizată cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate, m-a încurajat încă de la început, văzând că adevăratele transformări în structura „ego"-ului au loc prin inacţiune. Adică, în tăcerea smerită a minţii, în faţa noutăţii permanente a Vieţii, în eterna Ei desfăşurare – prospeţime de la o clipă la alta.

După un timp, relativ scurt, într-o dimineaţă, la trezire, trăiesc un nou fenomen surpriză: „Sinele personal" sau „eul" fals suferise o fisură sau spargere a propriului contur, care mă ţinea prizonier prin tipare rigide, convenţionale, determinate de credinţe, filozofii şi metode. Fenomenul este cunoscut în literatura de spiritualitate ca Eliberare sau Iluminare. La acea dată împlinisem vârsta de 55 ani. Din acea clipă s-a desprins de mine credinţa religioasă, pentru care făcusem o adevărată pasiune, prin folosirea permanentă a rugăciunii inimii, ce se rostea singură, prin mecanicitatea minţii. De asemenea, a dispărut şi interesul pentru lumea astrală, îndrăgită în mod deosebit pentru varietatea aspectelor, prin ele însele totdeauna permanente surprize. Din acel moment, impulsionat de un îndemn venit din profunzimea fiinţei mele, am început să scriu despre „Cunoaşterea de Sine", folosind iniţial versul. Mai înainte nu am avut asemenea preocupări poetice.

Toate aceste fenomene, apreciate ca metafizice sau parapsihologice, se află cuprinse în cartea „Moartea morţii şi desăvârşirea".

Până în toamna anului 2000 tot ceea ce am scris în legătură cu „Cunoaşterea de Sine" în cele două variante, poezie şi proză, sunt cuprinse în 11 volume, care au văzut lumina tiparului prin patru edituri.

Iată însă, că în luna octombrie a aceluiaşi an am aflat, nu întâmplător, desigur, despre Noua Evanghelie - autor Neale Donald Walsch. Am citit cu toată atenţia cele trei volume „Conversaţii cu Dumnezeu", apoi, ulterior, şi „Prietenia cu Dumnezeu, ca şi „Comuniunea cu Dumnezeu". Din tot ceea ce am întâlnit în aceste volume nu am găsit nici un fel de contradicţie privitoare la existenţa lumii de după aşa-zisa moarte şi descoperirile făcute de

mine prin experiențele de dedublare. De asemenea, nu există diferențe nici în ceea ce privește întâlnirea omului cu el însuși, în care falsul „sine" dispare și trăitorul acelui fenomen întâlnește pe Dumnezeu cu care se contopește, descoperind în acest mod Natura sa Divină, manifestată ca Iubire atotcuprinzătoare.

Din citirea primelor trei volume, realizată cu trăirea concomitentă a ceea ce ele ne informează, mi-a lărgit în mod vizibil orizontul „Cunoașterii", care realmente nu are nici un fel de limite. Deoarece „Cunoașterea de Sine" o dată începută nu se termină niciodată, căci noul întâlnit în Comuniune perfectă cu Dumnezeu și laolaltă cu Viața și toate câte există în Imensul Necuprins, solicită noi și noi descoperiri la nesfârșit.

Pe fondul subiectelor luate din aceste prime volume am scris lucrarea „Murim și înviem în fiecare clipă". Asta înseamnă desprinderea de trecutul vechi, cunoscut prin trăire și întâmpinarea în aceeași clipă a noutății Vieții, cu o minte nouă, capabilă să ne ofere posibilități de sesizare, înțelegere și trăirea cu adevărat a ceea ce înseamnă Viață, în general.

V-am oferit toate aceste informații, pentru ca dumneavoastră, aflând ceea ce s-a întâmplat cu mine, să vă puteți cunoaște mai ușor Realitatea ființei proprii. Toți oamenii – adică și eu – fără nici o deosebire, dispunem de Una și Aceeași Scânteie Divină. Ea este asemănătoare – cantitativ și calitativ – în savant ca și în omul de rând; în sfânt, ca și în cel apreciat păcătos. Noi toți, în general, ca înfățișare exterioară suntem deosebiți, dar ca Esență nu suntem nicidecum separați.

Și acum, să revenim la noul volum al cărui titlu mi-a fost relevat printr-un impuls fulgerător și categoric, venit din profunzimea propriei ființe. Toate titlurile temelor au fost luate din ultimele două volume, amintite mai înainte, iar dezvoltarea lor, cât mai amănunțită, s-a concretizat numai prin trăirea directă a experienței respective.

Dintre sfintele îndrumări și aprecieri oferite de către Dumnezeu, să reținem în mod deosebit următoarele:

Omenirea a realizat un anumit progres pe plan științific și tehnic, însă pe plan spiritual, voi pământenii vă aflați încă în stadiu de primitivism. Se impune deci un salt calitativ mai rapid pe scara evoluției. Și iată cum poate fi realizat. Până acum oamenii au folosit – spune Dumnezeu – verbul a face, sau pe Dumnezeu,

pentru a fi şi a avea. El schimbă această ordine a împlinirilor, începând cu verbul A Fi, adică starea de fiinţare ca Pură Conştiinţă. Căci numai pornind de la această ipostază veţi putea cunoaşte, fără să greşiţi, ceea ce este nevoie în continuare să faceţi şi, eventual, să aveţi. Această modalitate de a întâmpina Viaţa o numeşte drept „Cale pe Scurtătură". Cu ajutorul ei putem realiza rapid pe Acela Care Suntem, adică Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire. Si, pentru a exclude orice fel de dubii, El mai precizează: În Starea de A Fi, Eu – zice Dumnezeu – Sunt Tu şi Tu eşti Eu. Astfel se realizează în mod direct Unimea cu Dumnezeu şi Viaţa totodată, Ea fiind un alt simbol dat Divinităţii. Numai astfel vom putea crea, prin trăire personală – fiecare ins în parte – o nouă cultură şi civilizaţie, diferită de cea actuală.

Experienţa lui A Fi ne oferă în mod spontan Trinitatea fiinţei (corp, minte şi Suflet – Una) şi cu ajutorul Ei aflăm prin revelare fondul fiinţei noastre care este Iubire atotcuprinzătoare, necondiţionată. Tot în legătură cu acest experiment, Dumnezeu ne mai precizează, că şi cel mai greu lucru pentru voi, oamenii, este acela de a renunţa „la ceea ce credeţi voi că sunteţi. Iar cel mai uşor lucru este să nu faceţi nimic, ci doar să fiţi!" Atât şi nimic în plus!

În această minunată Stare de A Fi dispare mintea veche şi, fără nici un fel de gânduri, funcţionăm într-o perfectă armonie cu însăşi mişcarea Vieţii, care este noutate şi prospeţime permanentă de la o clipă la alta. Râvna, truda, cinstea, şi insistenţa realizării acestei simplităţi, va conduce, în final pe trăitor, la spargerea calapoadelor „ego"-ului şi întâlnirea fenomenului Iluminare, amintit mai înainte. Trecând la această nouă practică, Divinul Creator ne asigură că omenirea se va putea schimba în decursul a una sau două generaţii.

Noi, cei care am citit şi recitit mesajul divin, îi vedem oare importanţa semnalată prin folosirea verbului A Fi, ca şi eficienţa înregistrată chiar din primul moment? Dacă, da, atunci mai are vreun rost revenirea la nenumăratele practici indirecte, prin folosirea de formule, mantre, rugăciuni etc.? Omenirea a încercat asemenea practici încă de la începuturile existenţei, ca făptură raţională şi rezultatele se văd! Le vedem oare cu adevărat? Sau trăim încă dominaţi de acumulările memoriale, care structurează falsa imagine a „sinelui" posedat până la stadiu de obsesie de ceea ce ştie şi cunoaşte din cărţile citite, ca şi greşita educaţie, transmisă de la o generaţie la alta.?

Pentru a ne încadra în noua orientare oferită de Dumnezeu, să lăsăm de o parte mintea veche, căci noi nu suntem minte umană, ci Ființă umană! Iar, pentru a ne obișnui cu Starea de A Fi tot Bunul Părinte Ceresc ne arată cum să ne-o însușim mai ușor. Cu ajutorul Atenției lucide doar ne urmărim respirația. De asemenea, ne putem concentra între sprâncene, în profunzime. Ambele practici, de fapt, ne desprind de lumea exterioară și, intrând înăuntrul nostru, ne unim întreaga ființă sub directa conducere a Spiritului.

În urmărirea aceluiași scop, încă o semnalare. În perioada când dormim, mintea ne duce unde vrea ea și trăim starea de vis. Dar ce se întâmplă după ce ne trezim? Mintea continuă să funcționeze la fel printr-o gândire necontrolată. Deși suntem treji, viața de somnambul continuă. Pentru a ne trezi – în orice loc ne-am afla să ne obișnuim cu întrebarea: Sunt eu oare Întreg și conștient „Acum și Aici"? Simpla întrebare ne aduce imediat în interiorul ființei proprii și trăim câteva clipe de totală liniște. Dacă totuși în oglinda conștiinței apar gânduri, imagini doar le vedem și nimic în plus. Ele dispar, fiindcă sunt doar umbre și lumina Atenției le împrăștie instantaneu. Aceste simple întâlniri cu reacțiile minții vor conduce, în cele din urmă, la diminuarea importanței „ego"-ului și starea de Eliberare.

O altă îndrumare la fel de prețioasă: Să nu facem din oameni idoli sau maeștri spirituali, oricine ar fi aceștia. Căci atașamentul de orice făptură umană constituie un obstacol categoric în calea propriei evoluții. Adevăratul nostru maestru spiritual se află în interiorul ființei proprii și ne așteaptă să-L descoperim. El nu ne minte, nu ne înșală niciodată și nici nu ne speculează, cum o fac, de obicei, maeștri exteriori.

Și încă o atenționare din partea autorului: În clipa în care citiți fiecare temă, nu mergeți mai departe până ce nu realizați singuri, prin trăire personală, ceea ce cuvintele încearcă să explice fenomenul respectiv. Exprimarea pe calea versului – prin puține cuvinte – oferă o mai ușoară posibilitate de aplicare și proprie descoperire, pe parcursul unei singure strofe sau cel mult două. În schimb, proza vă acaparează intelectul și – conștient sau inconștient – ceea ce aflați vă amplifică dimensiunea știutului și, o dată cu el, prinde o mai mare vigoare falsul „sine" sau „ego"-ul.

Și, în sfârșit, la despărțire, să ne amintim mereu una și aceeași preocupare: Să renunțăm la toate metodele indirecte și urmând

îndemnul Sublimului Creator să ne ridicăm la nivelul practicării Stării de A Fi, a cărei simplitate este accesibilă tuturora. În mod practic, o realizăm printr-o fulgerătoare scânteiere, văzând ceea ce nu este Ea. În acest scop folosim lumina Atenției, care la întâlnirea cu orice reacție a minții face ca totul să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic", astfel creat, suntem Starea de A Fi sau Conștiință Pură.

În această ipostază se împlinesc: Integritatea ființei noastre, Uniunea cu toți oamenii, Comuniunea cu Dumnezeu sau Viața și de asemenea, cu toate câte există în Necuprinsa Imensitate. Și mai presus de toate aceste simboluri de exprimare, folosite pentru explicarea trăirii fenomenului respectiv – în care ne păstrăm individualizarea – aflăm, de asemenea, că noi suntem, în final, Energie Primordială, deoarece Infima Scânteie, care ne definește, face parte din Lumina Luminilor, având aceleași însușiri ca și Ea.

1. ADEVĂR ÎMPRUMUTAT ȘI ADEVĂR PERSONAL

Mediul unde ne-am născut în actuala întrupare
Ne-a dat tot ce-a posedat prin fireasca educare:
Cunoștințe acumulate de la alții moștenite,
Transmise ereditar din vremuri de dinainte.

Așadar știutul nostru despre adevăr, iubire
Realmente însușit. prin această moștenire.
Altfel-zis, împrumutat de la semenii maturi:
Familie, școală, religii prin a lor învățături.

Practic, minți aglomerate – simplă condiționare,
Ce răspunde automat la fiece provocare,
După cum a fost formula – seacă mecanicitate,
În conflict cu Adevărul – permanentă noutate.

Acest mod de-ntâmpinare, fiind total nepotrivit,
Dă amărăciuni, tristețe – insul veșnic chinuit,
În conflict cu el și lumea, tot la fel de programată,
Fiindcă insul și cu gloata, își croiesc șubreda soartă.

***

Adevărul personal, totalmente, diferit prin a Lui alcătuire.
Iată cum este împlinit de om – ca certă trăire:
Trinitate–Unitară cu Întreg Viul laolaltă,
Una şi cu Creatorul – Existența abordată.

În această conjunctură Adevărul e-ntâlnit
Pe momente succesive – conştient desăvârşit,
Drept constantă recreare – prospețime consecventă,
Cu transformări radicale – Puritate evidentă.

Fiecare trăitor – stăpân al descoperirii
Naturii sale Divine, cu-adevărurile firii,
Înțelept se dovedeşte prin gânduri, vorbe şi fapte;
Necum griji şi nici nevoi – absolut eliminate.

Fericit, stăpân pe sine, Bunătatea-l defineşte,
Mentor fiindu-i Dumnezeu, în toate câte întâlneşte.
Demn exemplu de urmat, Sacra lui înfăptuire,
Căci Esența din noi toți e la fel, Dumnezeire.

Şi-acest om se împlineşte prin „Cunoaşterea de Sine",
Simpla conştientizare fiind chiar sacra acțiune,
Ce destramă, risipeşte poverile ancestrale
Cunoscute ca reacții – descărcări memoriale.

Atenția folosită drept instrument la-ntâlnire,
Ea fiind Divinul din noi – Stare de Pură Iubire,
Care-apare-n „golul" minții – prospețime creatoare.
Astfel, omul vechi dispare şi cel Nou, spontan, apare.

Adevărul, ca idee sau concept, în înțelesul cel mai larg al existenței sale, înseamnă reflectarea fidelă în conştiință a unor obiective independente de subiectul cunoscător. Aşadar, El are caracter de universalitate, atestată de însăşi existența ce-L caracterizează.

Adevărul împrumutat sau relativ este determinat de un conglomerat de păreri, formule sau lozinci, înregistrate memorial,

potrivit factorilor educaționali și a mediului în care ne-am format. Familia, școala, religia sunt cei mai de seamă dintre acești factori. Și procesul continuă în același mod de la o generație la alta, fiecare, în parte, oferind ceea ce a primit de la generația precedentă. La început, generația tânără nu este întrutotul de acord cu ceea ce primește, întrucât cei mai în vârstă oferă tinerelor vlăstare îndrumări neconvingătoare, pe care ei înșiși nu le respectă. Adeseori purtarea acestora fiind în evidentă contradicție cu ceea ce spun. Mai târziu însă, prin trecerea anilor, tinerii, devenind maturi, intră în mod inconștient în calapoadele celor în vârstă, adăugând, la rândul lor, nuanțe noi la vechile formulări. Iar mai târziu și ei se vor afla în conflict cu noua generație. Conflictul dintre generații durează în acest fel de mii de ani. Și toate astea au loc pe fondul șubredului adevăr relativ, prin natura lui subiectivă, bazată pe impresii personale, neconforme cu realitatea lucrurilor.

Adevărul personal este realizat de fiecare ins în parte, în postura de integritate a ființei – corp, minte și Spirit, o perfectă Unime – în Comuniune cu Viața în perpetua Ei desfășurare, ca noutate, prospețime de la o clipă la alta. În acest context, individul – ca trăitor direct – în Unime cu Marea Energie Universală, în care se contopește, devine co-creator pe momente veșnic schimbătoare. Mentor și îndrumător ne este chiar Dumnezeu, care ne conduce în existența noastră de zi cu zi prin impulsuri intuitive. Fondul fiecărei ființe, fiind Iubirea necondiționată de nici un fel de motivații lumești, curăță și transformă, atât pe insul trăitor, cât și mediul înconjurător, cu reverberații benefic asemănătoare și asupra Întregului Univers.

La această radicală transformare sfântă și sfințitoare, are acces fiecare făptură umană, folosindu-se de cea mai rapidă și sigură modalitate de realizare și anume: „Cunoașterea de Sine". Singurul instrument de care avem nevoie, în acest scop, este Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și total dezinteresată. Cu ajutorul Ei întâmpinăm reacțiile haotice ale minții vechi, care apar în mod automat, la întâlnirea cu mișcarea permanentă a Vieții, prin însăși natura Ei, eternă prospețime și noutate de la un moment la altul. Simpla iluminare a acestor reacții – ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente – face ca ele să dispară instantaneu, fiind doar apariții fictive. Iar în „vidul psihologic", astfel creat, ființa noastră Trinitară se unește și, ca Un Întreg funcțional, întâlnește Iubirea, adică Esența Divină –

existentă în noi şi, de asemenea, peste tot în Imensul Necuprins. Ea curăţă, destramă, risipeşte toate energiile deficitare ale insului vechi, manifest ca „egou" sau „sine" fals.

Aşadar, concomitent cu dispariţia omului vechi – creaţie a timpului şi spaţiului, care l-a format – apare Omul Nou, numit Iubire, în care îşi afirmă prezenţa toate însuşirile Divinităţii: Fericirea, Frumuseţea, Bunătatea, Compasiunea la nivel absolut. Omul nou, astfel eliberat de reziduurile memoriale, pune temelie unei alte lumi diferită de cea actuală.

Să mai precizăm că toţi oamenii vor ajunge, cândva, să întâlnească fericita surpriză a fenomenului de Iluminare. Totul depinde de ceea ce face fiecare, îndată ce a aflat despre adevăratul sens al existenţei sale ca făptură întrupată. Simpla informaţie, care ne-a parvenit în legătură cu propriul destin, ne confirmă că avem şi capacitatea respectivă de împlinire. Iar adevăratul maestru care ne va conduce la finalul mult râvnit se află – conştient sau inconştient – în interiorul fiinţei proprii şi nicidecum în afara noastră.

Dorinţa aprigă, râvna, pasiunea aplicate în mod conştient, cinstit şi cu perseverenţă ne vor releva, încă de la bun început – prin efecte vizibile, binefăcătoare, uşor de sesizat – că aceasta este calea sigură de întoarcere Acasă, adică în Sânul Divinului Părinte Ceresc.

2. AJUTAREA LUI DUMNEZEU

Câtă vreme rătăcit-am, alergând fără de rost,
Când spre ieri şi-apoi spre mâine – totul searbăd şi anost;
Am privit în urma noastră cu regrete-încriminări
Care-azvârlite-înainte, ne-au oferit tulburări.

Regretul şi-învinuirea, în cuprinderi diferite
Şi deslușirea corectă, prin cuvinte potrivite.
Este absolut utilă în al Vieţii curs normal,
Căci „Cunoaşterea"-ncontinuu ne oferă ce-i real.

Regretul şi observarea, în mod simplu demonstrează
Că nu ne-am îndeplinit cea mai sfântă ipostază

A Aceluia Ce Suntem – Natura noastră Divină,
Puritate intrinsecă, ca şi Iubire deplină.

Vinovăția, din contră, e decizia severă, proiectată-n
viitor,
De-a nu mai face vreodată acel fapt îngrozitor.
Societăți şi religii au impus ostracizări
Prin pedepse cât mai dure – fără reabilitări.

Scopul real al Vieții – proces în desfăşurare:
Ne creăm şi recreăm pe momente-înnoitoare,
În viziuni mai mărețe, privind propriul nostru Sine,
Ascendență neîncetată printr-o nouă versiune.

În constanta acțiune avem ca însoțitor,
Drept sprijin şi îndrumător – pe post de co-creator,
Pe Părintele Divin, ce ne-ajută să-mplinim
Ceea ce noi, realmente, ne-am propus să devenim.

El ne urmăreşte voia – prin intenții proiectate
Şi oferă instrumente – pe potrivă, adecvate,
Să trăim experiența personală de creare
Aşa precum ne-am propus, drept final – realizare.

Voia noastră şi a Lui: Una e Dumnezeiască;
Asta e Realitatea – certitudine firească;
Separarea dintre noi nu e decât aparentă,
Drept iluzie deşartă – niciodată stare certă.

Lumea e aşa cum e, precum o avem în minte,
Tot la fel şi viața noastră, prin aspecte-nchipuite.
Aşadar, de noi depinde să ne schimbăm viziunea,
Intrând înăuntrul nostru – unde este Înțelepciunea.

Dacă ne schimbăm pe noi lumea altfel e privită:
Cu Iubire, Bunătate – comportarea noastră sfântă;
Este un constant proces de Viață-n desfăşurare,
Iar Viața-i Dumnezeu, ce-L folosim ca atare.

Folosindu-L conştient, clar, lucid şi insistent
Transformarea se produce în mod cert şi evident.
În această ipostază El oferă instrumente, daruri, date
Şi-nsuşindu-I Energia creatoare, noi creăm Realitatea.

Experiența marcată prin gândire, vorbă, faptă,
Daru-Înțelepciunii blânde – ce destramă judecata;
Legate de aparențe – iluziile înşelătoare,
Practic, ele se destramă în mintea-nțelegătoare.

Darul Dragostei Sublime e un dar neprețuit,
Care-ndeamnă şi ajută să fim un Întreg Unit,
Să iubim fără condiții pe noi şi-alții, laolaltă,
Binecuvântând pe toate, precum Viul ne arată.

Peste Tot, ca şi în Toate,. În Imensul Univers,
Există Forța Divină – manifestă-n mod expres:
Energie creatoare, ca şi Înțelepciune blândă şi, la fel,
pură Iubire.
Folosind această Forță – folosim pe Dumnezeu – cu El fiind
în Contopire.

Noi cu toții schimbăm lumea folosind această Forță.
Scânteii – aflată-n noi – să-i dăm vigoare de torță,
Folosită-n permanență în momente-ntunecoase
Şi cu-aceeaşi prospețime în momente luminoase,

În clipele de curaj, ca şi-n clipele de frică,
Cu moralul la pământ sau în al nouălea cer.
Toate astea le-am trăit şi le vom mai trăi încă,
Fiindcă asta este Viața, în eternul Ei mister.

În trecut, un şir de vieți, ca-ntrupat p- acest Pământ,
Am ucis şi am fost ucişi, îmbrăcați cu-acest veşmânt;
Într-o vreme-am adunat şi în alta – am risipit;
Am plâns şi ne-am jeluit, apoi am râs şi-nveselit;

Cândva, la fel, am zidit, dup-aceea-am dărâmat;
Am îmbrățişat o vreme – şi fugit de-mbrățişat;

Vreme a fost de păstrat şi de-asemeni, de-aruncat;
De cusut şi-nsăilat, apoi rupt şi deşirat;

Un timp a fost de pierdut şi-altul a fost de găsit;
De asemeni, de iubit şi apoi altul de urât;
Vreme de agonisit şi altul de prăpădit;
La fel, un timp de sădit şi-altul de smuls ce-am sădit.

Am trăit vremuri de pace şi confruntări sângeroase;
Mintea iniţiatorul şi-a durerii nemintoase;
Toate absolut înscrise în Eternul lui Acum.
Tot ce este, tot ce-a fost şi va mai fi, nu dispare nicidecum,

Căci ce s-a-ntâmplat vreodată, ca trecut, deci, cunoscut,
Şi ce este-n noi Acum sau va fi în viitor, este-n prezent revelat.
Iar acest Sublim Moment ne îndeamnă să decidem:
Ceea ce vrem ca să fie şi să facă pe Acela Care Suntem.

Acest Moment de Trezie în Supremul Adevăr
E moment de izbăvire – de tot trecutul mizer.
Dumnezeu cu noi – tot timpul – prieten şi îndrumător
În oricare-mprejurare, sprijin şi reciproc ajutor.

Titlul acestei teme apare ca surpriză, dar şi ca o mare îndrăzneală. Cum ar putea un pământean să ajute Divinitatea?! Să nu pornim cu prejudecăţi, ci să aşteptăm demonstrarea şi concluzia temei!

Până acum, dominaţi, în mod categoric, de către acumulările minţii, care ne condiţionează capacitatea intelectuală, am întâmpinat mişcarea permanentă a Viului, privind, fie în trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat, fie înspre un viitor, sprijinindu-ne pe supoziţii, fundamentate tot pe acelaşi trecut. Prezentul fiind doar o punte de trecere între cele două aspecte ale propriei deplasări. Întreaga activitate a minţii ne-a oferit când învinuiri şi regrete de ceea ce am făcut cândva, când clipe de satisfacţii, prin aceeaşi aducere aminte a trecutului. În ambele cazuri, trăim momente imaginare, care nu au nici o legătură cu clipele prezente. Amărăciuni şi stres psihologic, cu influenţe dăunătoare, atât pe

plan fizic, cât şi psihologic este tot ceea ce întâlnim dacă funcţionăm în acest mod defectuos. Şi se întâmplă toate acestea din cauză că suntem desprinşi, în chip mecanic, de actualitate. În acest caz, prezentul, care este real, autentic rămâne un veşnic mister, imposibil de întâmpinat.

Cu totul diferit se pune problema când suntem conştient de ceea ce se întâmplă în mod inconştient. Or, a fi conştient de tot ceea ce se întâmplă în clipa prezentă, înseamnă că noi vedem impulsurile iluzionare ale minţii deficitare. În clipa conştientizării lor, acestea dispar şi noi realizăm Unitatea fiinţei, adică a Aceluia Ce Suntem – Natura noastră Divină, care se afirmă prin Ea însăşi ca Iubire, Bunătate, Cinste, cu însuşiri autentic sfinţitoare. În acest fericit caz – la care are acces fiecare pământean – calificăm vinovăţia ca un fapt reprobabil, săvârşit în trecut, ca o simplă atenţionare de a nu mai repeta fapta respectivă.

Societatea şi religiile însă, au impus ostracizări, prin pedepse cât mai dure, excluzând însăşi reabilitarea. Mai mult decât atât, condamnările au fost date chiar în numele lui dumnezeu. Însă, scopul real al Vieţii constă într-un permanent proces de creare şi recreare de la o stare la alta, înspre cea mai înaltă viziune a Sinelui nostru. În acest context, avem ca îndrumător pe Bunul Părinte, care ne ajută potrivit·îndemnului nostru de a ne împlini propriul destin. El ne oferă instrumentele adecvate, pentru atingerea scopului personal. Într-o asemenea situaţie, voia noastră şi voia Lui se unesc pentru atingerea ţelului pe care noi ni l-am propus. Separarea dintre noi şi El este doar o aparenţă înşelătoare – iluzie deşartă, deci, nicidecum, certitudine.

Viaţa şi, la fel, lumea în general, este aşa cum o avem noi în mintal, prin aspecte închipuite. Şi numai de noi depinde schimbarea acestei viziuni, care se realizează când ne aflăm înăuntrul nostru, unde întâlnim Înţelepciunea. A observa lumea exterioară din interiorul fiinţei proprii, înseamnă a o vedea şi aprecia din perspectiva înţelegerii fiinţei noastre – ca operă divină. Adică, lumea este privită cu Dragoste şi această înţelegere realizând-se încontinuu proces de evoluţie sfinţitoare. Iar Viaţa şi Dumnezeu, fiind acelaşi lucru, O folosim în mod conştient, cu insistenţă, pentru împlinirea ţelurilor noastre cele mai înălţătoare.

Întrucât în interiorul Universului nu există decât o singură Forţă, care se află şi în noi în fiecare pământean, ca şi pretutin-

denea, noi folosim această Forță. Or, folosirea acestei Forțe, înseamnă că folosim pe Dumnezeu, cu care suntem în contact. Şi El ne pune la dispoziție instrumentele necesare propriilor noastre oportunități.

Experiența Vieții este marcată prin gânduri, vorbe şi fapte. Dar, cine suntem noi, de fapt? Noi suntem şi produsul şi rezultatul a unui şir imens de vieți, ca ființe întrupate. În care am ucis şi am fost uciși; într-o vreme am adunat şi în alta am risipit; am plâns şi ne-am jeluit, apoi am râs şi ne-am înveselit; cândva, am zidit, după aceea am dărâmat; am iubit şi apoi am urât; un timp am sădit şi altul am smuls ceea ce am sădit; am trăit momente de pace şi altele de confruntări sângeroase.

Toate astea şi încă multe alte fapte au fost înregistrate de către minte şi puse în practică. Şi toate astea, absolut toate, se află înscrise în Eternul Moment Acum, fiindcă tot ceea ce s-a întâmplat în trecut, deci cunoscut şi ceea ce este în noi Acum sau va fi în viitor, este revelat în acest Moment Sublim. Şi El ne îndeamnă ca noi înşine să decidem ceea ce vrem să fie şi să facă pe Acela Care Suntem.

Acest Moment de trezire al Adevărului Suprem este moment de izbăvire a întregului nostru trecut de comportări necugetate, mizerabile. Dumnezeu este tot timpul cu noi, ca prieten şi îndrumător şi la fel, sprijin şi reciproc ajutor în oricare împrejurare.

3. CELE CINCI ATITUDINI ALE LUI DUMNEZEU

La temelia Vieții, ca trăire adevărată,
Stau veselia, bucuria precum Dumnezeu ne-arată;
Ambele sunt atitudini puse-n față dinainte,
Care fac posibil totul – fără efort împlinite.

Râsul e medicament, voioşia, bucuria veritabil
aliment
Pentru Sufletul ce-aspiră, cu ardoare, insistent,
Să-şi împlinească destinul, cunoscut la început,
De-a se-ncarcera în trup şi-a ispăşi ce-a făcut.

Sufletul e fericit! De ce insul nu-i la fel?!
Mintea lui e vinovată, când e luată drept model,
Ca fiind însuşire-aleasă şi a toate ştiutoare,
Vanitatea şi trufia – efecte devastatoare.

Inima e coridorul dintre Suflet şi al minții areal;
Când avem o minte-nchisă, totul e nenatural:
Tristețe, zbucium şi teamă – un infern întreținut
Înăuntru-minții proprii, prin tenebre-nchipuit.

Veselia, bucuria – energie a Vieții liberă şi curgătoare,
Unitate şi Unime cu Tot ceea ce există, încontinuu trăitoare,
Manifestă prin Ea însăşi ca Iubire, cu efecte de sfințire,
Necum condiționată de meschine interese sau anume-nchipuire

Dar cum explicăm tristețea, uneori devastatoare
În context cu voioşia, necum asemănătoare?
Întreaga nedumerire provine din neînțeles şi amăgire.
Forța cea Universală nu e corect înțeleasă, în a Ei alcătuire.

În Ea toate sunt cuprinse, realmente asamblate;
Răceala şi fierbințeala pe-acelaşi ecran aflate.
La fel, voioşia, tristețea sunt doar nume diferite
Ale Forței Infinite – exprimate prin vibrațiuni distincte.

Când controlăm Energia noi alegem modul de funcționare,
Schimbând tipul de vibrații în raport de-a lor valoare.
Tristețea, amărăciunea estimate ca având vibrații joase,
Prin a lor accelerare înscriu rezultate dense.

Voioşia, bucuria îşi impun a lor valoare,
Cu aspecte potrivite firii noastre schimbătoare.
Informarea uriaşă să o testăm prin trăire
Căci numai experiența îi acordă îndreptățire.

Un zâmbet, un compliment, o privire drăgăstoasă
Declanşează-n celălalt schimbarea spectaculoasă.
A rosti un adevăr, sentiment împărtăşit, a alina o durere,
Decizia de-a ierta, ca şi alte atitudini au asemenea putere.

Dumnezeu este Viață, la vibrație supremă,
Practic, să ne-O însușim, căci Ea bucurie-nseamnă!
Neavând teamă de moarte, nici de Viață n-avem teamă!
Toate astea înțelese, prin trăit, de bună seamă.

Ca să trăim fenomenul, așa precum se cuvine,
În mod clar să ne cunoaștem – amănunt și-n întregime.
Nu suntem nici corp, nici minte – învelișuri pur lumești,
Ci suntem Esență Pură cu-nsușiri dumnezeiești!

Nicicând noi nu suntem singuri, ci cu Tatăl împreună,
Noi în El și El în noi, în Uniune deplină;
La acest nivel de viață suntem chiar Eternitate,
În Unime absolută cu-Întreaga Realitate.

Necunoscând acest lucru, ne comportăm fragmentar,
Frici, amărăciuni și zbucium ne-nsoțesc imaginar,
Când mintea ne e stăpână cu-a ei condiționare;
De fapt, suntem ce nu suntem, ființă înțelegătoare;

Viața-i iluzionare, nimic clar, nimic concis – totul este amăgire.
Necunoscând Cine Suntem, trăim prin închipuire,
Copleșiți de ignoranță – viață de handicapați.
Și-am creat această lume, prin confruntări antrenați.

Iluzia-i necesară cât timp îi cunoaștem rostul și a ei alcătuire,
Noi, văzând-o din afară ca searbădă-nchipuire;
Dar, fiind înăuntrul ei, copleșirea ne domină,
Văzând totul răsturnat – drept rătăcire deplină.

Simpla conștientizare o face ca să dispară,
Iar în liniștea creată, suntem Ființă Unitară,
Una find cu Dumnezeu – ființă veșnic creatoare.
De-acum, Iubirea ne-ndrumă prin acțiuni sfințitoare.

Numai intrând înăuntru vom descoperi comoara:
Că noi suntem Cine Suntem! Nu făptură singulară,
Ci-n perfectă Uniune cu Eterna Existență,
Noi în Ea și Ea în noi, ca o Unică Prezență.

Şi-n această conexare – cu Dumnezeu laolaltă,
Toată bucuria noastră Lui îi este acordată,
Căci a Lui este bucuria ca să fie cu noi Una,
Şi ca noi să ştim aceasta permanent, întotdeauna.

În acest context, tristețea ne va părăsi de-ndată,
Fiindcă ea şi Dumnezeu n-au ființare-alăturată;
El fiind Energia Vieții, la nivelul cel mai-nalt,
Ea – tristețea – la nivelul cel de jos, deci, capătul celălalt-

Intuiția e-ndemnul ce nu-nşală niciodată
Şi când nu îi dăm urmare, Divinitatea-i trădată.
Atenție, deci, la minte, la „ego"-ul nărăvit,
Care frecvent derutează acel impuls intuit.

În timpul care s-a scurs, ştiința, tehnica, cultura
Au înregistrat progrese evolutiv, pe măsură,
Dar, pe plan spiritual, un vădit primitivism:
Minți închise în tipare de un sever conformism,

Incapabile să afle Viața-n veşnică schimbare,
Noutate absolută, bucurie creatoare.
În mileniul care-ncepe, real salt evolutiv,
Prin alt om, Universal, condus clar demonstrativ.

Este epoca de aur a unei noi omeniri,
Rezemată pe real, ce destramă-nchipuiri;
Azi în lume revelată de mai mulți vizionari:
Mesageri şi-nvățători, ca elocvenți vestitori.

Mulți chemați, puțini aleşi – prin ei înşişi trăitori!
În noi toți există ştiința de-a fi real creatori,
Dar, am uitat Cine şi Ce Suntem, pentru a-L crea din nou;
Acesta-i procesul Vieții, vizând propriul nostru Eu.

Orice ins ce-şi aminteşte Cine E cu-adevărat
Va deveni, încă-o dată, realmente, integrat,
Membru, mădular firesc în Trupul lui Dumnezeu.
Asta noi cu toții suntem când pierdem propriul „egou".

Unii nu ştiu acest lucru, alţii nu şi-l amintesc,
Dar, cu toţii-n profunzime, au un dor ce-i copleşesc,
De întoarcere Acasă, ca ce-a fost, să mai devină:
Parte din Dumnezeire, ca împlinire deplină.

Aici fiind, aflăm precis că moartea-i închipuire,
Noi suntem nemuritori, deci o veşnică trăire,
Că am fost întotdeauna şi aşa vom fi întruna,
O lume făr-de sfârşit – trăitori întotdeauna.

Dar, ca legat de corp fizic, vieţuirea-i trecătoare.
La fel, dragostea apare, drept formă de exprimare.
Însă, Dragostea în Sine, este absolut eternă, în tot timpul, pretutindeni.
Asta-i a doua la număr, a celor cinci atitudini.

Dragostea e sensul Vieţii – Viaţa însăşi, la fel e considerată
La cel mai înalt nivel, prin trăire consacrată;
Dumnezeu în orice clipă este pururea Iubire,
Şi noi, în fond, asta suntem, prin divina Contopire.

Natura noastră de bază este să fim iubitori,
Să iubim pe oricine şi orice şi cât mai stăruitor.
Şi vom începe cu noi, cu-al nostru propriu Sine,
Căci numai aşa cunoaştem minunata opţiune.

Însă, nu o putem face cât timp credem că ne-am născut în păcat,
De la-nceput condamnat, rău din fire-ncriminat.
Deci, cultura fiind greşită, să-i vedem a ei eroare
Şi să ne rupem de ea, doar prin simpla constatare.

Căci divina Libertate e natura şi-a Sufletului omenesc;
Noi, ca liberi, suntem veseli, bucuroşi, în chip firesc
Şi în aceeaşi măsură iubitori cu-adevărat.
Acesta-i experimentul omului realizat.

În Cereasca Împărăţie nu-i ceva numit pedeapsă.
Ci există consecinţă, care e de om aleasă.

Dar, să vedem înțelesul acestor două simboluri,
Diferența de substanță, ca și propriile roluri:

Pedeapsa este impusă de cineva din afară,
Instituție anume, printr-un jude bună-oară;
Consecința-i rezultatul – trăit în profund de Sine,
Propria experiență care, practic, nu-i convine.

Din pedeapsă nu se-nvață așa ușor – cere timp și
amânare.
Consecința e rapidă, ne stă-n față și ne doare.
Însușiri total distincte, prin ființare integrală;
Prima-i artificială, a doua e naturală.

A fi total iubitor, nici pretenții, nici restricții
Nu marchează existența, privind proprii satisfacții,
Față de noi sau de alții, din mediu-nconjurător;
Libertate pentru toți – semn firesc, revelator.

În postura de a fi, a face și a avea ce dorește fiecare,
Acesta-i semnul Iubirii, în oricare-mprejurare;
Împărtășim tot ce știm despre viața fericită,
Neimpunând nimănui vreo formulă anumită.

Când vedem că ei greșesc, prin alegerile proaste,
Acum apare momentul de Iubire-adevărată,
Numită compasiune de un real trăitor,
Prin totală transparență și simț binevoitor.

Când te afli într-un impas – o problemă oarecare,
Puneți grabnic, insistent, următoarea întrebare:
Ce-ar face Iubirea acum, în această-mprejurare?
Răspunsul vine deodată, fără nici o așteptare!

După ce-i pusă-ntrebarea și în pacea ce survine,
Știi anume ce să faci, că răspunsul este-n tine!
Tu ești el – partea aflată în propria-ți profunzime,
Care iese la iveală, ca Esență și Eternă prospețime.

Şi-acum, în continuare, celelalte comportări,
Atitudini clar, precise în fiece-mprejurări
Ale Bunului Părinte, ca-nsuşiri esenţiale,
Existente şi în noi, drept moşteniri filiale.

Acceptarea pe deplin a Tot ce îţi iese-n cale:
Nu-l respingi, nici ocoleşti apariţiile sale;
Practic, îl îmbrăţişezi şi-l ţii aproape de tine
Şi-l iubeşti cu-ntreaga fiinţă – ca şi cum îţi aparţine.

Asta şi eşti, realmente. Tu eşti creator a toate,
De care eşti mulţumit, dându-le însemnătate.
Rezistând la acceptări, le dai forţă şi vigoare;
Drept urmare, pe plan psihic, degradarea tot mai mare.

Acceptarea nu înseamnă să fii cu ea de acord,
Ci numai s-o îmbrăţişezi, care înseamnă un alt mod
De-a o putea transforma, printr-o nouă re-creare,
Prin propriul experiment şi perfecta întâlnire.

Cum poţi vindeca ceva dacă nu e lângă tine?
Cum poţi să azvârli o piatră, de n-o ţii în mână bine?
Cum putem iubi ceva dacă nu acceptăm toate,
Indiferent de nuanţe şi a lor însemnătate?!

În acest mod vom cunoaşte Fericirea, prin trăire,
Nelegată de ceva, ci doar prin simpla fiinţare;
Cu Ea binecuvântarea se înscrie-n mod frecvent,
Fără alte explicaţii, manifeste în prezent.

Când devenim iubitori – în mod deplin – şi acceptăm pe deplin,
În mod firesc devenim cei ce binecuvântează înşăşi propriul lor destin
Şi ne face pe noi toţi şi ceilalţi, totalmente fericiţi.
Totul se uneşte...leagă, când noi cu Întregul uniţi suntem real contopiţi.

Să nu condamnăm nimic şi în nici o împrejurare;
Şi, la câte se întâmplă, simpla binecuvântare să ne fie însoţitoare!

Iar aceste atitudini pot fi la fel inversate,
Având aceeaşi valoare cu înscrisuri adecvate.

Indiferent ce experiment trăim, să-l iubim până dispare,
Acceptând cu bucurie tot ce Viaţa ne oferă, până ce acesta moare.
Bucuria fiind chiar noi, Cine Suntem şi am fost întotdeauna;
Să ne amintim mereu acest Sacru Adevăr şi a fi cu El întruna!

Să ne iubim unii pe alţii şi pe noi în mod frecvent,
Căci iubind-al nostru Sine, în mod cert şi evident,
Îl iubim pe Dumnezeu – în noi pururea prezent.
Asta s-avem în vedere – pe noi tot timpul atent!

Când, real, vă veţi cunoaşte Omul cel adevărat,
Moment ce poate veni, spontan, deci, neaşteptat,
Vă veţi simţi ca şi Mine, deplin înţelegător,
Fericit şi iubitor şi care totul acceptă, veşnic recunoscător.

Aceste cinci atitudini, chiar de Divin revelate.
Pe care ni le-nsuşim, ca făpturi eliberate,
Să ne fie clar îndemn, prin trăire insistentă.
Totul devine posibil, prin fiinţarea consecventă.

La temelia Întregii Existenţe, sub diferitele Ei aspecte, văzute şi nevăzute, se află o singură Energie Primordială, numită în multe feluri. Ea nu are început şi nu va avea nici sfârşit. Această Energie se află în permanentă mişcare de creare şi auto-creare, vizând forme din ce în ce mai subtile. Mobilitatea acestei Energii, care înseamnă şi vibraţie cu sursa în Ea însăşi, se află într-un proces de evoluţie sau perfecţionare, de la formele cele mai rudimentare la cele mai fine. Ea cuprinde toate regnurile (mineral, vegetal şi animal) existente, atât pe planeta noastră, ca şi peste tot, în Întregul Univers.

Această Energie, care funcţionează la nivelul cel mai subtil, a fost numită de către pământeni Dumnezeu sau Adevăr Absolut. Ea se află şi în noi, toţi oamenii şi ne îndeamnă în permanenţă să o

descoperim şi să-i urmăm sfaturile intuitive, în propriul nostru interes, ca şi al colectivităţii. Iar, cea mai rapidă modalitate de a întâlni această Energie, prin trăire personală, este Starea de A Fi. Aşadar, este vorba de o simplă fiinţare, în care mintea se află în totală pasivitate sau smerenie. În acest context, fără voia noastră – corpul, mintea şi Spiritul, aflate într-o totală Unime – se produce transcendenţa din lumea finită în Nemărginire. Practic, este o simplă absorbţie a Infinitului, când, noi, în ipostaza de Conştiinţă Pură, suntem conduşi intuitiv, de către Acela Ce Suntem, adică Divinitatea din noi, în Comuniune nemijlocită cu Dumnezeu.

În clipa în care omul obişnuit şi-a descoperit adevărata lui natură de Fiu de Dumnezeu, toate atitudinile abordate în această temă le avem şi noi, drept comportări naturale sau obişnuinţe, asociate în permanenţă cu simplitatea Stării de A Fi.

Spiritul, prin însăşi natura Lui este fericit, manifestându-se ca bucurie, veselie, mulţumire şi acceptare a ceea ce este. Întrebarea firească ce ne-o punem este: De ce, oare, nu este şi insul respectiv precum este Spiritul? Neconcordanţa este determinată de către mintea ştiutoare. Acumulările memoriale, care o susţin, au pus stăpânire pe întreaga fiinţă şi o domină prin reacţii mecanice, la întâlnirea cu permanentele noutăţi ale Vieţii în eternă desfăşurare.

Conducerea fiinţei umane îi aparţine deci minţii şi nu Spiritului – autoritate intrinsecă, incontestabilă a propriei noastre făpturi. O scurtă incursiune în perioada de dinaintea încarnării în actuala existenţă ne va aduce o seamă de lămuriri privitoare la greşita funcţionare, descrisă puţin mai sus. Înainte de noua întrupare, Sufletul, aflat în asociere cu învelişurile Sale mai subtile (astral, mental, cauzal), era perfect conştient de reziduurile memoriale, care împiedicau evoluţia şi întoarcerea în trupul Divin. El şi-a dorit revenirea pe Pământ, ca să elimine acele rămăşiţe acumulate tot în asociere cu multe alte trupuri, din şirul imens de reîncarnări anterioare. Acolo, fiind, El singur şi-a ales rasa, etnia, ţara şi familia, drept condiţii, apreciate de El ca favorabile eliberării. Însă o dată cu naşterea şi legătura cu elementul trup, El suferă acel impact inevitabil, dintre starea de zburdălnicie din lumea astrală şi fixarea de materia brută.

În continuare, El este nevoit să se adapteze educaţiei oferită de către mediul respectiv (familie, şcoală, religie etc.). Şi ceea ce primeşte ca atare, îl ajută prea puţin, pentru că se pune preţ tot pe

acumulări memoriale, voință, credință şi efort psihologic. Calea este anevoioasă şi de lungă durată, fiindcă se porneşte de la a face ceva, în scopul realizării fericirii şi a descoperi Iubirea – comoara cea mai de preț a naturii noastre.

De-acuma, informați şi asupra acestui aspect, din lumea anterioară întrupării, ce anume avem de îndeplinit? Cum întâmpinăm scurgerea Vieții, marcată de către veşnicele Ei surprize pe clipe în desfăşurare? Noutatea Vieții, în întregul Ei funcțional, nu poate fi întâmpinată decât de ființa noastră Unitară sau Trinitatea–Unime. Iar pentru aceasta ne vom folosi de Atenția–Lumină, atotcuprinzătoare şi dezinteresată a clipelor, care ne aduc prospețimea Viului, în eterna lor desfăşurare.

Viața este acelaşi lucru cu Dumnezeu – aflat în eternă creare şi recreare sau perfecțiune – care se autoperfecționează fără încetare. Noi, ca Întreg, în Comuniune cu Dumnezeu, contribuim în mod vizibil la eliminarea trecutului mort, cu înscrisurile sale deficitare, prin încălcarea legilor Dragostei necondiționate.

Să reținem că Dumnezeu niciodată şi în nici o împrejurare nu ne părăseşte. El se află în permanență cu noi şi în noi şi ne îndeamnă şi sfătuieşte ceea ce este necesar să facem, pentru a depăşi orice împrejurare în care ne-am afla. El nu pretinde nimic în schimb, privindu-ne pe toți la fel, fără nici un fel de preferințe.

Dorința Lui cea mai arzătoare este aceea de a-şi conduce copii Săi înapoi Acasă, adică în Trupul Său Dumnezeiesc, de unde, cândva, într-un trecut foarte îndepărtat, am acceptat să fim trimişi, pentru a trăi experiența în asociere cu materia densă.

Acum, după ce am cunoscut adevăratul rost al existenței noastre de Suflete întrupate, să revenim la punerea în practică a ceea ce cunoaştem, căci numai prin trăirea directă şi personală ne împlinim sfânta misiune de copii ai Tatălui Ceresc. Pentru a întâlni prin trăire directă Starea de A Fi, noi luăm contact cu ceea ce nu este Ea. Noi nu suntem nici corp şi nici minte. Conştientizând mişcarea acestor două fragmente, din interiorul nostru, exprimarea lor dispare. Iar, în „golul", astfel creat, apare Starea de A Fi, în care fericirea necondiționată de ceva din afara noastră îşi impune prezența. Şi numai pornind din această ipostază ştim ce să facem pentru clipa următoare.

A doua atitudine a lui Dumnezeu este Iubirea, care apare de la sine în cursul acestui experiment inestimabil. Ea, Iubirea, este

Esența ființei noastre. De-acum, ca Iubire, acceptăm tot ceea ce ne scoate în cale desfășurarea firească a Vieții, chiar dacă mintea dorește cu totul altceva, decât ceea ce există ca fapt în sine.

Un om fericit și iubitor, care acceptă o stare existențială, de la un moment dat, nu înseamnă și a fi de acord cu acel fapt. El înțelege și acceptă fenomenul în sine, căci cum ar putea el să-l transforme altfel, decât fiind aproape de el? Această atitudine se înfăptuiește ca o binecuvântare a experienței, prilejuită de mișcarea Vieții, care ne-a dat posibilitatea să ne cunoaștem și să ne vindecăm rănile sufletești – ce constituie piedici reale, pe calea propriei desăvârșiri.

Și, în final, să binecuvântăm toate încercările Vieții, ca fapte întâmplate și categorisite ca greșeli, păcate, determinate de către egocentrismul sălbatic, manifest prin diversele lui aspecte, totdeauna înrobitoare.

Libertatea și independența de toate tentațiile lumești este scopul suprem și realizabil de către toți pământenii. O nouă omenire este pe cale să ia naștere printr-un salt spontan calitativ de natură spirituală, spre cea mai înaltă viziune, fondată pe o civilizație cu totul diferită de cea actuală. Noi toți, fără nici un fel de excepție, tânjim după aceeași unică Stare de Fericire. Mii și mii de oameni au căutat-O în afara ființei proprii și n-au găsit-O, fiindcă îndrumarea era greșită, ea fiind legată de lucruri lumești, nesigure și trecătoare.

Acum știm că numai intrând în interiorul ființei noastre O putem afla și oferi și altora cu toată dragostea, căci noi nu putem fi fericiți într-o lume nefericită. Transformarea lumii începe cu noi, prin cunoașterea adevăratei noastre structuri nepieritoare, care ne îndeamnă să o popularizăm, neprecupețind nici un efort.

Să nu uităm niciodată că adevărata Înțelepciune înseamnă cunoaștere aplicată, în mod conștient și dezinteresat. Tot ceea ce aflăm, în legătură cu această minunată cale, ne obligă să o punem, pe loc, în aplicare. Iar atunci când suntem confruntați cu diversele dificultăți comportamentale, să ne întrebăm: Ce ar face Dragostea într-o asemenea situație? După ce punem întrebarea mintea trebuie să tacă în mod desăvârșit. În această ipostază, noi – aflați înăuntrul ființei noastre – vom primi prin intuiție răspunsul respectiv.

4. CERINȚE, NEVOI, PRETENȚII

Omul ca ființă completă – un Întreg funcțional,
Nu se poate înțelege şi trăi în chip real,
Decât văzând ce nu este, ca parte şi-nchipuire,
Ce-i prilejuiesc structura – sacra lui alcătuire.

Iluzia, deci creată de ferma necesitate,
De-a trăi experiențe şi-adevăruri revelate.
Cerințe, nevoi, pretenții în acest sens le cuprindem,
Căci prin ele în chip firesc, la Infinit ne extindem.

Toate astea clar văzute şi-nțelese-n mod global,
Se destramă, risipesc prin cuprinsul integral;
Iar în pacea survenită – ființa noastră însumată
Se manifestă plenar, ca ființare sacrosantă.

De-acum, Sacrul ne conduce, prin îndemn intuitiv,
Sfetnic sigur, iubitor, încontinuu viu şi activ;
Fericita ipostază, drept Iubire consecventă,
Se impune de la Sine, ca natură evidentă.

***

După ani de rătăcire – când spre ieri şi când spre mâine,
Iată-mă, spontan, oprit! Şi, ca-ntreg, cuprins în mine,
Îmi pun unele-ntrebări – vizând sensul absolut:
Faptele au importanță sau cel care le-a făcut?

Cine am fost eu în momentul când am împlinit un fapt?
Un om bun, corect, cinstit, milostiv, îndatorat
Față de un nevoiaş, generos şi iubitor,
În deplină libertate, sincer, binevoitor?

Faptele-au mică valoare, când suntem de trup legați,
În această existență de inşi prin timp încarnați.
Toată importanța dată celui Înfăptuitor
Din momentul respectiv – vajnic realizator.

Nu impuneri din afară dau efecte sfințitoare
De măreție, grandoare – eternă evoluare,
Ci, ca Divin împlinit, facem lucrul potrivit
Fără efort, siluire – noi prin noi – un consfințit.

Practic, e o răsturnare de valori greşit formate,
Ce-nscriu rătăcirea lumii, prin comportări eronate.
Mai întâi eşti fericit şi faci lucrul precum eşti,
Sacrul imprimând făcutul – după felul cum gândeşti!

Şi ca să fii fericit, nu faci absolut nimic!
Ci doar Eşti Acum şi Aici atât fizic, cât şi psihic.
Stare de Pură Conştiință – Una cu Cel Nenumit,
Totală Independență, ca Sine, Nețărmurit!

Întregul, ca Unitate, nu poate fi experimentat decât văzând ceea ce nu este El. Adică, văzând mai puțin decât este Acesta în totalitatea Sa, ca de pildă, un fragment sau o porțiune din Întreg.

În acest context, aprecierea Întregului prin fragment este o stare iluzorie. Un singur exemplu, uşor de înțeles de orice pământean, îl socotim bine venit. Un ins oarecare, de pildă – neinițiat în tainele cunoaşterii – se consideră a fi corpul fizic sau mintea cu acumulările sale memoriale. În ambele cazuri este vorba de aprecieri iluzorii. Iar aceste aprecieri dăinuie cât timp ne aflăm în interiorul iluziei respective. Dacă ieşim cu adevărat în afara iluziei, viziunea pe care o aveam mai înainte dispare. Iar în locul „gol", realizăm, în mod instantaneu, Unitatea ființei – de Om Întreg Universal. De-acum, funcționând ca Om Întreg, orice aspecte superficiale ale existenței proprii dispar, ca irelevante. Iar în pacea care survine în mod natural, ființa noastră se manifestă ca Un Tot funcțional.

Din acea clipă, Sacrul, aflat la temelia ființei noastre, ne conduce în mod plenar, prin impulsuri intuitive care nu greşesc niciodată în îndrumarea lor. În această fericită ipostază, aflăm că fondul ființei noastre este Iubire consecventă, care Se manifestă în chip firesc prin natura Ei divină. Suntem deci Iubire atotcuprinzătoare. Cuvântul, asociat cu trăirea a ceea ce el încearcă să exprime, dezleagă întregul mister al existenței noastre de făpturi întrupate.

După ani în şir de rătăcire – cu mintea preocupată de ceea ce am făcut cândva, un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat sau rătăcind, de asemenea, prin închipuiri înspre un viitor incert – iată-mă oprit spontan! Iar în tăcerea survenită devin Un Întreg, având centrul în mine însumi şi îmi pun unele întrebări, privind sensul real al Vieții şi al existenței mele. Faptele au importanță sau acela care le-a făcut? Cine am fost eu în momentul când am împlinit faptul respectiv? Am fost un om cinstit, milostiv față de nevoiaş? Am fost sincer, binevoitor şi în deplină libertate?

Faptele au o mică valoare când sunt determinate de ins, care funcționează la nivel de trup şi minte, ce îi condiționează existența. Importanța trebuie acordată vajnicului realizator din acel moment. Impunerile, determinate de lumea exterioară, nu produc în nici o împrejurare efecte benefic-transformatoare. Numai ca Divinitate împlinită realizăm lucrul potrivit la timpul potrivit şi în condițiuni efectiv folositoare.

Faptul se realizează deci fără efort sau siluire, căci din Starea de Fericire facem lucrurile precum suntem, marcate de Natura noastră Divină. Iar pentru a fi fericit nu trebuie să facem nimic, chiar nimic! Doar să fim Acum şi Aici, ca Un Întreg, perfect funcțional. Atât numai! Aşadar, doar să fim în stare de Pură Conştiință – laolaltă cu Cel Nenumit şi în totală independență, ca Sine Nemărginit.

5. CICLUL EXISTENȚEI

Lanț sau grup de fenomene, periodic repetate
Sau succesiuni de fapte, prin timp-spațiu afirmate,
Este ciclul Existenței – Viața în desfăşurare,
Fără început sau sfârşit – Veşnicie trăitoare.

Noi, de fapt. O întâlnim la fel ca ritmicitate,
Unime şi separare – experiențe-nsumate.
Înainte şi-înapoi – tot aşa ca-nfăptuire,
Acesta e ritmul Vieții, realizat prin trăire.

Separarea nu-i reală, ci iluzie firească,
Un instrument ce permite omului să se cunoască
În structura sa reală – permanent înnoitoare,
Una cu Eternitatea, în perfectă conjugare.

În a lui experiență, insul, ca magician,
Operează prin imagini, ceva-nchipuit şi van,
Pentru a pătrunde sensul şi-absoluta împlinire
De trăire laolaltă cu Sacra Dumnezeire.

E distracție sau glumă astfel de manipulare?
Nicidecum! Nu-i un spectacol o asemenea-ntrupare!
Asocierea cu-Întregul în a Lui Nețărmurire
Nu poate fi înțeles, nici trăit prin contopire.

Dar văzându-ne mai mic, ca imaginar fragment,
Putem trăi Uniunea în acest Etern Moment.
Deci, iluzia-i utilă pentru sacrul înțeles
Al integrității ființei, prin trăire-n mod expres.

Dar, atenție copii! Când iluzia ne prinde în al ei interior
Suntem un prizonier, mediu-întreg înşelător:
Vedem totul deformat – tristețe şi amărăciuni
Sunt efecte inerente şi-aberante-nşelăciuni.

Să păşim deci în afară şi privind în libertate
Iluzia precum este: falsă, făr-de-nsemnătate;
Dar, să-i vedem şi folosul în a Vieții derulare,
Ea fiind prețios prilej de a ființa prin integrare!

Ca instrument la-ntâlnire e Atenția lucidă şi atotcuprinzătoare,
Care ne-aduce-n prezent, prin simpla-i străfulgerare.
Iar în Starea de A Fi, noi cu-Întregul în Unime,
Ne manifestăm Iubire, prin înfăptuiri sublime!

Ciclul Existenței este determinat de o succesiune de stări, fapte sau manifestări, periodic repetate, care însumează procesul Vieții în permanentă evoluție. Fenomenul este întâlnit şi ca ritmicitate:

Unime şi separare, înainte şi înapoi, sunt, nu sunt. Conştientizarea acestei înşiruiri de fapte se împlineşte numai prin trăirea incontestabilă a fiecărui ins în parte, pe clipe în permanentă desfăşurare.

În Necuprinsul Univers, fără început şi fără sfârşit şi de asemenea, nemărginit, nu există decât o Unică Energie, care se exprimă prin infinite forme diferenţiate. Ea, fiind Un Întreg Existenţial, nu poate fi cuprinsă şi înţeleasă ca experiment individual. Cu alte cuvinte, mintea noastră totalmente limitată nu poate cuprinde această Eternitate, din care şi noi facem parte. Datorită acestei incapacităţi mintale, omul a recurs la o stratagemă, imaginându-se ca fiind mai puţin decât Sursa Surselor. Şi a făcut-o nu ca magician, ci dintr-o legitimă necesitate.

Contopirea cu Întregul nu poate fi realizată în nici o împrejurare. Şi din acest motiv, trăitorul, folosind imaginaţia, s-a socotit a fi un micuţ fragment din Întreg. De-acum, văzând fragmentul – imaginat de către mintea ştiutoare – acesta dispare, împreună cu mintea care i-a dat naştere. Iar în pacea sau „vidul psihologic" – survenit în mod instantaneu – noi ne contopim cu Divinitatea şi trăim fenomenul de Unime cu Eternul Moment Acum.

Prin urmare, iluzia, concepută de mintea noastră, a fost utilă pentru Sacrul interior, realizat prin firească şi normala contopire cu Adevărul Absolut.

Iată şi un avertisment, de care trebuie să ţinem seama. Dacă ne aflăm în interiorul iluziei suntem prizonierul ei şi apreciem iluzia ca realitate şi ne manifestăm ca „egou" neputincios. Vedem totul deformat. Amărăciunea, tristeţea şi disperarea ne însoţesc în mod efectiv, prin aberanta înşelăciune.

Aşadar, se impune ieşirea din interiorul iluziei şi să o privim din afara ei. Contactul cu ea o face să dispară şi, concomitent cu dispariţia, noi realizăm Unitatea fiinţei şi Unimea cu Întregul Existenţial. Singurul instrument de care avem nevoie în trăirea experienţei respective, este Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Ea, Atenţia, este aidoma unei puternice lumini a cărei strălucire face să dispară toate piedicile ivite în calea Unităţii fiinţei proprii.

Iar Starea de A Fi – noi cu Întregul în Unime – ne manifestăm Iubire necondiţionată, cu înfăptuiri sacre şi benefic transformatoare pe potriva Ei.

6. CONDAMNAREA, OSÂNDIREA

Judecarea, strict legată de-o anume condamnare;
Atât una cât şi alta sunt iluzii trecătoare.
Când sunt real înțelese se destramă şi dispar,
Oferindu-ne prilejul să devenim Unitar.

Când iluzia ne prinde în interiorul său,
O vedem realitate în postura de „egou",
Şi-nțelesurile Vieții, practic, apar răsturnate,
Cu efecte negative, ne sunt clipele-ancorate.

Toată tragedia lumii şi conflictele lumeşti
Aici îşi au rădăcina – drept evaluări prosteşti;
Fiecare ins în parte, fiind un factor poluant
Al planetei în ansamblu, prin gânditul derutant.

Legende şi false mituri – prin credințe moştenite,
Ne descriu un dumnezeu cu însuşiri măsluite:
Ca sever judecător, aspru şi neîndurător
Şi-n anume ipostaze, chiar un crud răzbunător.

Toate defecte umane, date prin închipuire
Divinului Creator – în esența Lui – Iubire,
Ce nu pretinde nimic şi nu obligă pe nimeni
Să facă sau să nu facă ceva – față de El sau de semeni.

Libertatea acordată fără condiționare,
Asta-înseamnă şi Iubire, Măreție şi Grandoare,
Calități ce sunt şi-n noi – fără vreo deosebire,
Când realizăm Întregul, prin reala devenire.

Iadul, raiul – tot la fel – imaginare,
Rezervate după moarte – în raport de comportare;
Umil loc de ispăşire: chinuri şi dureri cumplite;
Celălalt, climat feeric, fericire – ca răsplată oferite.

Ambele sunt stări de A Fi, din această existență:
Iadul, creat de „egou" – când se socoate esență
Și neagă pe Cel Ce Este în interiorul său;
Raiul, trăit de-Înțelept – Una fiind cu Dumnezeu.

În contextul lui A Fi nu există nici iertare!
Cine ar ierta pe cine? Și ce fapt, anume, oare?
Căci, ființarea, prin ea însăși, e Iubire fără margini,
Neforțată, nedorită – detașată de imagini.

În postura Existenței, iluzia osândirii este totuși necesară,
Căci văzută precum este: ficțiune fragmentară
Instantaneu ea dispare și-n „golul" realizat
Noi, prin el, suntem Un Tot – în Infinit integrat.

În acest moment cunoaștem Starea de Dumnezeire,
Existentă-n orice ființă – manifestă ca Iubire.
Acesta e fondul nostru, care iese la lumină,
Când „ego"-ul se destramă, cu structura lui deplină.

Condamnarea sau osândirea este obligația impusă unei persoane, prin judecată, de a face sau de a nu face ceva. În afară de acest sens juridic, condamnarea este atât de legată de firea omenească, încât ea a devenit obișnuință cotidiană. O întâlnim sub o mulțime de expresii ca dezaprobare, învinuire, ponegrire, vestejire a unui fapt sau a unei persoane.

În principiu, această atitudine umană este, prin însăși natura ei, iluzorie, care înregistrează efecte negative. În primul rând, ea degradează moral și psihologic, pe cel care o rostește, cu repercusiuni și asupra mediului, în general. Toată tragedia lumii, atât de evidentă la toate nivelurile sociale, aici își are rădăcina. Contradicțiile, stările conflictuale – unele dintre ele soldate cu efecte sângeroase și chiar cu pierderi de vieți omenești – sunt determinate de evaluări prosteşti ale unor minți condiționate egocentric. Și fiecare ins în parte, astfel condiționat, reprezintă un factor poluant la nivel universal.

Această modalitate comportamentală, de a judeca şi condamna, îşi are obârşia într-o seamă de legende şi mituri, moştenite şi încurajate de către credinţele eronate. Astfel, ni se prezintă un anumit dumnezeu cu însuşiri măsluite. Acest dumnezeu este arătat ca fiind un neîndurător judecător. De asemenea, gelos şi chiar răzbunător. Asemenea aberaţii, în totalitatea lor, sunt de fapt atitudini omeneşti, atribuite Creatorului, care, în Esenţa Lui, este Iubire Absolută, necontaminată de nici un fel de condiţii sau pretenţii. El nu obligă pe nimeni să facă sau să nu facă ceva, faţă de El sau de semeni.

O asemenea Iubire înseamnă şi Libertate, Măreţie şi Grandoare, însuşiri care se află în toţi oamenii, fără nici un fel de excepţie. Şi ele singure apar, în mod firesc şi natural, când realizăm integritatea propriei noastre fiinţe.

Pentru a întări şi mai mult erorile amintite, aceleaşi credinţe religioase, ne avertizează că, după trecerea în lumea cealaltă, ne aşteaptă iadul şi raiul, potrivit comportării noastre din actuala întrupare. Iadul, un mediu înfiorător: cazane cu smoală, chinuri, suferinţe, care depăşesc cu mult închipuirea umană. Raiul descris ca un climat feeric, oferit drept răsplată pentru bunii credincioşi. Unii credincioşi sunt sfătuiţi să-şi asigure un loc în rai, prin monedă sunătoare, oferită sfetnicilor duhovniceşti. Ambele ipostaze apar ca atitudini omeneşti din actuala existenţă. Iadul este creat de „egou", cum insul se autoapreciază ca fiind esenţa realităţii sale şi neagă pe Acela ce Este în interiorul său, adică Spiritul. Iar raiul este atitudinea înţeleaptă a omului care realizează, prin trăire, Unimea cu Dumnezeu.

În contextul lui A Fi, realizat pe momente trăitoare nu există ceea ce numim iertare. Cine ar ierta şi pe cine? Şi ce anume fapte să ierte? Fiindcă fenomenul însuşi al trăirii este, prin el însuşi, un proces al Iubirii în continuă transformare, detaşat de imagini.

În postura Existenţei de făptură încorporată, Iluzia osândirii este totuşi necesară, fiindcă numai întâlnindu-ne cu ceea ce nu suntem putem realiza pe Acela ce Suntem cu adevărat, adică fii de Dumnezeu cu însuşiri corespunzătoare Naturii noastre Divine.

Acest principiu sau element fundamental numit Iubire, existent în orice ființă, singur ni Se revelează când „ego"-ul – ficțiune deficitară – dispare prin simpla lui conştientizare.

7. CONDIȚIONAREA, DEPENDENȚA

Condiționarea-n sine – o stare de dependență,
Noi depindem de ceva, în a noastră existență,
Care, practic, ne obligă la anume comportări,
Anticipat stabilite, cărora suntem datori.

În amănunt şi-n ansamblu, zisa-condiționare
Nu-i decât o ficțiune – stare cert-amăgitoare,
Care conştientizată cu Atenția globală,
Deodată se destramă, fiind doar formulare goală.

Iar în pacea, ce survine, noi trăim experiența
Unui Tot Universal în eterna Lui prezență,
Fără de condițiuni, ca Iubire nestemată,
Unicitate în sine – tuturora acordată.

Aşadar, ca să-ntrunim: Noi, ca parte; Dumnezeu
şi cu Viața,
Adică Starea de A Fi – prin Ea pură relevanță,
Am creat două iluzii: lipsa cea de unitate
Şi iluzia nevoii – matrice prezentă-n toate.

În condiția umană, i-am zis stare relativă,
Drept şubredă energie – în anumit fel activă,
Prin vibrații personale – de indivizi diferiți,
Fiecare susținând c-ar fi prin ei împliniți.

Viața şi tot ce există se remarcă prin schimbare.
La fel e şi Adevărul în perpetuă...mişcare.
Dumnezeu nu-i ceva fix, ci proces în devenire,
Veşnic perfecționare, prin El însuşi împlinire.

Tot aşa e şi Viaţa – făr-condiţii speciale,
Ea fiind „Aşa precum Este", prin vibraţiile Sale;
Iar noi, ca să O-nţelegem în a Ei Realitate,
I-am imaginat condiţii – dându-le însemnătate.

Fără astfel de condiţii, de noi înşişi inventate,
N-am putea realiza o atare simplitate;
De-a fiinţa făr-de condiţii: Independenţă totală,
Ele fiindu-ne suportul la-nfăptuirea sacrală.

Prin urmare, să reţinem, că iluziile-gloate
Sunt produsul minţii noastre, ca structuri imaginate.
Practic, simple instrumente în „Cunoaşterea de Sine",
Realizată pe clipe – conştientă acţiune.

Şi-ncă-n plus, să mai reţinem – drept aducere aminte:
Că noi nu suntem nici corp, de asemenea, nici minte,
Avere, titluri, renume, un serviciu oarecare.
Drept urmare, necum victime, eşecuri în această conjugare.

Toate astea, fără dubii, realmente, trecătoare;
Noi, fiind total diferiţi – fiinţe veşnic trăitoare,
Una cu Divinitatea – drept copii de Dumnezeu,
Ipostază revelată, când dispare-ngustul „eu".

În existenţa noastră cotidiană de făpturi egocentrice, ne manifestăm în permanenţă ca fiind dependenţi de ceva. În realitate este vorba de o proiecţie mintală, pe care o azvârlim în faţă şi în continuare, încercăm – conştient sau inconştient – să ne adaptăm acesteia prin propria noastră comportare.

Dependenţa sau condiţionarea este, aşadar, o ficţiune sau stare imaginativă, prin natura ei, goală de conţinut. Simpla conştientizare a acestei irealităţi, o face să dispară instantaneu. Iar în „vidul psihologic", în acest fel realizat, noi trăim experienţa unui Tot Universal, pe momente în continuă desfăşurare. În acest context apare Iubirea atotcuprinzătoare şi necondiţionată de nici o motivaţie sau suport din lumea exterioară. Ea, fiind şi Unicitate, prin Ea însăşi, este existentă şi în fiecare fiinţă umană.

Prin urmare, ca să punem la un loc: noi, ca parte; Dumnezeu şi Viaţa, prin înfăptuirea Stării de A Fi, am creat două iluzii. Mai întâi, este iluzia separării sau lipsa de unitate – noi separaţi de Divin. Apoi, iluzia nevoii. În realitate, noi nu avem nevoie de nimeni şi de nimic, întrucât în interiorul fiinţei noastre se află matricea Întregii Existenţe.

Ipostaza condiţionării umane a fost caracterizată ca stare relativă. Iar eficienţa energiei a fost apreciată ca fiind activă într-un anumit fel, prin vibraţii personale de joasă intensitate. În acest context, indivizii, ca simplii ştiutori, se autoapreciază ca realizaţi, la nivel spiritual.

Viaţa, şi tot ceea ce există în Imensul Univers, se remarcă printr-o necontenită mobilitate, care înseamnă şi transformare în acelaşi timp. La fel este şi Adevărul Absolut. Iar Dumnezeu nu este ceva fix, ci un proces în continuă devenire. Cu alte cuvinte, El este Perfecţiune, care se perfecţionează în acelaşi timp, prin El însuşi. Tot aşa este înţeleasă şi Viaţa, care este Ceea Ce Este, printr-o gamă variată de vibraţii. Iar noi, ca să O putem înţelege prin trăire, i-am imaginat anumite condiţii, dându-le oarecare însemnătate. Fără aceste condiţii nu i-am putea înţelege inerenta Realitate. În final, să reţinem că nenumăratele iluzii sunt produsul minţii noastre, ca simple instrumente în „Cunoaşterea de Sine", pe clipe în constantă acţiune de creare şi recreare. De asemenea, să avem mereu în vedere că noi nu suntem nici corp şi nici minte şi nici avere, titluri, renume, poziţie socială. Şi, ca atare, toate câte ni se întâmplă, în această conjunctură nu pot exista nici eşecuri şi nici victime, fiindcă toate sunt trecătoare. Iar, noi, omul real suntem completamente diferit de ele.

Ca fii ai aceluiaşi Tată Divin avem în Esenţa fiinţei noastre toate însuşirile Sale. Şi toţi avem în noi capacitatea de a le întâlni în clipa în care dispare „sinele personal" sau „ego"-ul – ficţiune trecătoare.

8. CONTROLUL EMOŢIILOR

Noi, ca trup bine-antrenat, fiind cu el în Uniune,
Ca să-ntâlnim Creatorul, din a noastră profunzime,

Ni se cere ceva-n plus: emoțiile controlate;
Practic, să le stăpânim în a lor mobilitate.

Emoția-i, pur şi simplu, energie în mişcare
Şi noi, în contact cu ea – în perfectă conjugare,
Îi putem mări valoarea sau să o denaturăm,
Prin greşita dirijare de „ego"-ul avorton.

Când o dirijăm în jos, îi dăm forță negativă.
Iar în sus, fiind îndreptată, forța sa e pozitivă.
Totul depinde de noi – modul cum funcționăm
La nivel de corp şi minte – cu care ne-asociem.

Noi alegem să trăim astfel de experimente
Şi nu ele ne domină, prin impulsuri desuete.
Tot ce se-ntâmplă-n afară – lumea cea exterioară,
N-are cum influența liniştea interioară.

Pacea, ordinea deplină – armonia minunată
De valoare intrinsecă – de toți, toate căutată,
Este chiar Esența ființei, evidentă-n profunzime,
A Ceea Ce este Ea – drept constanta Ei Unime.

Trupul şi tot ce vedem în lumea ce ne-nconjoară
Nu este nimic real, ci iluzii trecătoare,
Care sunt de noi create, drept utile instrumente,
Pentru a decide-declara; exprima şi trăi; deveni şi împlini
adevărurile sfinte,

De Acela Care Este – Natura noastră Divină.
Viața însăşi, fiind un dar şi-n structura Ei deplină
Este chiar Perfecțiune, iar ca perfect instrument,
Noi creăm în noi, prin noi şi, de asemenea, cu noi un perfect
eveniment,

Când, practic, realizăm oportunități perfecte
Vom cunoaşte şi trăi stări de prețuiri concrete;
Emoțiile pregătite la întâmplări viitoare,
Iar iluziile toate – în deplin acord cu ele – folosite ca atare.

Îngrijindu-ne, deci, corpul, precum el însuşi ne cere
Şi, ca stăpâni pe emoţii – în perfect-aliniere,
Putem păşi mai departe, la o altă împlinire,
Creatorul dinăuntru – de-ntâlnit prin contopire.

Am coborât la reîncarnare pentru împlinirea propriului destin, de înfăptuit în asociere cu actualul corp carnal. Acest corp este un prieten de drum, pe care într-o zi îl vom părăsi. Cât timp însă vom fi împreună, suntem datori să-l antrenăm şi să-i oferim cele necesare unei bune funcţionări. În viziunea acestei bune colaborări o mare atenţie trebuie acordată stărilor emoţionale, Acestea, în funcţie de intensitatea lor, devin stres psihologic şi inevitabil prilej de degradare şi boală sau chiar moarte prematură, în final.

Aşadar, datoria noastră, a Spiritului, este aceea de a controla emoţiile. Căci numai în acest fel – ajutaţi şi de corp – ne putem dezvălui Creatorul, aflat în interiorul propriei fiinţe. Unimea Trinităţii – corp, minte şi Spirit – oferă Starea de A Fi, în care ne descoperim Natura noastră Divină şi realizăm Comuniunea cu Dumnezeu. Numai funcţionând ca Om Întreg, noi rezolvăm prin noi înşine orice problemă legată de propria noastră existenţă. Să vedem, în continuare: Ce este emoţia? Emoţia este o energie în mişcare, ce ne solicită să fim în contact direct cu ea, dându-i toată atenţia. Noi, după propria dorinţă, îi putem mări valoarea, făcând-o cât mai subtilă sau să o denaturăm, imprimându-i vibraţii de joasă intensitate. Atunci când o dirijăm în jos îi dăm forţă negativă. Dirijată în partea superioară a corpului, ea îmbracă forma pozitivă de manifestare. Totul depinde de Spiritul nostru care, aşa cum am arătat mai înainte, funcţionează ca Trinitate Unitară.

Prin urmare, noi alegem să trăim experimentul de Viaţă pe clipe de existenţă. Aşa fiind, lumea exterioară nu are cum să ne influenţeze liniştea din profunzimea fiinţei. Deci pacea, armonia minunată, ordinea deplină are, prin însăşi natura Ei o valoare intrinsecă. Această minunată postură este căutată cu perseverenţă de toate fiinţele a căror viaţa are caracter holistic-integrator. Ea este chiar Esenţa fiinţei din profunzime, adică Ceea Ce Este Ea – acea constantă Unime.

Atât trupul, cât şi ceea ce vedem în lumea exterioară, nu este nimic real, ci iluzii trecătoare. Adică, forme care au o anumită durată existenţială, ce dispar după o anumită vreme. Această

infinită diversitate de forme – din Universul fizic – de noi create, sunt simple instrumente pe care Firea noastră Reală, pururea trăitoare, le foloseşte pentru a decide, declara, exprima, trăi, deveni şi împlini adevărurile sfinte incontestabile a Acelui Ce Este, adică Natura noastră Divină.

Viaţa este un dar în structura Sa deplină. Ea este Perfecţiune şi, ca perfect instrument, noi cream în noi, prin noi şi de asemenea, cu noi un perfect eveniment. Atunci când realizăm, practic, oportunitatea prezentă vom cunoaşte şi trăi stări preţioase şi concrete. Emoţiile, ca şi toate iluziile, le vom folosi aşa cum se cuvine, noi fiind în afara lor, ca Spirit independent şi conducător înţelept. În acest fel progresăm pe calea de întoarcere Acasă, în Sânul Tatălui Ceresc.

9. CONTROLUL TRUPULUI

În completul fiinţei proprii – de făptură trinitate,
Corpul fizic se afirmă prin a lui identitate,
Care se vrea înţeles, cinstit şi apreciat,
Fiindcă de el ne servim cât timp suntem încarnat.

Dar, el e doar instrument, nicidecum a noastră fiinţă.
Astfel trebuie văzut cu-ntreaga noastră conştiinţă.
Când ne socotim corp fizic, al Vieţii experiment,
Practic, este socotit ca fiind al acestui trup – realizat în prezent.

Când ne-apreciem drept Suflet, întreaga experienţă
A Vieţii-n derulare, Lui îi este oferită – ca amănunt şi esenţă;
Iar când noi şi Dumnezeu suntem Un Întreg – Unit
Vom trăi experienţa ca expresie vădită a acelui Spirit Unic!

În acest ultim context, totul clar se revelează,
Drept măreţie, splendoare – fericitul integrează,
Devenind Una cu Tatăl – Divina Eternitate,
Care schimbă şi transformă prin a Ei Sacralitate.

Şi-acum, revenind la trup – acest firav component,
Cu care-mplinim destinul, prin Acum – în mod frecvent:

Sănătatea lui depinde de consensul stabilit
Între el, minte şi Spirit – pace-n sens desăvârşit.

Când sănătatea lipseşte, să vedem cine-i de vină,
Care dintre părți anume strică ordinea deplină?
Poate trupu-i obosit şi odihna-i necesară
Şi mintea n-o poate da, prin mişcarea ei hoinară!?

Sau mintea e ancorată de griji, temeri sau furie,
Alergând spre ieri sau mâine – în paguba armoniei?
In această ipostază, realizarea-i himeră,
Stres şi-adâncă tulburare – astea mintea îi oferă.

Toate astea, trupul însuşi – când e calm va revela,
Păstrat într-o formă bună - prin însăşi natura sa.
Un trup complet sănătos, cu Viața-n concordanță
E unit cu Creatorul în perfectă rezonanță.

În subtila lui structură e un sistem energetic,
Energia – care-i Viața – curge prin el în mod paşnic,
Fiind numită chi sau ki, ori energie vitală,
Care îmbibă întreg corpul – ca un Tot, funcțională.

Când veți şti, real cunoaşte – minunata Energie
Veți putea şi controla această minunăție;
Şi, prin Ea, descoperi acea sublimă trăire
A Ceea Ce Sunteți voi – o eternă înnoire.

Trupul se vrea antrenat, prin gimnastică, mişcare;
Realmente, de folos – pentru el, sunt meditare.
Şi regimul de hrănire, tot de el e stabilit,
Dacă stăm să-l ascultăm, când suntem cu el, Uniți.

În structura trinitară a ființei umane, corpul fizic se afirmă ca având o anumită identitate, care solicită să fie înțeleasă, cinstită şi apreciată. Pretențiile sale nu sunt deloc exagerate. El este un partener de drum al ființei noastre întrupate, care ne ajută să eliminăm reziduurile memoriale, acumulate din necunoaştere în existențele anterioare.

Pe de altă parte, el nu este decât un simplu instrument şi nu adevărata noastră fiinţă. Şi când, totuşi, ne socotim corp fizic, experienţa Vieţii, realizată în Eternul Moment Acum, este apreciată ca fiind numai a acestui fragment. Când ne apreciem a fi Spirit, întreaga experienţă a Vieţii, în eterna Ei desfăşurare, Lui îi este oferită drept esenţă în acel Moment.

Iar în contextul în care noi şi Dumnezeu ne socotim a fi Un Întreg funcţional, atunci această experienţă, este o experienţă incontestabilă a acestui Spirit Unic. Numai în această fericită conjunctură, totul ni se revelează şi trăim măreţia şi grandoarea Acelui Ce Suntem – Una cu Infinita Realitate.

Dar, să revenim la trup, acest firav component al unităţii, cu ajutorul căruia ne împlinim destinul în asociere cu materia brută. Sănătatea lui depinde, în mod exclusiv, de consensul stabilit între el, minte şi Suflet, când întregul angrenaj cunoaşte pacea, armonia, la nivelul cel mai înalt posibil.

Apoi, să vedem ce anume se întâmplă când sănătatea îi lipseşte. Cine este de vină? Care dintre cele trei componente strică ordinea inerentă perfectei funcţionări? Poate că trupul este obosit şi are nevoie de odihnă, pentru revigorare! Mintea poate ea să-i ofere odihna atât de necesară? Nicidecum! Mişcarea minţii fiind în marea ei majoritate dominată de griji, temeri, ambiţii, invidie, ură, trufie, nu are cum să-i ofere altceva decât propria ei dezordine, care o caracterizează. Aşadar, tulburarea minţii determină şi întreţine stresul psihologic...cauză inerentă a degradării sănătăţii şi a bunei funcţionări a corpului fizic. Însă, când mintea tace smerită – rezultat al „Cunoaşterii de Sine" – trupul fizic îşi recapătă propria independenţă şi energia vitală, oferindu-i condiţii optime de refacere a sănătăţii şi a bunei funcţionări.

În momentul descoperirii Naturii noastre Divine, Spiritul nemuritor ne conduce cu înţelepciune, atât în această viaţă, legată de trup carnal, cât şi la trecerea dincolo, în lumea duhurilor, potrivit evoluţiei spirituale a fiecăruia dintre noi. Viaţa, şi aici şi dincolo de mormânt, se defineşte ca un permanent proces în continuă mişcare şi absolută înnoire de la o clipă la alta.

Şi, în sfârşit, să mai precizăm că trupul are nevoie pentru buna sa funcţionare de o gimnastică adecvată, care pentru el aceasta este apreciată drept meditaţie.

Iar hrana atât de necesară pentru buna lui funcționare, tot de el este stabilită. Or, numai atunci când funcționăm ca Un Întreg Unitar ne va fi foarte ușor să-l ascultăm și să-i percepem nevoile stringente unei perfecte colaborări.

10. CULTIVAREA VOINȚEI

După ce-am pregătit calea spre finalul mult râvnit,
Nu-i altceva de făcut, decât vrerea de-mplinit!
De-a ne-ntâlni Creatorul, cel aflat în profunzime
Și-a trăi experiența cu Dumnezeu în Unime.

Poate fi realizată pe plan fizic și mintal
Sau pe ambele deodată, în Eternul actual.
Iar efectele apar ca extaz sau bucurie
Ori vibrații pe măsură, drept divină armonie.

În acest sublim context, vom cunoaște, prin trăire:
Iluzii – Realitate, propriul Sine și pe Dumnezeu–Iubire;
La fel, ce e Uniunea, ca și individualizarea.
Toate astea le percepem o dată cu integrarea.

Astfel de experiențe pot veni și pot rămâne permanent,
Trăitorul complet treaz – în fiecare moment;
Și, de asemeni, pot să plece, dacă vor ele s-o facă,
Nu ne simțim exaltați, nici descurajați când pleacă.

Vom rămâne totdeauna în stare de observare
Și noi înșiși vom decide starea clipei următoare.
Divinul din noi S-arată drept Iubire și iertare;
Mai întâi, față de noi, prin corecta aplicare;

Numai astfel știm precis și evalua purtarea,
Față de tot și de toate din lumea exterioară.
Real, ce ne dorim nouă, tuturora acordat.
Acest test, prin el, confirmă Omul cel adevărat,

Când ne-am însuşit iertarea, cu extindere globală,
La ceea ce noi nu suntem – plăsmuirea ideală.
O asemenea iertare nu e deloc necesară.
Cine pe cine şi ce să ierte? Căci cu toţii suntem Una – Existenţă Singulară!

Iertarea lărgeşte-nţelesul şi ea-i pace sufletească,
Ce ne trezeşte din vise – deşertăciunea lumească.
Acest moment de Trezire poate sosi-n orice clipă,
Deci, să le cinstim pe toate, precum ele se-nfiripă.

Momentul Eliberării de iluzii asamblate,
În prezenţa lor se-ntâmplă, când noi ne aflăm de-o parte.
Nu-n interiorul lor – ca sclav şi prizonier;
Asta trebuie-nţeles de insul nemuritor.

Astfel de clipe trăite de noi, prin noi, întâlnite:
Limpezime, înţelepciune, dragoste-nţărmurită,
Înţelegere, îndrumare şi, de asemeni, viziune
Ne vor schimba-ntreaga viaţă – drept sublimă prospeţime.

Toate astea ne-au adus la-ntâlnit cu Creatorul,
Prin noi şi voinţa noastră – noi fiind iniţiatorul,
Ca Iubire şi iertare, faţă de noi şi de alţii, ca şi Iubirea de Viaţă,
Precum şi-aceeaşi Iubire cu Dumnezeu faţă-n faţă.

Dragostea de Dumnezeu – de voia noastră creată,
Spontan, la noi Îl aduce şi, de fiecare dată,
El singur ne dovedeşte că e o parte din noi.
Creator şi Creatură – Una Suntem – necum doi!

Iubitorul şi Iubitul nu sunt deloc separaţi,
Uniţi au fost totdeauna, de la-nceput însumaţi.
Acum, dup-atâta vreme, cu El în Comuniune,
Trăim clar experienţa unei astfel de minune.

Şi-acum, veniţi să vedem şi-mpreună a-nţelege
Ce efecte întâlnim şi ce roade vom culege
Cu acest experiment de Sublimă Contopire,
Noi şi Nenumitul – Una – prin gândire şi simţire!

Trăind mai mult timp cu El, ne pierdem identitatea,
Însă fără de regret – noi fiind chiar Realitatea.
Adică, noi ne-am aflat identitatea reală,
Noi fiind ce-am descoperit – făptura noastră sacrală.

De-acum, ca real Treziți și-n Dragoste contopiți,
Iubitori a Tot și Toate, niciodată mulțumiți
Cu jumătăți de măsură din lumea cea relativă.
Trăim la nivel înalt – ființa-ntreagă clar-activă.

Acest mod de contopire, cu transformări sfințitoare,
Poate dura: ore, zile, luni în șir înnoitoare,
Ani de-a rândul sau chiar viața-n întregime,
Când Atenția-i lucidă – vădită prin agerime.

După ce ne-am informat în legătură cu calea care ne conduce înspre adâncurile ființei, pentru a ne întâlni Natura noastră Divină, numită și perioadă de inițiere, nu avem altceva de făcut decât să trecem la punerea ei în aplicare. În acest sens ne folosim voința, pentru a trăi experiența Comuniunii cu Dumnezeu.

Această experiență poate fi realizată atât pe plan fizic, cât și mintal sau pe ambele deodată în Eternul Moment Acum și Aici. Efectele pozitive apar imediat dacă, bineînțeles, începutul experimentului a fost corect. Adică, am privit în mod simplu din Starea de A Fi: imaginea, gândul, sentimentul existent în acea clipă pe ecranul propriei conștiințe. În acest mod vom cunoaște: iluzii, realități, propriul Sine, ca și pe Dumnezeu–Iubire. Totul realizat prin inerenta stare de integritate, Unimea, ca și individualizarea.

Acest fericit fenomen, numit și Trezire la Realitate, poate veni și pleca sau să rămână permanent. Nu suntem exaltați la apariția lui și nici descurajați, atunci când pleacă. Vom fi un simplu observator și noi înșine vom decide starea clipei următoare. În realizarea Unimii, ca Divinitate existentă, ne vom cunoaște, prin trăire directă, atât Iubirea cât și iertarea. Mai întâi față de noi, apoi față de restul lumii. Căci cum am putea cunoaște cu adevărat cele două atitudini, dacă nu le-am încercat, în primul rând, față de noi înșine?!

O dată ce-am realizat iertarea cu extensie globală, la ceea ce noi nu suntem, plăsmuire sau formă ideală, ne dăm seama că această

iertare, față de alții, nu este deloc necesară. Întrucât noi cu toții suntem Una, adică Existență globală. Cine şi pe cine iartă? Şi ce anume să ierte?

Totuşi, iertarea are darul de a lărgi înțelesul şi a fundamenta pacea sufletească şi ea ne trezeşte din starea de somnolență la Starea de Realitate din acea clipă.

Momentul eliberării din cătuşele „ego"-ului – al cărui prizonier suntem din vremuri foarte îndepărtate – soseşte când ieşim din interiorul iluziilor şi le privim din afara lor. Acest fenomen, pe care şi-l doreşte – conştient sau inconştient – orice ființă umană, soseşte pe neaşteptate, fără a fi programat, urmărit ca scop sau ideal. Simplitatea întâlnirii cu noi, pe clipe dezinteresați, constituie adevărate bombardări la temelia „ego"-ului, care, într-o zi, îşi va pierde energia şi autoritatea de decizie, iar vasul cunoaşterii în acest fel structurat, se fisurează.

Din acel moment – noi devenit un Om Universal – transcendența din plan fizic şi mintal în dimensiunea Absolutului se realizează instantaneu. Concomitent cu această oportunitate întâlnim: limpezimea, dragostea nețărmurită, înțelegerea, îndrumarea şi o nouă viziune care ne va schimba întreaga viață, ca sublimă prospețime. Toate aceste însuşiri le trăim în mod frecvent la întâlnirea cu Creatorul existent în noi. Şi am ajuns aici prin noi, cu vrerea noastră, noi fiind inițiatorul, prin aplicarea Iubirii şi iertării față de noi şi alții. De asemenea, prin aplicarea aceleiaşi Iubiri – ca fiind Una cu Dumnezeu şi Viața.

Dragostea de Dumnezeu, realizată prin voința noastră, ne aduce la cunoaşterea directă cu El, care este parte din noi. Şi El, Creatorul şi Creatura suntem Unul, nu doi, ca separare. Tot la fel, Iubitorul şi Iubitul nu sunt deloc separați. Asta a fost de la bun început şi va fi în veşnicie, tot la fel. Iată că, după multe mii de ani şi un şir imens de reîncarnări am ajuns să trăim experiența acestui minunat moment – Eliberarea.

În continuare, să vedem care sunt urmările acestui experiment de Uniune a ființei noastre cu Divinitatea – realizat la nivel de gândire şi simțire. Trăirea o vreme mai îndelungată a acestui fenomen se va pierde identitatea de ins cu particularități distincte de Întregul Existențial. Pierderea se produce fără a creea disconfort sau vreun regret oarecare. Dimpotrivă! Copleşiți de un sentiment de mare bucurie, întrucât ne-am descoperit adevărata noastră

identitate de ființă nemuritoare. Treziți la Realitate, trăim în mod permanent sentimentul de dragoste a Tot şi Toate în chip necondiționat. Întreaga viziune a Vieții capătă astfel valențe nemaiîntâlnite până aici. Nu mai suntem mulțumiți cu jumătățile de măsură şi compromisurile acceptate odinioară, în contextul existenței din lumea relativă.

De data asta, funcționând ca Un Întreg, la cel mai înalt nivel, prospețimea Vieții este întâmpinată în mod corespunzător de către întreaga noastră ființă şi acceptată în totalitatea desfăşurării Ei.

Această Contopire, cu efecte sfințitoare, poate dura clipe, ore, zile, luni, ani şi chiar întregul rest al vieții, în funcție de calitatea şi frecvența Atenției lucide, globale şi dezinteresate cu care ne identificăm.

11. CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU

Rostul întrupării noastre în carcasa pământească
Este aceea de a afla Sursa cea Dumnezeiască,
Din care toate purced, Ea fiind peste Tot şi-n Toate,
Fără-nceput, nici sfârşit – Unica Realitate.

Prin urmare, e şi-n noi – în mod cert în fiecare
Şi ne-ndeamnă s-O aflăm, numai prin investigare;
Simplitatea fiind formula, prin care Se revelează.
Efortul şi siluirea, nicidecum, n-O promovează.

Cu mintea noastră bătrână, în nici un fel întâlnită,
Fiindcă ea-i structură veche – în prezent închipuită.
Dar, când tace, se opreşte ființa noastră se extinde
Şi-n Absolut se topeşte şi Divinul ne cuprinde.

În această ipostază de perfectă Uniune
Cunoaştem Natura noastră – noi cu Ea-n Comuniune;
Întâlnirea deci cu noi e prim pas spre Dumnezeu,
În care fictivul „ego" a pierit, cu-avutul său.

Acel „nimic psihologic" a fost rampa de lansare
Spre adâncurile ființei – prilejuind revelarea

Adevărului Sublim, din Imensul Necuprins,
Ce fiinţează pretutindeni – fără limită extins.

Frica şi vinovăţia, care ne-au terorizat,
Nu-şi mai găsesc nici un sprijin în omul realizat.
„Cunoaşterea" ne arată că noi şi cu Dumnezeu – Una Suntem laolaltă,
Noi în El şi El în noi – o structură sacrosantă.

Fiecare ins în parte are astfel de-nsuşire,
De-aşi descoperi Esenţa, manifestă prin Iubire,
Care curăţă, transformă omul vechi, prin timp format,
Egocentrismul nevolnic – care-l ţine-ncătuşat.

Scopul esenţial al coborârii noastre pe Pământ şi legarea de un trup carnal este, desigur, evoluţia spirituală. Dar, acest fenomen natural nu poate fi desăvârşit decât în asociere cu Natura noastră Divină.

Aşadar, cunoaşterea propriului Sine, înseamnă totodată cunoaşterea lui Dumnezeu sau a Energiei Comune, existentă peste Tot şi în Toate din Imensul Univers. Descoperirea acestei Energii, fiind şi în noi, în fiecare făptură umană, ne solicită să O aflăm prin investigare personală. Şi, ca fiinţe inteligente, vom recurge la cea mai simplă modalitate de întâlnire cu Ea.

Să pornim deci, această investigare împreună, eu şi dumneavoastră, cititorul, dar fiecare împlinindu-şi propria experienţă, căci altă cale nu există. Cu mintea noastră veche, bătrână şi perimată nu o putem face în nici un fel. Mintea veche, bazată pe acumulări memoriale, trebuie să tacă, prin smerenie. Fiindcă ea este incapabilă să întâlnească Imensa Energie, aflată în perpetuă desfăşurare ca nouă, proaspătă de la o clipă la alta. În momentul când mintea veche tace, îşi opreşte acţiunea, fiinţa noastră se întregeşte şi se deschide înspre Imensa Energie sau Adevărul Absolut, cu care în mod spontan ne contopim. De-acum, fiind cu Ea în Comuniune, ne cunoaştem fondul fiinţei proprii, care este chiar Divinitatea din noi. Această Divinitate a fost, este şi va fi în permanentă asociere cu întreaga noastră fiinţă.

"Sinele personal" sau omul vechi, structurat pe imagini conservate memorial, numit şi „egou", dispare cu desăvârşire. De

fapt, acel moment de tăcere a psihicului nostru a constituit o fereastră larg deschisă înspre Nemărginire, ca şi rampă de lansare spre adâncurile propriei fiinţe. Iar, Divinitatea, existentă permanent în noi, singură s-a revelat, ocupându-ne fiinţa şi ne conduce în mod înţelept, prin impulsuri intuitive, pe clipe în continuă mişcare.

Frica şi autoînvinuirea, care ne-au terorizat tot timpul, cât am funcţionat la nivel de minte ştiutoare, nu-şi mai găsesc nici un sprijin sau raţiune în noi ca om complet realizat.

Trăind la nivel de permanentă Trezire sau Iluminare, în care noi şi Dumnezeu Una Suntem, devenim un adevărat pionier al construirii unei alte lumi, cu totul diferită decât cea actuală. Pentru că ne conduce Iubirea necontaminată de nici un fel de condiţii, sprijinite de către fondul memorial.

Fiecare locuitor al planetei – indiferent de gradul său de evoluţie – dispune de această structură fundamentală, la care are acces tot timpul. De noi şi numai de noi depinde descoperirea acestei inestimabile Comori, singura în măsură să ne ofere adevărata fericire, la care aspiră – conştient sau inconştient – fiecare vieţuitoare întrupată.

Îndată ce am aflat despre asemenea oportunităţi, simpla cunoaştere ne obligă să acţionăm, prin trăire directă individuală, la aplicarea respectivă.

În concluzie, nu avem nimic de făcut! Simpla conştientizare – cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate – a omului vechi, egocentric, posedat şi posedant, determină instantaneu dispariţia acestuia. Iar în „golul psihic", astfel realizat – aidoma unei ferestre deschisă înspre Infinitate – se produce Comuniunea cu Dumnezeu, care ne oferă un alt gen de viaţă, de Om Iubire sau Om Divin.

12. CUNOAŞTE-TE

O apreciaţi îndemn sau poruncă aberantă,
Dată de un ştiutor, drept formulă adecvată,
Prin care el se socoate ca vestit îndrumător,
Cerând, în schimb, şi un preţ – ca virtual salvator?

Aveți, cumva, vreo-ndoială la asemenea-ntrebare?
Lumea-ntreagă-i confruntată cu astfel de-nsămânțare.
Teologi şi filozofi, metodişti, predicatori
La tot pasul întâlneşti cu specifice-ndrumări!

Ei vă cer să-i prețuiți şi chiar să-i divinizați,
Socotindu-se cu har – de divin favorizați.
În acest fel vă reduc propria voastră valoare
De făpturi dumnezeieşti, prin falsa diminuare.

Egoismul, vanitatea şi trufia îi orbeşte;
Îşi prețuiesc interesul care, real, defineşte
Atât pe cel ignorant, de iluzii copleşit.
Cât şi pe cel fariseu – conştient şi învrăjbit.

***

Titlul temei privit altfel – cu dragoste revelat:
Un firesc avertisment – vrednic, demn de căutat
Înăuntrul ființei proprii – Comoara neprețuită,
Ce procură fericirea de Dumnezeu oferită.

Singuri noi, în mod cinstit, cu mintea noastră smerită,
Să-ncercăm investigarea insistentă şi-ndrăgită
De-a ne cunoaşte Esența Naturii noastre Divine,
Ca scop al acestei vieți, de-mplinit prin acțiune.

Aşadar, spontan atenți – mintea lăsată de-o parte
Intrăm grabnic înăuntru – focul inimii constante,
Fiind mereu loc de-acces al Purității Conştiinței,
Care-ntâmpină ce vine – tot procesul Existenței.

În acest sublim context ființa-ntreagă se extinde
Şi Iubirea, ca Lumină orişice complet cuprinde.
Ea destramă tot ce-apare – efemerul întreg dispare,
Purificarea făpturii – devenind realizare.

"Cunoaşterea" deci, oferă unica modalitate
De-a ne-ntâlni cu Ce Este: Divina Realitate,

Ca Iubire sfințitoare, cu-nscrisuri de-nnobilare,
Care ne atrag spre Casă – Sursa Veşnic Creatoare.

Când mintea veche, ştiutoare se află în fața unui asemenea titlul, ea – potrivit propriei condiționări – poate lansa în mod automat două aprecieri. Pe de o parte, socoteşte tema ca pe o poruncă, dată de către un ştiutor al „Cunoaşterii de Sine"; iar pe de alta, ca pe un îndemn autoritar, făcut în acelaşi scop, cerând, în schimb, inevitabilul preț al acțiunilor salvatoare. Apreciați cumva, altfel decât încearcă autorul să explice titlul temei?

Dacă privim lumea aflată în imediata noastră apropiere, apoi ne extindem câmpul observării şi mai departe, la întreaga suprafață a planetei, ce anume constatăm?

Peste tot în lume întâlnim un imens număr de teologi, filozofi, metodişti şi predicatori care vă solicită să-i prețuiți şi chiar să-i divinizați, ca fiind posesori de har dumnezeiesc, deci, într-un fel, favorizați față de restul pământenilor. Buna părere de sine, vanitatea, orgoliul şi trufia îi orbeşte în aşa măsură, încât ei refuză să-şi vadă meschinăria şi interesul egoist, care-i caracterizează. În general, aceşti oameni se autoevaluează, socotindu-se mai presus de restul lumii, apreciată ca masă ignorantă de credincioşi sau ucenici.

Titlul temei să-l privim altfel şi, totalmente, reconsiderat. Ceea ce mă îndeamnă să scriu asemenea teme, provine ca un impuls irezistibil, venit din interiorul ființei mele, alimentat de revelația dragostei față de toți semenii. Noi, cu toții, fără nici o excepție, posedăm în interiorul ființei proprii Una şi aceeaşi Comoară, pe care suntem datori să O descoperim. Ea ne oferă cu generozitate fericirea atât de mult dorită de orice făptură vie. În clipa când întâlnim această fericită ipostază, ne identificăm cu Divinul Creator – noi fiind El şi El fiind noi.

În Imensul Univers nu există decât O Singură Energie Primordială din care toate îşi trag originea. Această Unică Energie este în Toate şi Toate există şi funcționează numai prin Ea. Dar simpla afirmație nu are nici o valoare. Noi trebuie să mergem până la capătul drumului. Datoria noastră este aceea de a O descoperi prin experiență personală, singura în măsură să ofere convingeri şi certitudini de necontestat.

Înainte de a iniția investigarea respectivă se impune o simplă și evidentă constatare. Și anume: Mintea noastră, zilnic folosită, fiind neputincioasă în a cuprinde Imensitatea, în mod firesc, trebuie să tacă, smerindu-se prin ea însăși. În momentul când mintea tace, apare, în mod natural, „vidul" sau „golul psihic" ori pacea sufletului, în care ființa noastră se întregește. Corp, minte și Suflet – se unesc sub directa conducere a Spiritului. Această Trinitate Unitară este absorbită în Marele Tot sau Dumnezeu, cu care ne contopim. În acest context, noi cu Tatăl Divin laolaltă, funcționăm la un alt nivel și acționăm diferit decât o făceam la nivel de corp și minte.

Prin urmare, perfect atenți – mintea lăsată de-o parte – intrăm grabnic înăuntrul ființei proprii, unde întâlnim Flacăra Veșnică a Luminii, care ne caracterizează Puritatea Conștiinței. Cu ajutorul acestei Stări de A Fi – Lumină prin Ea însăși – întâmpinăm tot ceea ce Viața ne scoate în cale, în eternul proces al creației, noutate absolută de la o clipă la alta. În această simplă ipostază, apare Iubirea atotcuprinzătoare, care curăță, destramă tot ceea ce este trecător, imaginativ și desuet. Numai prin eliminarea acestor reziduuri ne descoperim pe Acela Care Suntem, adică Natura noastră Reală, de Dumnezeu întrupat, care aspiră în mod constant să revină în Trupul Tatălui Ceresc. Să mai precizăm, că noi toți oamenii – fără nici o excepție – dispunem atât de capacitatea realizării corecte a acestui experiment și că, mai devreme sau mai târziu, ne vom împlini acest destin, comun tuturora. Râvna, pasiunea și insistența constituie factorii esențiali care vor grăbi sau întârzia desăvârșirea acestei oportunități.

13. DESTINAȚIA

Destinația a Toate e prin ea Unicitate.
Galaxii, stele, planete, cu-ntreaga realitate
Au ca loc de revenire Sacrul de unde-am pornit,
Sânul Tatălui Ceresc – punct final, drept poposit.

Graba sau întârzierea de întoarcere Acasă
Depinde de fiecare. Și, cărarea cea aleasă,

„Cunoaşterea cea directă" – cu A Fi în contopire.
E un zbor fulgerător, dincolo de gând, simţire.

Se-mplineşte într-o clipă, fără efort, siluire,
Cu Atenţia–Lumină şi-a Ei sacră strălucire.
Sublimul, care S-afirmă, destramă ce-i trecător:
Gânduri, imagini, iluzii – deci, „egou" tulburător.

În firescul lui A Fi întâlnim Sacra Iubire
Şi-n Uniune cu Ea – drept divină-nlănţuire,
Suntem veşnică-nnoire şi, la fel, transformatoare;
Pagini de-mpliniri măreţe, sfinte, ca şi sfinţitoare.

***

Iată şi a doua cale, socotită indirectă:
Ea-i cu „sinele" nevolnic şi-a lui minte încâlcită,
Ce se mişc-anevoios pe cărări întortocheate,
Cu crezuri, idei, concepte – strict de el imaginate.

Rugi fierbinţi, rostiri de mantre şi-o viaţă chinuită,
Posturi şi privaţiuni îi sunt soarta împletită;
Şir de vieţi nenumărate cu suişuri, coborâşuri
Şi îndemnuri nesfârşite spre văditele eresuri.

Speranţa şi deznădejdea sunt adesea folosite
De mintea deficitară, cu-ale ei păreri greşite,
Şi, revenind la ce-a fost, de la-nceput eronat,
Îşi cere de-acum iertare, de cumulu-înregistrat.

Văzând clar nătânga minte – lenta ei eficienţă,
De îndat-o părăsim din a noastră existenţă
Şi-n contact, spontan, cu Viaţa, prin trăire unitară,
Alegem Calea directă, fără scop sau motivare.

Sunteţi sau nu de acord – eu dator să semnalez
Eficienţa sporită, desprinsă de orice crez.
Stând în faţă cu „ce este" – simplă conştientizare,
Care faptic, ne uneşte cu vădita integrare.

Prin această Cale dreaptă – grabnic dizolvăm ce-a fost:
Acumulări ancestrale – reziduuri fără de rost,
Obstacole pe cărare, ce reclamă ocolişuri,
Eforturi şi-ntârziere de urcuşuri – coborâşuri.

Toate câte există în Întregul Necuprins – care îşi exprimă prezenţa printr-o infinită diversitate de forme – văzute şi nevăzute de simţurile noastre de percepţie, au o unică destinaţie, de a reveni la Sursa Surselor, de unde cândva, întru-un trecut foarte îndepărtat, au luat fiinţă ca punct de pornire şi existenţialitate.

Aşadar, graba sau întârzierea de întoarcere Acasă, în Sânul tatălui Ceresc, depinde de fiecare, potrivit drumului pe care singur şi l-a ales. Iar „Cunoaşterea directă" este apreciată ca un zbor fulgerător, cu A Fi în contopire, pe clipe în veşnică desfăşurare. În acest context, Sublimul pe care Îl întâlnim, prin reală contopire, spulberă tot ceea ce întâlneşte în cale: gânduri, imagini, dorinţe, sentimente. Toate astea nefiind altceva decât simple iluzii, prin natura lor înşelătoare, drept creaţii ale „ego"-ului deficitar.

În clipa în care ne întâlnim – în perfectă contopire cu A Fi – în acel Sublim Moment ni se revelează şi Iubirea, adică Natura noastră Divină. Şi, în Uniune cu Viaţa – care înseamnă şi Dumnezeu – trăim clipe înnoitoare, prin ele însele transformatoare, cu efecte sfinte şi sfinţitoare, faţă de propria fiinţă, cu reverberaţii asemănătoare şi asupra mediului înconjurător.

***

Pe lângă această cale directă există, desigur, şi calea anevoioasă, numită indirectă, în care suntem însoţiţi de către „sinele personal", neputincios, prin natura lui fiind conexat la mintea veche, pururea încâlcită, care se mişcă anevoios pe cărări întortocheate, bazându-se pe crezuri, idei, concepte imaginate de el însuşi.

În asemenea alternativă se rostesc rugăciuni şi diverse mantre, cu posturi şi privaţiuni de tot felul ori chinuirea corpului şi a minţii totodată. Rezultatul acestor practici, evaluat în mod subiectiv de către o pleiadă de profitori, conduce în mod firesc la un şir imens de reîncarnări, însoţite de inerente suişuri şi coborâşuri pe traiectoria care marchează drumul evoluţiei umane.

Alegând această cărare, ne vom întâlni adesea cu o mulțime de eresuri și eretici, care încearcă să demonstreze că drumul lor este cel mai bun de adoptat. Speranța și deznădejdea sunt, în mod firesc, adeseori întâlnite, fiindcă mintea și creațiile ei nu au cum să întâlnească ceea ce se află dincolo de capacitatea ei de înțelegere și care se schimbă pe momente trăitoare.

Dacă vedem această minte lentă și nesigură de sine, o părăsim de-ndată din viața noastră de zi cu zi. Și încercăm să realizăm integritatea ființei, prin unirea celor trei fragmente care o caracterizează: corp, minte și Suflet – Una. Funcționând la nivel de Unime a Trinității și Uniți cu Viața, ca trăire unitară, alegem Calea directă, fără scop sau motivare.

Fie că sunteți sau nu sunteți de acord cu ceea ce vă recomand, datoria mea este să vă demonstrez eficiența spontană, desprinsă de orice crez, atunci când stăm față în față cu ceea ce Viața ne scoate în cale. Simpla Stare de A Fi ne unește cu Viața și realizăm Unimea, cu efecte benefic transformatoare. Totul se împlinește fără eforturi sau siluire.

Pentru a vă obișnui cu această minunată modalitate de întâmpinare a Vieții, întrebați-vă cât mai des posibil: Sunt eu Om Întreg Acum și Aici? Simpla întrebare vă atrage în interiorul propriei ființe, devenind astfel simplă Stare de A Fi sau Pură Conștiință. În clipa respectivă vă veți întâlni cu Viața în stare de negândire. Eficiența unei asemenea practici își atestă valoarea și rapiditatea încă de la bun început.

14. DUMNEZEUL CEL REAL

Energie Infinită, existentă-n Tot și Toate,
N-are început, nici sfârșit, prin Ea însăși revelată;
Ea vine din Veșnicie, prin mișcări neîncetate,
În continuă creare, doar pe Sine rezemată.

Omul i-a pus multe nume cu-nțelesuri diferite:
Numit zeu, la fel, zeiță cu puteri ne țărmurite,
Iahve, Iehova, Tată Ceresc sau Sublimul Adevăr,
Însă, cel mai potrivit, Neclintitul Mișcător.

Dar cuvântul nu e fapt, ci simbol de exprimare,
Ce solicită, obligă sacra Lui întâmpinare,
Prin trăire laolaltă în perpetuă Uniune,
El fiind noi şi noi fiind El – clipe veşnic prospețime.

Asta Viața ne pretinde, prin oricare întrupare,
Să-i înțelegem Esența cu firească abordare,
Comuniunea fiind calea de ființare înțeleaptă,
Cu efecte pe potrivă, pentru ins şi lumea toată.

***

Iată, cum se împlineşte minunata întâlnire,
Ce sfințeşte ins şi gloate doar prin simpla contopire:
Nici efort, nici siluire – nu-s formule adecvate
De-ntâlnit cum se cuvine Unica Realitate.

Mintea condiționată: oarbă-ngustă şi credulă
În nici un fel folosită în superba aventură,
Căci fiind mereu mărginită şi fondată pe mândrie,
N-are cum să înțeleagă minunata armonie.

Bunătatea neîngrădită, Frumusețea Măreției Infinite,
Iubire fără condiții – toate în Divin trăite,
Drept însuşiri naturale, ce-i definesc strălucirea
Doar prin sfânta lor prezență, ce-i conferă nemurirea.

Tacă deci, meschina minte – fiind total nepotrivită,
N-are altceva de-ales, decât postura smerită!
Astfel se deschide calea din lumesc spre Infinit,
Prin destin oricărui om – la momentul potrivit.

Împlinirea-i personală – instrumentul folosit fiind Atenția globală,
Fără vreo anticipare, drept proiecție mintală;
În tăcerea, ce survine, trăim clipe nestemate
De Uniune cu Întregul – în deplină libertate.

Prin asemenea momente pier poverile-ancestrale,
Ce definesc omul vechi cu înscrisurile sale:

De egocentrism sălbatic şi comportări nefireşti,
Care degradează fiinţa - drept reziduuri omeneşti.

Şi-ntr-o zi Iluminarea – oricărui om destinată,
Se afirmă de la sine, ca taină neprogramată,
Drept surpriză fericită şi-înţelegere deplină.
Omul Nou – constant Iubire şi comportare divină.

Acesta e Dumnezeu, prezent în orice făptură,
Ce Se vrea descoperit şi trăit pe-a Lui măsură;
Îl putem numi şi Viaţă – simboluri ce-L definesc,
Oferind mai multe şanse, pentru cei ce-L întâlnesc.

Întrebarea privitoare la existenţa sau non-existenţa acestei Energii Primordiale, numită şi Dumnezeu, şi-au pus-o oamenii încă de la începutul apariţiei lor ca făpturi raţionale. Aceeaşi întrebare este pusă şi astăzi, cu aceeaşi acuitate şi se găsesc destui rătăciţi şi somnambuli care O neagă, uneori cu vehemenţă, aducând în susţinerea lor o seamă de şubrede argumente.

Dumnezeu este o Energie Infinită, care nu are început şi nici sfârşit. Nu a fost creată de nimeni. Ea fiinţează prin Ea însăşi şi singură Se revelează prin mişcări necontenite şi în continuă creare şi recreare. Cu alte cuvinte, Ea se autoperfecţionează prin însăşi forţa Ei interioară.

În decursul vremurilor care au trecut, omul i-a dat multe nume cu înţelesuri diferite. A fost numită Zeu şi Zeiţă cu puteri nehărmurite. Apoi, numit Iahve, Iehova, Adevăr Absolut, Tată Ceresc, Neclintitul Mişcător. Însă, cuvintele nu sunt prin ele însele Realitatea, ci doar simple simboluri de exprimare.

Or, aceste idei, concepte, pentru a putea fi cu adevărat înţelese, ne solicită – şi oarecum obligă chiar – să realizăm sacra lor întâmpinare, prin trăire laolaltă. Adică, să înfăptuim acea perfectă Uniune cu Dumnezeu – noi fiind El şi El fiind noi, pe momente veşnic înnoitoare. Asta ne obligă chiar Viaţa trăită ca făpturi întrupate. Căci numai aşa îi vom percepe, înţelege şi conforma propriei Sale Esenţe, ca prezenţe incontestabile cu înregistrări de efecte, atât asupra individului, cât şi asupra lumii în a ei totalitate.

În continuare, iată cum putem realiza, fiecare în parte, minunata şi sigura întâlnire, care, prin ea însăşi, are puteri sfinţitoare

atât asupra trăitorului respectiv, cât şi asupra întregii societăţi – doar prin simpla contopire. Efortul, siluirea, imaginaţia sau rostiri de formule nu sunt deloc indicate în experienţa Unimii cu această Sfântă Realitate. Fiindcă mintea condiţionată tempo-spaţial este, prin însăşi substanţa ei, oarbă şi credulă, deci, incapabilă să întâlnească minunata armonie.

Dumnezeu este Bunătate nemărginită, Frumuseţe. Măreţie, Bucurie fără margini şi Iubire necondiţionată de nici o motivaţie. Toate acestea ne sunt descoperite în mod direct, când realizăm contopirea noastră cu această Unică Energie. Aşadar, să tacă meschina minte, care conturează şi defineşte omul obişnuit, drept rezultat al unei greşite educaţii moştenite prin ereditate de la o generaţie la alta, pe parcursul a mii de ani de rătăciri pe meandrele unei existenţe greşit înţelese. O dată cu tăcerea ei, neforţată, nedorită sau cumva închipuită, ci – doar ca stare de simplă smerenie – ni se deschide calea dinspre lumea finită către Nemărginire. O asemenea perspectivă aşteaptă – ca destin prestabilit, la momentul potrivit – pe fiecare pământean.

Pentru realizarea individuală a fiecărui ins, este nevoie doar de un singur instrument şi anume: Atenţia globală – în care nu există nici un fel de anticipare, drept proiecţie mintală, ca ideal de împlinit. De fapt, Atenţia este ca o lumină, alimentată prin ea însăşi, care prin iluminare, destramă, dizolvă, spulberă tot ceea ce întâlneşte ca proiecţie mintală pe ecranul conştiinţei. Iar în „vidul", astfel obţinut, sau pacea sufletului, noi ne Unim cu Întregul în deplină libertate. Trăind cât mai multe asemenea clipe, se destramă, pier, dispar fără să lase urme moştenirile ancestrale, înregistrate din necunoaştere, care ne împovărează şi deturnează înţelesul real al fiinţei noastre. Ele, de fapt, definesc omul vechi prin al său egocentrism sălbatic şi comportări nefireşti.

Cândva, nu ştim când anume, Iluminarea apare neprogramată, nedorită, ci ca destin înscris prin origine, drept surpriză fericită şi înţelegere deplină. Din acel inefabil moment, Omul Nou, numit Iubire şi comportare divină, va funcţiona ca Trinitate Unitară în Unime şi cu Creatorul, cu determinări sfinte şi sfinţitoare.

Acesta este, realmente, Dumnezeu prezent în orice făptură vie, care se vrea descoperit şi trăit pe a Lui măsură. Îl putem numi şi Viaţă, simbol care-L defineşte, oferind o şansă în plus acelora care Îl îmbrăţişează pe clipe înnoitoare într-o eternă mişcare revoluţionară.

15. DUMNEZEUL – FICȚIUNE

Mintea omului hoinară a creat un dumnezeu
După chip şi-asemănare,
În consens cu-ngustul „eu".

Iată câteva-nsuşiri, date prin închipuire,
Unicului Creator, existent din veşnicie
Şi extins la Infinit – practic, fără mărginire.

Separat de creatură – privit ca judecător:
Gelos, dur şi-ncrâncenat
Necum blând, îndurător.

Prin străbunii-ancestrali, noi cu toții condamnați
Drept păcat originar,
Deci, prin naştere-nfierați.

Aspru şi ciudat din fire – în nici un caz mulțumit,
A confiscat nemurirea, dăruită la-nceput
Perechii primordiale – prin severul osândit.

Iar noi toți, ai lor urmaşi,
Împărtăşim cruda soartă,
Prin blestem dumnezeiesc, realmente, nevoiaşi!

Un alt gen de condamnare:
Flăcări, cazane cu smoală – climat înfiorător
Dat pe veci ca osândire.

Acest fictiv dumnezeu are şi un adversar,
Un înger exclus din cer,
Zis-satan potențial.

Câmpul lor de confruntare:
Terra şi neamul lumesc,
Cu atrageri de adepți, drept țel şi glorificare.

De o parte, Dumnezeu cu cetele îngereşti;
De-alta, marele satan cu puzderie de draci,
Rezultatul îndoielnic – prin aprecieri prosteşti.

***

Totu-i fals, nimic real – doar vădită plăsmuire!
Teologi preocupați de interese meschine,
Au creat mituri, legende în a lor îndreptățire;

Drept revers: nefericirea, contradicții şi conflicte
Structurează-ntreg climatul,
Stres şi confruntări smintite,

Oamenii se osândesc, se urăsc şi chinuiesc
Pe crezuri, idei, concepte;
Pricini din prisos găsesc.

***

Când tace mintea precară – omul devine sublim,
Fiindcă ființa se-ntregeşte
Una fiind cu Creatorul – ca realizat deplin.

Bunătate infinită, Frumusețe şi Iubire
Unit cu Realitatea – fericit în chip plenar.
Un astfel de trăitor schimbă ins şi omenire.

În acest fel Dumnezeu singur ni Se revelează,
Prin însuşiri sacrosante,
Când oricine şi orice permanent evoluează

Mintea omului, condiționat tempo-spațial, care hoinăreşte fără încetare, fie într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat, fie într-un viitor, prin natura lui, incert, nesigur, a creat un dumnezeu după cum îi este propria structură de „egou" sau „sine personal". Această minte are teamă de prezent, fiindcă a fi în Unime cu Eternul Moment Acum îi diluează, pur şi simplu, importanța sa imaginară.

Despre Dumnezeu – Unica Realitate existentă din veşnicie – nu are decât păreri oferite, potrivit condiționării insului respectiv, de către mediul familial şi social, în care s-a născut şi dezvoltat. Iată câteva însuşiri, atribuite prin închipuire Divinului Creator. Mai întâi de toate, Dumnezeu este apreciat ca fiind ceva cu totul separat de făptura umană. În acest context El este privit ca un aspru judecător, crud, gelos şi nicidecum îndurător.

Aceste însuşiri sunt confirmate de mitul creat în legătură cu străbunii noştri Adam şi Eva. Despre această pereche ni se spune că Dumnezeu le-a oferit o grădină a Edenului, unde trăiau fericiți. Însă le-a pus o singură condiție: de a nu consuma fructe din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Dar Eva, fiind ispitită de satan, călcă porunca şi gustă din fructul oprit, îndemnându-l şi pe Adam să facă acelaşi păcat, devenit părtaş la fapta încriminată. În final, legenda ne spune că Dumnezeu s-a înfuriat pe cei doi neascultători ai poruncii sale. Îi alungă din grădina paradisului şi îi osândeşte, atât pe ei, cât şi urmaşii acestora de a-şi câştiga existența prin munca şi sudoarea frunții proprii.

Aşadar, noi urmaşii acestei prime perechi de oameni, am fost blestemați să le urmăm cruda soartă, ca veritabili nevoiaşi în fața unei Vieți neînțelese.

Un alt gen de condamnare este iadul, unde întâlnim ca formă de ispăşire: cazane cu smoală, flăcări, jar şi un climat înfiorător. Şi acest gen de osândire este dat nu numai pe o anumită perioadă de timp, ci ca suferință veşnică. Mai aflăm din vechile biblii că acest fictiv dumnezeu, are şi un adversar, care dispune de un potențial energetic la fel cu al creatorului. Este vorba de un înger răzvrătit, care a fost azvârlit din cer, numit satan. Iar câmpul lor de confruntare este planeta pământ şi neamul omenesc, cu atrageri de adepți pentru o parte sau alta. De o parte se află dumnezeu cu ceata lui de îngeri, iar de alta, marele satan cu puzderia sa de draci. Rezultatul confruntării este pus sub semnul îndoielii. Cine oare va învinge, dumnezeu sau satan? Aprecierea nu este decât o supoziție prostească, al cărui creator este desigur mintea omenească.

Toate astea sunt şi rămân, fără îndoială, plăsmuiri create de către teologi, drept mituri şi legende, născocite pe fondul unor interese meschine, lumeşti. Rezultatele înregistrate de către aceste ficțiuni sunt evidente, grăitoare prin ele însele, în lumea în care trăim. Oamenii, aflați aproape tot timpul în confruntări absurde, se

urăsc şi se chinuiesc pe crezuri imaginare, ca şi idei, concepte, creând pricini de contradicţii, dispute şi chiar conflicte sângeroase, cu ucideri de vieţi omeneşti şi distrugeri de bunuri materiale.

În momentul fericit, în care mintea fictivă tace în chip desăvârşit, fiindcă şi-a înţeles întreaga precaritate, în acea clipă, omul devine fiinţă integrală – corp, minte şi Spirit, Una – Unit cu Creatorul într-o perfectă Comuniune. De-acum, ca eliberat din cătuşele „ego"-ului, cunoaştem prin trăire directă: Frumuseţea, Bunătatea şi Iubirea cu caracter general. Un asemenea trăitor, prin simpla sa existenţă, transformă benefic, prin reala îndumnezeire, atât individul cât şi întreaga omenire.

În această fericită ipostază, Dumnezeu, prin El însuşi, ni Se revelează cu înscrisuri sau determinări sfinţitoare, în care oricine şi orice se află în permanent proces de evoluţie sfinţitoare.

16. EREZIE ŞI ERETIC

Când intelectul domină – ca ştiut prin timp format,
Seci concepte, vagi credinţe, insul e încorsetat,
Închis într-un perimetru. Totul vede şi socoate
Dup-îngusta lui gândire, c-ar fi chiar realitate.

Un canar în colivie, care mereu ciripeşte
C-ar fi propriul lui stăpân în ce spune şi gândeşte.
Erezie şi eretic îi sunt termeni preferaţi,
Pentru semeni ca şi el, de-alte crezuri posedaţi.

Tristeţe şi amărăciuni, contradicţii şi conflicte,
Frica, violenţa, ura nasc structurile smintite
Şi lumea prin confruntări în adânc se prăbuşeşte,
Fiindcă stăpânul planetei încontinu rătăceşte.

Priviţi lumea dimprejur şi apoi, lumea, în general:
Se rostesc numai cuvinte despre pace, armonie, ca şi înţeles global
Fără cert-acoperire de-mplinire adevărată,
Alter-"ego" fiind structura prin ea condiţionată.

În trecut, ca şi acum, grija Bunului Părinte
A existat permanent, prin aducere aminte,
Că rostul Vieţii noastre stă-n sacra descoperire
De-a ne cunoaşte pe noi – Scântei din Marea Iubire.

Şi ca fii de Dumnezeu, avem certe însuşiri
De-a crea un climat nou, prin a noastre contopiri,
Drept Iubire, Bunătate tuturora revelate,
În oricare-mprejurare, dup-a lor necesitate.

Asta-ndeamnă mesagerii trimişi de Divinitate,
În trecut, ca şi-n prezent, ei, ca fiinţe consacrate,
Drept exemplu de urmat, prin trăire, exprimare,
Ca făpturi independente, permanent înnoitoare

***

Viaţa-n eternă mişcare – noutate permanentă
Ne solicită pe clipe, o fiinţare inerentă,
În Uniune cu Tatăl, ca firească înţelepciune,
Evoluţie constantă spre Sacra Perfecţiune.

Astăzi, ca şi în trecut fiinţele eliberate
De poverile ancestrale – crezuri condiţionate,
Sunt socotite eretici de credinţele precare,
Incapabile să vadă propria lor limitare.

Prin ce-am scris, ca şi discuţii, asta-ncerc să demonstrez:
Că-n fiecare făptură, mai presus de orice crez,
Omul e fiinţă completă – pururea independentă,
Funcţionând ca Un Tot, drept Iubire consecventă.

El şi Dumnezeu fiind Una – drept Conştiinţă Infinită,
Creator de lume nouă, prin natura îndreptăţită
Să cunoască Fericirea cea lipsită de imagini,
De nimic contaminată, fără graniţe sau margini.

Omul ca fiinţă trinitară formată din corp, minte şi Suflet este cea mai evoluată fiinţă de pe suprafaţa planetei Pământ. Şi, ca să-şi

merite calitatea de stăpân al acestei planete, ar trebui ca să funcționeze ca Un Întreg, sub directa conducere a Spiritului. Numai funcționând în acest context, el este apreciat ca bun gospodar și înțelept conducător al societății și al întregii naturi – în care își duce existența – în general.

Lucrurile, în ansamblul manifestărilor lor, nu se produc din păcate la nivelul natural al Întregului, solicitat în mod firesc de întâmpinarea și înțelegerea corectă a Existenței. De cele mai multe ori, el funcționează condus fie de către un fragment al ființei, fie de altul. Iar rezultatul activității sale fragmentare nu poate fi decât incomplet, deficitar sau de-a dreptul ireal. În cazul când funcționează la nivel de intelect – bazat pe acumulări memoriale – insul respectiv este pur și simplu limitat de gândurile propriului „sine", care-i mărginesc viziunea și înțelegerea, la ceea ce știe și cunoaște ca idee sau concept. El se comportă ca o pasăre închisă în colivie, care tot timpul ciripește afirmând că este liber, independent și că trăiește realitatea lucrurilor. Această comparație nu este deloc exagerată. Ea se potrivește întocmai cu atitudinea omului obișnuit, care interpretează Viața folosindu-se de mintea sa veche, bazată pe imagini perimate, drept urme ale trecutului său condiționat.

Așadar, funcționând ca simplu „egou" – umbră a trecutului – individul respectiv, în confruntare cu noutatea permanentă a Vieții, apare ca un posedat de trecut și de asemenea, eretic, interpretând eronat tot ceea ce întâlnește. Întâmpinarea noului cu mintea fondată pe imagini vechi, dă naștere la tristețe și amărăciuni, contradicții și stări conflictuale. Frica, violența și ura proliferează structuri smintite, care conduc inevitabil la confruntări sângeroase, crime și războaie, ce pun în pericol însăși existența Vieții pe această planetă.

Știința și tehnica s-au dezvoltat în așa măsură, încât, prin armele sofisticate, pe care le-au descoperit pot să distrugă, chiar de mai multe ori, întreaga viață de pe Terra. Dacă privim și ascultăm lumea în ansamblul comportării sale, observăm cum se rostesc cuvinte mari despre pace, armonie și interes global. Dar contrar acestor afirmații atât de generoase și liniștitoare, faptele nu acoperă nici măcar parțial cele propagate de către mințile condiționate tempo-spațial.

Pe parcursul trecutului istoric al actualei omeniri, Dumnezeu a trimis pe pământ diferiți mesageri, pentru a ajuta oamenii să-și

cunoască adevărata menire de ființe întrupate. Toți aceștia, prin exemplul vieții lor, au demonstrat că Viața pentru a fi înțeleasă, cere fiecărui pământean să-i iese în întâmpinare ca ființă Unitară în perfectă Comuniune cu Ea. Căci numai cu o minte nouă putem înțelege și trăi cu adevărat Realitatea Vieții. Unii dintre acești mesageri au fost desconsiderați sau greșit înțeleși, iar alții au fost chiar uciși, fiind socotiți eretici de către credințele religioase, fixate în tipare rigide conformiste, cu totul nepotrivite Vieții, aflată în perpetuă mișcare și simplă perfecționare.

Ceea ce au făcut înaintașii noștri, condiționați de către diferitele crezuri, care, prin specificul credinței respective îi separau – învrăjbindu-i pe unii împotriva celorlalți – se întâmplă și în epoca pe care o străbatem. Fiecare credință religioasă se apreciază că numai ea deține adevărul absolut și califică pe toate celelalte ca erezii, iar reprezentanții acestora drept eretici. Oricare observator imparțial, cinstit cu el însuși, asta vede peste tot, în această lume haotică, în care ne ducem existența.

Prin tot ce-am scris, ca și prin diversele discuții, purtate cu semenii interesați de fenomenul relație om și Viață în complexitatea Ei, acest lucru încerc să-l demonstrez.

Fiecare ființă umană dispune de capacitatea de a funcționa ca Un Tot independent, ca Iubire necondiționată de nici o motivație, a vreunei religii, concept filozofic sau metodă oarecare.

Acesta este Omul Universal care, în Unime perfectă cu Creatorul, dispune de o Conștiință Infinită, în măsură să creeze o altă lume și o nouă civilizație cu totul diferită de cea actuală.

17. ETERNUL MOMENT ACUM

Punct fantastic, crucial în a Vieții derulare.
Aici ne-ntâlnim cu noi, ca structură sfințitoare;
Trinitate Unitară cu Dumnezeu laolaltă;
Astfel ne-mplinim menirea – ca trăire-adevărată.

Să nu rămânem la vorbe – doar ca simplu știutor;
Grabnic puse-n aplicare de cinstitul trăitor.
Nu se urmărește scop – drept proiecție mintală,
Rezemată pe trecut – ficțiune ideală.

Viața în desfășurare: noutate permanentă
De la o clipă la alta – Puritate inerentă,
Ne solicită, obligă să-i ieşim la-ntâmpinare
Cu o minte clar-lucidă, tot la fel de-nnoitoare.

Mintea veche susținută de celule degradate
Prin firească folosire de-alte clipe-nsămânțate,
Practic, nu este-n măsură să perceapă noutatea,
Absolută prospețime – Una cu Realitatea.

***

Aşadar, lucid, atent, în „Acum şi Aici" prezent,
Lăsând de o parte mintea – în acest Sublim Moment,
Să fim Una cu ce vine, purtat de-a Vieții mişcare;
Nu opunem rezistență, nu e nici o judecare.

Noi şi Viața – Uniți Suntem – în perfectă contopire;
Astfel piere falsul „sine", când noi devenim Iubire,
Asta fiindu-ne Natura – specific Divinitate
Existentă peste Tot şi, de asemenea, în Toate.

Nu-i ceva de programat, dinainte stabilit,
Totul apare spontan, la Momentul potrivit,
Prin iluminarea minții în a ei totalitate,
Demascându-i bătrânețea – falsa irealitate.

Orice om are-nsuşirea de-ntâlnire cu Ce Este,
Când pe sine se cunoaşte, în mod cert, înțelepțeşte
Ca făptură cert Divină, prin Ea însăşi creatoare,
Frumusețe, Bunătate, Veşnicie-înălțătoare.

În Imensul Univers, în al cărui interior se află infinite forme de exprimare – cuprinse între cele trei regnuri: mineral, vegetal şi animal – nimic nu este static, încremenit. Totul se află în permanentă mişcare şi evoluție totodată, de la formele cele mai rudimentare, înspre altele, succesiv tot mai subtile.

Iar Momentul Etern Acum reprezintă un punct crucial al Vieții în constanta şi nemijlocita Ei activitate. Aici se află, aşadar, şi

Momentul în care noi ne întâlnim cu Trinitatea Unitară şi cu Dumnezeu Creatorul. Numai în această conjunctură, putem afirma că ne împlinim menirea prin trăire adevărată.

Să nu ne mulţumim niciodată şi în nici o împrejurare doar cu simplul ştiut. Informaţia de care am luat cunoştinţă trebuie pusă imediat în aplicare, ca un cinstit şi veritabil trăitor. În acest experiment nu se urmăreşte scop, acesta fiind o proiecţie mintală, azvârlită înainte şi rezemată pe trecut, adică „sinele" fals, egocentric, mărginit.

Viaţa, aşa cum arătam mai înainte, fiind în continuă mişcare şi inerentă noutate, ca şi puritate, ne solicită să-i ieşim în întâmpinare cu o minte clară, lucidă şi la fel de înnoitoare. În decursul unei vieţi noi folosim doar zece procente din capacitatea noastră neuronală, restul de nouăzeci procente din zestrea noastră genetică, rămâne neutilizată. Avem deci capacităţi cerebrale aproape inepuizabile de a răspunde exigenţelor Viului în neîncetată devenire.

Mintea veche este aşadar totdeauna susţinută şi conservată de celule vechi, degradate, prin simpla lor folosire. Prin urmare, ea în mod real, nu are cum să întâlnească noutatea, ca prospeţime constantă de la o clipă la alta.

După ce am luat cunoştinţă de acest adevăr ineluctabil, iată cum procedăm în continuare. Ca instrument la întâlnirea cu Viaţa, folosim Atenţia globală, lucidă şi dezinteresată, care prin simplul Său contact cu mintea cea veche o determină să tacă. Prin tăcerea ei, noi celule cerebrale intră în funcţiune şi, cu ajutorul lor, întâmpinăm tot ce ne aduce Viaţa în acel sublim Moment. La întâlnire nu opunem rezistenţă şi nu apare nici un fel de apreciere sau judecare a ceea ce întâmpinăm.

În acest fericit Moment, noi şi Viaţa suntem Uniţi într-o perfectă Comuniune. În acea clipă piere falsul „sine" şi noi ne întâlnim cu fondul structurii fiinţei noastre, adică Iubirea sau Dumnezeu, ca manifestare absolută. Această modalitate de întâmpinare a Vieţii nu este ceva prestabilit. Totul se petrece spontan, la Momentul potrivit, o dată cu iluminarea minţii în a ei totalitate, când, practic, i se demască bătrâneţea – în prezent ea fiind irealitate.

Să nu spunem în nici o împrejurare: Nu pot!. Fiindcă în acea clipă noi înşine ne-am creat neputinţa. Când există râvna, pasiunea de a cunoaşte adevărata noastră Natură, am creat deja premizele

unei spontane şi inevitabile înfăptuiri, cu efecte binefăcătoare şi uşor sesizabile de la o clipă la alta.

18. EVANGHELIA CEA NOUĂ

Dumnezeu, Cauza Primordială a Toate câte se află peste tot în Infinit,
Iubire nețărmurită, tuturora oferită – pururea desăvârşit,
Văzând ce e pe Pământ, Se afirmă-n mod vădit, cum n-a făcut niciodată;
Ca instrument, El alege un semen obişnuit – fire condiționată.

Meritul acestui frate, stă-n faptul că se-ndoieşte chiar de fapte-adevărate.
Prin curaj şi hotărâre, el descoase, cere, insistă s-afle lucruri demonstrate,
La care Divinul Tată dă răspunsuri clare, certe, printr-o nouă viziune,
Evanghelia cea Nouă, fiind cu totul diferită, de ce ştiam mai-nainte.

Toate bibliile lumii conțin păreri omeneşti,
Necum adevăruri sfinte – prin ele dumnezeieşti!
Dumnezeu – în Esența Lui, Iubire – nu prin porunci Se afirmă,
Ci prin îndemnuri fireşti, de existență sublimă!

Omul, liber să aleagă viața precum şi-o doreşte,
Însă fapta şi răsplata încontinuu se-ntâlnesc;
Legea Cauzalității, fiind prin ea universală,
Ne stă prezentă în față, prin îndrumări sacre, reală.

Raiul–iadul noi singuri îl structurăm,
Dup-a noastră comportare, pe care o adoptăm,
La-ntâlnirea cu Viața, în a Ei desfăşurare,
Noutate permanentă şi de-asemeni, schimbătoare.

Pedeapsa şi consecința sunt aspecte diferite:
Prima, e dată de alții – înscrisă-n legi anumite;

Iar a doua, ne-aparține, noi fiind al ei creator
Și-nțeles al ei impact, vom fi mai prevăzători.

Fericirea, mult râvnită de fiece ins în parte,
Numai nouă ne-aparține, prin gânduri, vorbe și fapte;
Starea de A Fi atestă prin Ea însăși Fericirea.
În această ipostază, noi și Bunul Dumnezeu, în perfectă contopire.

Asta-i altă revelare, privind noua îndrumare,
Drept salt cert evolutiv, de om forță creatoare.
Din Starea de Fericire vom ști ce-avem de făcut
Pe calea de-ntors Acasă – Trupul Divin Absolut.

Dicotomia divină e o altă precizare, de-asemenea, revelată:
Noi și Tatăl – Una Suntem! Totodată și-aparență separată!
La fel, noi și-ai noștri semeni, separați ca-nfățișare,
Dar, în Esență – Unime și firească integrare!

Apoi, în continuare, noi, cu toate câte sunt în Imensul Univers
Și Dumnezeu laolaltă realizăm O Unime, deci uniți în mod expres.
În Întregul Necuprins, fiind numai O Energie, ce-i atotcuprinzătoare,
Prin Ea însăși demonstrează autentica ființare.

Pe plan fizic, relativ – în lumea cea trecătoare,
Experiența trăită, prin opus-nșelătoare:
Mare–mic, frumos–urât, bine–rău – s-afirmă dualitate,
Deși toate sunt aspecte în aceeași Unitate.

În Absolut pierdem mintea, Suntem doar Unicitate,
Consfințită, prin ființare, în perfectă simplitate,
Tuturora destinată, căci, în noi Stă Universul – debordantă plinătate,
Când e destrămat „ego"-ul – structurare relativă – deci, o irealitate.

Noul mesaj ne mai spune, că Dumnezeu și Viața – același lucru exprimă

Şi că Totul e-n mişcare şi prospeţime deplină.
Aşadar, Cel Nenumit nu-i perfecţiune stabilă,
Ci Veşnică – Îndumnezeire – creatoare progresivă!

Despre diavol ni se spune că-i vădită ficţiune,
El nu e distinct de om – în postura de mic „sine",
Care gândeşte, afirmă şi face lucruri, total lipsit de iubire,
Egoismu-în el infernul cu-ntreaga-i nesăbuire.

Neputinţa omenească – de ins nerecunoscută,
A creat ispititorul, dându-i forţă înnăscută
La fel ca lui Dumnezeu! Nefireşti aprecieri,
Nicidecum îndreptăţite, nici aici şi nicăieri.

Evanghelia cea Nouă descrie clar, precis şi-amănunţit
Cum Divinul Nemişcat şi Mişcător, real poate fi-ntâlnit,
Prin anumiţi şapte paşi, realizaţi prin trăire,
Clipele iluminate cu aceeaşi strălucire.

În acest context descrie cum anume e-ntâlnit Adevărul Absolut,
Ca să-L putem retrăi ne dă acest amănunt:
În lipsa a Ce nu este, Ceea Ce Este, nu este!
Pare un joc de cuvinte dintr-o carte de poveste!?

Nicidecum! Din Întreg, luăm un fragment sau ceva imaginar,
Ca un simplu instrument, luat, ca intermediar;
Toate astea pier – dispar, iar în „golul psihologic"
Apare, ca de la sine, Divina Esenţă Pură – care-i Omul
autentic.

În acest scop, zece iluzii luate în considerare
De experienţa Vieţii, spre Sublima revelare.
Subiectul respectiv în amănunt explicat
Şi tratat cum se cuvine – drept Adevăr confirmat.

Din multiplele nuanţe ale Sfintei Evanghelii,
Să vedem unde greşim, prin a noastre imperfecţii;
Noi, desigur, prin noi înşişi, creăm Viaţa pe momente succesive
Şi-n acest sens, trei alegeri, Sunt prin ele decisive:

Putem permite gândirii – care nu e controlată – momentul să
ni-l creeze.
Suntem ca un somnambul – mintea începe să viseze,
Folosind proprii imagini şi-alergând fără-ncetare
Când spre ieri şi când spre mâine – strictă mecanicizare.

Conştientul Creator – în a doua ipostază – luat în autocreare.
Noi, Acela Care Suntem cu Sacru-n colaborare,
Pe drumul evolutiv, fiinţând ca Un Tot plenar,
Împlinim în mod corect, ceea ce e necesar.

Şi-n final, putem permite Ştiutului Colectiv – pe moment să ne
creeze,
Când, de fapt, noi devenim un simplu imitator, menit ca să ne
formeze
Un „egou" şi mai puternic, prin ştiutul însumat,
Făr-a trăi efectiv, ceea ce-i adevărat.

Aici, lumea-n general, practic, ne influenţează,
Cu sau fără vrerea noastră, zilnic condiţionează;
Dar, în viaţa „de după", revenim la a noastră afirmare
Retrăind tot filmul vieţii, din ultima întrupare.

Demonstrând întârzierea pe drumul spiritual,
Dumnezeu ne sfătuieşte – prin îndemn vădit, real,
Să folosim Calea dreaptă – numită „Pe Scurtătură",
Fulgerător împlinită, prin trăirea noastră pură.

N-avem nimic de făcut – ca gând sau ca exprimare,
Doar Să Fim – Acum şi Aici – fără nici o aşteptare,
Imagine proiectată cumva către viitor!
Să Fim doar! Nimic în plus, deci, iubite cititor!

În A Fi Pură Conştiinţă, Suntem chiar Divinitate,
Căci apare chiar Iubirea în Sacra-i Realitate,
Care curăţă, transformă tot ce-i şubred omenesc,
În ins, ca şi-n lumea toată – comportament nefiresc.

Da-ţi de-o parte alte practici, cu-mpliniri întârziate,
Care ne-aduc pe Pământ şir de vieţi nenumărate!

Tot trecutul omenirii ne stă-n față, demonstrează
Ce înseamnă ocolirea, care condiționează.

Prin a face, urmări – scop final, Sacra Împlinire
De eliberarea ființei – în fapt, devenind Iubire!
Să schimbăm deci, pe a face cu A Fi – Om Integral,
Consfințit printr-o sclipire, în mod simplu, natural!

Dumnezeu – Energie primordială şi Creator a toate câte există în Imensul Univers, văzând ceea ce se întâmplă pe planeta noastră, ni Se adresează direct, folosind – de data asta, drept instrument – un om obişnuit, fire condiționată educațional de către familia sa romano-catolică.

Din întregul mesaj – cuprins în cele cinci volume - am extras o seamă de adevăruri, legate de tema noastră, apreciate ca suficient de edificatoare.

În legătură cu stadiul de evoluției al planetei, Dumnezeu ne spune că știința şi tehnica au atins un anumit grad de dezvoltare, pe când spiritualitatea a rămas mult în urmă, ea fiind în stadiul de primitivism.

Să reținem că Neale Donald Walsch, omul ales prin care se transmite mesajul, dispune de o vastă cultură religioasă, care-i fundamentează şi susține structura „sinelui personal". Astfel că, discuțiile purtate cu Dumnezeu sunt adesea contradictorii. Îndoiala lui merge până acolo, încât acuză vocea pe care o aude, ca fiind a diavolului şi afirmațiile drept diavolisme. Comportarea şi atitudinea lui sunt cu atât mai valoroase, cu cât îi oferă Creatorului posibilitatea să explice din nou, şi cât mai amănunțit, ceea ce omul religios nu acceptă.

În acest fel autenticitatea mesajului nu poate fi nici contrazisă şi nici pusă la îndoială de către toți aceia care au îndemnul sau curiozitatea să studieze cărțile respective.

Noua Evanghelie demască toate interpretările greşite ale unor mesaje divine anterioare. Unele dintre acestea n-au putut fi înțelese din neputința umană, altele, deformate în mod conştient datorită unor interese meschine lumeşti. Toate bibliile, existente astăzi în lumea noastră, conțin o mulțime de păreri omeneşti, nicidecum adevăruri sfinte.

Dumnezeu fiind, în Esența Lui Iubire, nu Se afirmă prin porunci, ci doar prin îndemnuri firești înspre Existența Sublimă. Singur omul, total independent, este liber să-și aleagă viața, așa cum și-o dorește el. Dar, concomitent, el este avertizat că, fapta - drept cauză – și răsplata sau efectul sunt totdeauna nedespărțite. Așadar, de luat aminte, că în Întregul Univers fizic funcționează Legea Cauzalității cu caracter general și aplicabilitate pretutindenea. Făptașul stă deci, față în față cu fapta și răsplata, învățând pe loc să evite orice atitudine, care încalcă minunata Iubire Divină – ușor de înțeles de către fiecare ființă umană, indiferent de gradul său de pregătire intelectuală.

O altă demascare este aceea privitoare la existența raiului și a iadului, ca loc de răsplată și respectiv, de pedeapsă, care așteaptă pe fiecare la trecerea în lumea de dincolo. Atât raiul, cât și iadul singuri ni-l pregătim după modul cum ne comportăm în această existență ca ființe întrupare. Ori de câte ori săvârșim fapte în contradicție cu Iubirea, singuri noi ne creăm iadul și ispășim consecințele negative ale propriei noastre comportări.

Pedeapsa și consecința sunt două aspecte cu totul diferite, care nu pot fi asimilate. Pedeapsa este dată de către o altă persoană, potrivit unei legi impuse de către societate. Un judecător, de pildă, dă o sentință împotriva unui infractor, care se face vinovat de încălcarea unei anumite legi. Consecința ne aparține în totalitate. Noi suntem creatorul ei, prin fapta reprobabilă pe care am săvârșit-o.

Despre Fericirea – atât de mult căutată și dorită de către orice ființă, Noua Evanghelie ne precizează că Ea este produsul firii noastre, la nivel de gândire, vorbă și faptă. Iar Starea de A Fi este prin Ea însăși acest minunat sentiment, în care noi și Dumnezeu suntem într-o perfectă Unime.

Tot din această ipostază de A Fi mai aflăm ceea ce este nevoie să facem în procesul cel mai rapid de evoluție și de întoarcere Acasă, în Sânul Bunului Părinte Ceresc, de unde, cândva, am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia densă.

Dicotomia divină este o altă precizare revelată, din care reiese că noi și Tatăl – Una Suntem! Dar ca aparență, noi mai suntem și separați. Tot la fel, noi și toți semenii suntem separați, ca înfățișare, însă Uniți ca Esență și firească Integrare. Apoi, mergând cu explicația și mai departe, noi și toate câte există și cu Dumnezeu

laolaltă suntem O Singură Energie atotcuprinzătoare Pentru că în Imensitatea Existențială nu se află decât O Singură Energie, care demonstrează prin Ea însăşi, Unicitatea, ca şi autentica Ei fiinţare.

Pe plan fizic, relativ, în lumea cea perisabilă, fiecare experienţă este trăită prin opuse fictive: mare – mic, frumos – urât, bine – rău, în care se afirmă dualitatea. Însă toate aceste aspecte se află cuprinse în aceeaşi Unitate.

Atunci când ne aflăm în Absolut ne pierdem mintea. Căci acolo noi trăim Unicitatea într-o perfectă simplitate, cu efectele de rigoare, care singure ne atestă autenticitatea fenomenului. Aici dispare „ego"-ul cu întreaga lui structură care-l caracterizează.

Noul mesaj ne mai confirmă că Dumnezeu şi Viaţa sunt două simboluri diferite care exprimă aceeaşi Unică Realitate, aflată în perpetuă mişcare şi evoluţie constantă, prin eternă re-creare.

Despre diavol ni se spune că este o ficţiune. Diavol, ca realitate, aşa cum o vedem pe zidurile bisericilor nu există. De fapt, omul este diavol în postura falsului „sine", ori de câte ori vorbeşte şi face lucruri lipsite de Iubire. Iar egoismul, aflat în om, este adevăratul infern, care îi însoţeşte viaţa atât aici, ca fiinţă întrupată, cât şi în existenţa de după aceasta.

Neputinţa omenească, pe care omul obişnuit nu vrea să şi-o recunoască, a creat un fictiv ispititor învinuit că el ar fi vinovat de faptele sale incriminate, ca fiind săvârşite prin amăgirea diavolului. Aprecierea şi justificarea nu-şi găsesc nicicând şi nicăieri nici un fel de îndreptăţire. De asemenea, minunata Evanghelie ne descrie în mod amănunţit că Dumnezeul Nemişcat şi Mişcător poate fi întâlnit, prin trăire, urmărind un număr de şapte paşi.

La fel, ne mai oferă şi această sintagmă: În absenţa a Ceea ce nu este, Ceea Ce Este, nu este! La prima vedere, această locuţiune pare a fi un joc de cuvinte. Nu este deloc aşa! Pentru a putea întâlni în mod real, Întregul şi trăi experienţa acestuia, alegem din El doar un fragment – ceva mai mic – folosindu-l, momentan, ca simplu instrument sau intermediar. Toate acestea dispar instantaneu la simpla lor conştientizare. Iar în „vidul psihologic", a apărut de la sine, Natura noastră Divină, adică Omul autentic. În trăirea acestei experienţe ni s-au indicat un număr de zece iluzii, pentru a fi folosite ca instrumente.

Tot din Evanghelie mai aflăm că, fiecare om îşi creează Viaţa pe momente succesive, folosind în acest scop trei modalităţi, astfel:

1. Putem permite gândirii – care nu e controlată – să ne creeze momentul Vieții. În acest caz, noi suntem ca un somnambul, în care mintea se află într-o stare de vis. Mintea își alege imaginile și aleargă fără încetare, în mod haotic, fie în trecut, fie în viitor.

2. Putem permite Conștientului Creator să ne creeze momentul Vieții. În această postură, noi, Acela Care Suntem, funcționăm ca Un Întreg cu Sacrul în colaborare, ca Un Tot plenar, împlinind în mod corect ceea ce este necesar, pe calea evoluției noastre spirituale.

3. Putem permite societății colective să ne creeze momentele Vieții. În acest caz, noi suntem un simplu imitator, menit să ne structureze un „egou" și mai puternic, prin simpla însumare de cunoștințe sau informații, fără să trăim cu adevărat ceea ce ele încearcă să demonstreze. Așadar, lumea ne condiționează întregul comportament. Iar, în Viața de după aceasta, noi nu vom face altceva. Decât să retrăim întregul film al ultimei existențe de întrupat.

În final, Dumnezeu ne îndeamnă să folosim în avantajul propriu și al grăbirii evoluției, Calea dreaptă – numită „Pe Scurtătură". Efectul este fulgerător, fiind atestat de către Puritatea Conștiinței.

Nu avem nimic de făcut, nici gândit sau imaginat, ci doar Să Fim, Acum și Aici, fără să așteptăm vreun anume rezultat – drept imagine proiectată într-un viitor previzibil. Doar Să Fim! Nimic în plus!

În această Stare de A Fi, adică Pură Conștiință, noi suntem chiar Divinitate – în care apare Iubirea necondiționată. În acest climat prin esența lui benefic-transformatoare, se curăță și dizolvă reziduurile ancestrale care, de fapt, ne-au adus la reîncarnare – imprimându-ne un comportament nefiresc.

În concluzie, să lăsăm de-o parte practicile indirecte sau pe acelea folosite de către omenire de mii de ani și să trecem la noua modalitate de întâmpinare a Vieții, pe cât de rapidă, pe atât de eficientă în grăbirea evoluției noastre spirituale. Pentru reușita experienței de zi cu zi, în tot ce inițiem, să schimbăm folosirea verbului a face cu A Fi, în care noi funcționăm ca Un Întreg, în care Iubirea ne conduce în mod înțelept. Numai așa vom ști ce să facem în continuare, fără să mai greșim, pe calea fără de sfârșit a propriei evoluții.

19. EVOLUȚIA PLANETEI

Nicăieri în Univers nu există fixitate,
Neclintire absolută ca certă realitate.
Dimpotrivă! În Imensul Necuprins e o veşnică mişcare,
Văzute şi nevăzute de simțuri ajutătoare.

Iar mişcarea-i schimbătoare, înnoire permanentă,
De la o clipă la alta – evoluție frecventă;
Tot ce-a fost rămâne-n urmă, deci, deşeu, prin folosit;
Din acest material e clădit „eul" smintit,

Ce-şi arogă importanță pe gândire, rațiune,
Funcții intelectuale – încărunțite, bătrâne,
Care nu pot să cuprindă Frumusețea-nnoitoare,
Ce-nsoțeşte cursul Vieții, ca o binecuvântare.

Precum noi, cândva-ntrupat, drept făptură omenească,
Am înregistrat, prin timp, evoluție firească,
La fel planeta Pământ îşi urmeaz-al ei destin,
În şir miliarde ani, însumând un drum deplin:

De la firave-nceputuri, către starea actuală,
Care-n prezent ne oferă, prin natura sa reală,
Toate cele necesare pentru buna viețuire:
Lumină, aer şi apă, ca şi bunuri spre hrănire.

Azi – aşa precum s-afirmă – este tânără, prosperă,
Câte-i cerem spre folos, ea, din prisos, ne oferă!
În schimb, noi cum ne purtăm – eçologic respectăm?
Ea fiind ca o ființă vie – grija ei să ne-asumăm!

Din meschine interese sau din greşit înțeles,
Suntem duşmanii planetei – zi de zi în mod divers:
Industria chimică, pesticide erbicide – azvârlite la-ntâmplare;
Gazele de la furnale, cele de eşapament – la maşini, număr
mai mare;

Încă să mai semnalăm şi-alte greşeli omeneşti,
Care degradează mediul, prin acţiuni nefireşti:
Defrişări fără măsură de păduri şi vegetaţii,
Ce-ntreţin climatul Terrei, creând grave perturbaţii;

Aerul mai degradat şi deşertul ia amploare,
Singur omul fiind măsura răului prin comportare.
Tot aşa, dispune astăzi, de arme sofisticate,
Care pot distruge viaţa în a ei totalitate.

Evoluţia planetei şi-a Vieţii-n general,
Depinde de-al ei stăpân – om deplin funcţional;
Iubirea şi-Înţelepciunea, însuşiri esenţiale,
În măsură să-l îndrume spre-mpliniri spirituale.

În Întregul Univers, caracterizat prin imensitatea formelor care-i structurează conţinutul, nu există fixitate sau ceva încremenit. Eterna mişcare este totdeauna asociată cu schimbarea sau evoluţia de la o stare mai brută spre ipostaze tot mai subtile.

Referindu-ne la fiinţa noastră umană, fiecare mişcare realizată pe clipe în desfăşurare, este mereu nouă şi înnoitoare în procesul veşnic al evoluţiei. Şi tot ceea ce apare în oglinda conştiinţei, constituie deşeu, care trebuie lăsat în urmă – el fiind materia rezidual, care ne-a format şi menţine falsul „sine". Pe fondul acestui material, mintea sau intelectul îşi arogă importanţă psihologică şi o face incapabilă să sesizeze Frumuseţea Vieţii, aflată într-o necontenită prospeţime. Acest permanent flux al Viului în desfăşurare este cu adevărat o binecuvântare, oferită de către Dumnezeu tuturor fiinţelor, drept ajutor în desăvârşirea propriei lor evoluţii, spre forme de existenţă mereu mai subtile.

Şi, aşa cum noi am ajuns la gradul de evoluţie de fiinţe umane, tot aşa se împlineşte şi evoluţia planetei Pământ. De la începuturile sale embrionare – în urmă cu miliarde de ani – a atins forma de astăzi care, în mod generos, oferă condiţii optime de existenţă şi dezvoltare a unui număr infinit de forme vii, aflate în stadiul lor de evoluţie. Planeta ne oferă absolut tot ceea ce avem nevoie: aer, apă, lumină, ca şi bunuri alimentare. Această planetă este tânără -

după cum afirmă oamenii de știință – și ea ne satisface cu prisosință, cele necesare unei perfecte dezvoltări.

Întrebarea, pe care ar trebui să și-o pună fiecare ins în parte, este: Cum ne comportăm noi față de ea? O respectăm oare din punct de vedere ecologic? Planeta este, după cum am amintit deja mai înainte, o ființă vie. Cu miliarde de ani în urmă a avut un început embrionar, care s-a dezvoltat, la fel ca omul, iar într-o zi va pieri. Sănătatea ei depinde însă, în bună măsură, de comportarea și grija ce i-o acordăm. Dar, în schimb, ce observăm? Prin defrișarea sălbatică a pădurilor – adevărații plămâni ai planetei – care ne oferă oxigenul indispensabil vieții, în general, a dat naștere la deșerturi cu nisipuri zburătoare, a căror extensie ar trebui să ne îngrijoreze. Industria chimică cu ierbicide, pesticide, azvârlite la întâmplare; gazele de la furnale ca și cele de eșapament, în număr tot mai mare, degradează în mod corespunzător aerul, atât de necesar sănătății noastre. De asemenea, să mai amintim, marele pericol care amenință sănătatea planetei și a omului, în general, cum sunt experiențele nucleare, ca și armele în număr tot mai mare, capabile să distrugă viața de pe planetă, chiar de mai multe ori.

Sănătatea și evoluția morală a planetei, ca și a noastră a cetățenilor ei, depinde de fiecare ins în parte. Despre această responsabilitate luăm cunoștință și ne-o însușim în totalitate numai când funcționăm ca Un Întreg, în perfectă Unime cu Unica Realitate sau Dumnezeu. Iar „Cunoașterea de Sine" reprezintă Calea directă, cu efecte benefice, ușor detectabile, chiar din clipa corectei sale aplicări.

20. FOLOSIREA LUI DUMNEZEU

Relațiile cu oricare din a Vieții elemente – sacre prin a lor aspecte,
Sunt cu totul necesare și, de asemenea, corecte,
Pentru bunul înțeles a Acelui Ce Suntem,
Parte din Dumnezeire – cel creat prin ce percepem.

Mai întâi, să amintim punctele firești, de bază
Ale firii omenești – drept experiment de vază:
Banii, dragostea și sexul și de-asemeni, Dumnezeu,
În tot timpul căutate – pe întreg parcurs al său.

Pomi, plante şi animale; păsări, vânt, aer şi mare;
Relaţia cu Natura şi Sublimul ca atare,
Căci, în lipsă de relaţii a Ceea ce tu nu eşti,
Ceea Ce Eşti – nu există, necum nu te defineşti!

Să oferim un exemplu, imaginativ creat,
Pentru ca să ne cunoaştem – după cum am afirmat:
Ne aflăm într-o-ncăpere albă în totalitate,
Pereţi, podea şi tavan – fără colţuri încastrate,

Suspendaţi complet în aer, noi nu auzim nimic
Şi nimica nu atingem – ce vedem e albul unic;
Practic, ne-am părăsit mintea, căci ea nu are ce face,
Neprimind, în schimb, ceva, se opreşte – complet tace.

De-acuma, ieşiţi din minte – încetăm de-a exista:
Nu ştim cine-anume suntem şi-n ce fel a arăta;
Suntem mare, suntem mic, bun sau rău, frumos – urât,
Mai gândim oare ceva ori surprins înmărmurit?!

Nimic despre noi nu ştim în acest experiment.
Putem crea doar concepte – nu trăi eveniment.
Dar, iată şi-o surpriză: nu ştim în ce-mprejurare
Pe perete un punct negru se iveşte – ce ne pune în mişcare.

Suntem noi şi acel punct; el acolo, noi aici,
Punctul mai mic decât noi – prin relaţie replici,
Relaţia noastră cu punctul, de-acuma sacră devine,
Fiindcă ne prilejuieşte de a fi trăitor – în fine.

În cameră se ivesc încă multe alte lucruri,
Iar noi, în contact cu ele, construim diverse sensuri
Şi-n raport cu altceva ne cunoaştem propriul Sine,
Fiindcă lucrul diferit, necum noi, ca viziune.

Larg deschisă-ntreaga fiinţă, la tot ce apare-n cale,
Căci, aceste apariţii ne dau ocazii reale
De-a ne defini, cunoaşte Cine Suntem ca atare,
Respectiv, toate privite ca o binecuvântare.

Pe timp lung, însingurarea de-ncarcerat izolat,
E cea mai cruntă pedeapsă – foarte greu de suportat,
Căci gânditul creator intră-n inactivitate,
Fiindcă mintea-n întuneric n-are nici un fel de date.

Creațiile minții noastre, de fapt, le numim concluzii,
Dacă-s perfect conturate – deci golite de confuzii,
Iar în lipsă de-mplinire, totul este părăsit,
Ieşim în afara minții – în „gol" de orice gândit.

Nu-i deloc un lucru rău, dacă-i de scurtă durată.
În acea clipă ne-aflăm față-n față cu problema abordată,
Când instantaneu apare cea mai mare viziune,
Soluția de la sine - deodată revelată – practic, prin inacțiune.

Gândul, cuvântul şi fapta sunt niveluri de creare;
Dar, gânditul cere timp – toate-s încetinitoare.
Or, în Starea de A Fi, soluția-i revelată
Şi noi nu facem nimic, căci ea e deja creată.

Tot ce folosim ca date, prin gândirea creatoare,
Sunt iluzii, fără seamăn, ce le punem în valoare;
Geniile ies din minte, ei nu creează soluții – ei găsesc,
recuperează:
Ceea ce a fost pierdut – în această ipostază.

În Veşnicul Moment Acum totul este clar, vizibil, evident:
Soluții răspunsuri, experiențe înțelese-n chip concret.
Doar în Starea de A Fi – noi, real, ființă umană
Nicidecum, minte umană – care liniştea destramă.

În această ipostază – Stare de Pură Conştiință,
Noi putem ca să alegem după proprie voință
Orice stare de A Fi – de înțelept sau minunat,
Milos şi-nțelegător, răbdător, prin acceptat.

Tot aşa, putem alege să fim real fericit:
Fericirea nu se face – Ea țâşneşte din Ce Suntem negreşit,
Starea lui Acel Ce Suntem dă naştere la ce facem

Creând deci experiența și efectul îl concepem.

A fi treaz – fără gândire – e o stare de trăire,
Gândul dă starea de vis – negreșită amăgire.
Din când în când să tăcem – să fim absolut tăcut,
Nu să gândim la tăcere – fapt cu totul diferit!

Iată și un exercițiu de-ne însuși tăcerea:
Ne concentrăm pe respir – urmărind desfășurarea;
Contopirea cu respirarea, făr-a folosi gândirea,
Căpătăm îndemânarea de-a fi Una cu ființarea.

Concentrat și între ochi – în adânc, în profunzime
Și nu așteptăm ceva – mulțumit în întregime,
Cu „vidul" cel creator, bucurându-ne de el – fără vreo evaluare;
Nu dorim nimic în plus – Una fiind cu-această stare.

De vin gânduri, sentimente...le lăsăm, simplu, să treacă,
Fără să intervenim, în vreun fel, dorind să tacă;
Conversația cu ele le dă forță și amploare,
Întărind fictivul „ego" și a lui infatuare.

Cunoscând al nostru Sine, cel real și sacrosant,
Una fiind cu Tot Ce Este – cu Întregul însumat,
Implicit cu Dumnezeu, El în noi și noi în El.
În mod cinstit vom dori și alții să fie la fel.

Le vom dărui cu drag, fără preget, ajutor
Celor care vor să afle al lor Sine Creator;
Și cu toții laolaltă, vom crea un alt climat și o lume diferită
De cea care-i în prezent, mult mai bună, mai cinstită.

Știm, cunoaștem și trăim al Vieții-ntreg mister,
Ne-am aflat și Sacrul Sine – considerat giuvaer;
De-acum, fiind real prieten și cu Unicul Părinte
În perfect contact cu El, calea veșnic înainte!

În acest suprem context, sunt Creator și Creat!
Asta suntem, dragi prieteni – totul ni s-a revelat!

În final, de noi depinde graba de întors Acasă,
Corpul Cel Dumnezeiesc, pe cărarea luminoasă!

Noi, ca ființe întrupate, nu ne putem cunoaşte pe Acela Ce Suntem – adică parte din Dumnezeu – decât în contextul relațiilor noastre cotidiene cu elementele de bază ale Vieții. Aşadar să amintim câteva dintre aceste elemente, cu care ne întâlnim în experiențele noastre de zi cu zi cu Viața în mişcare. Banii, dragostea, sexul şi de asemenea Dumnezeu sunt tot timpul căutate de fiecare trăitor, ca făptură întrupată. Apoi, sunt căutate: pomii, păsările, animalele, vântul, aerul, marea, muntele, relația cu natura, în general.

În lipsa acestor relații, noi nu ne putem descoperi pe Acela Care Suntem, adică Natura noastră Divină. Pentru a uşura înțelegerea relației, noua Evanghelie ne oferă următorul exemplu: Ne aflăm, imaginativ desigur, într-o cameră complet albă. Podea, pereți, tavan – totul alb imaculat. Noi, suspendați în aer. Nu auzim nimic şi nimic nu atingem. Totul este acest unic alb. Ne-am părăsit mintea, fiindcă nu are ce face, întrucât privitul a ceva din exterior se opreşte., tace cu desăvârşire, adică încetează de a exista. În această ipostază nu ştim cine anume suntem şi în ce fel arătăm. Suntem mare, mic, bun sau rău, frumos, urât?! În această experiență despre noi nimic nu ştim. Putem crea doar concepte, dar nu putem trăi vreun eveniment oarecare. Dar, iată că, în această neclintire apare o surpriză şi anume: Se iveşte pe perete un punct negru. Nu ştim nimic despre acest punct. Apariția lui însă, ne pune în mişcare. Suntem noi şi acel punct. El acolo, noi aici. Punctul mai mic decât mine. Aşadar, relația cu punctul determină nenumărate replici. Şi de-acum, trăirea reală a experimentului. În cameră, încep să apară în continuare mai multe lucruri – toate apariții surpriză. Iar, noi în raport de ele, ca fiind altceva decât noi, care ne determină să cunoaştem propriul Sine. Nu avem altceva de făcut decât să binecuvântăm toate aceste apariții, care, realmente, ne ajută să ne cunoaştem cu adevărat propria noastră Natură.

Trăind o vreme mai îndelungată în izolare, gânditul creator, neavând ce face, intră în inactivitate. Adică, mintea aflată în întuneric, nu are practic ce să facă, dacă nu are nici un fel de date la care să se refere. Creațiile minții sunt numite concluzii, la care ajungem prin analiză, discernământ, comparații etc.

Când mintea nu are ce face, iese în afara ei şi, implicit, ne aflăm în „vidul psihologic". Acest „gol psihic" – survenit prin negândire – nu este deloc rău, dacă este de scurtă durată. În această clipă ne aflăm faţă în faţă cu oricare dintre problemele, pe care le întâlnim în decursul vieţii. Tăcerea minţii ne oferă, în mod spontan, cea mai extinsă viziune, în care apare, prin revelaţie, soluţia la problema de care aminteam mai înainte. Prin urmare, soluţia a apărut fulgerător, o dată cu inactivitatea minţii. Altfel explicat: Într-o simplă Stare de A Fi, în care intelectul nu a avut nici un fel de participare sau contribuţie oarecare.

Procesul evoluţiei şi al creaţiei omului nou, pe această cale directă este rapid şi uşor sesizabil, cu efecte benefice evidente.

În continuare, să amintim şi cealaltă cale, numită indirectă, realizată cu ajutorul gândirii, vorbirii şi înfăptuirii. Aceasta însă, cere timp îndelungat şi inerentele rătăciri cu suişuri şi coborâşuri pe traiectoria evoluţiei spirituale. În aplicarea acestei metode folosim o gamă infinită de iluzii, pe care le punem în valoare, într-un anumit fel, ca instrumente ajutătoare.

Geniile sau acei semeni, deveniţi vestiţi prin descoperirile lor – necunoscute de restul lumii – nu creează soluţii, ci doar găsesc şi recuperează ceea ce a fost, cândva, pierdut, în ipostaza omului încarnat. Şi o fac numai în Starea de A Fi, în Eternul Moment Acum, în care totul este clar, vizibil şi perfect evident. Numai în acest context ne manifestăm Ceea ce Suntem cu adevărat, Fiinţă Umană şi nicidecum, minte umană – pe care liniştea şi armonia au destrămat-o în totalitate.

În această Stare de A Fi sau Pură Conştiinţă putem alege, după propria voinţă, starea de înţelept, iubitor, înţelegător şi răbdător, prin acceptare. Tot la fel, putem alege Starea de Fericire, care ţâşneşte, de fapt, din Ceea Ce Suntem noi cu adevărat.

A Fi Întreg, fără gândire, este adevărata stare de trăire. Prezenţa gândurilor dă starea de vis, adică o existenţă amăgitoare. E bine, aşadar, să tăcem din când în când! Să tăcem, pur şi simplu! Asta nu înseamnă să ne gândim la tăcere sau să facem efort pentru a o realiza – fapt cu totul diferit.

Iată cum putem realiza această simplă tăcere. Ne concentrăm pe respiraţie, urmărind desfăşurarea ei prin contopire. În acest fel căpătăm îndemânarea de A Fi una cu simpla ei mişcare. De asemenea, ne putem concentra între ochi – în profunzime – fără a

aştepta ceva, mulţumindu-ne în întregime cu „vidul creator", bucurându-ne de el, fără să-l evaluăm. Nu dorim nimic în plus, ci complet mulţumiţi cu această Stare Pură de A Fi. În eventualitatea când apar gânduri, sentimente, le lăsăm să treacă, fără să intervenim în vreo formă oarecare. Conversaţia cu ele le dă forţă şi continuitate. Rezistenţa faţă de ele le adânceşte, dându-le o şi mai mare amploare, întărind, totodată, fictivul „sine", caracterizat prin infatuare.

Aşadar, împlinind toate acestea ne cunoaştem Sinele impersonal, real, autentic – Una fiind cu Tot Ce Este, implicit cu Dumnezeu, noi fiind El şi El fiind noi. Atingând această fericită ipostază vom dori, în mod cinstit, ca şi alţii să fie la fel ca noi. Mai mult chiar decât simpla dorinţă, le vom dărui cu drag şi ajutorul respectiv, tuturor acelora care doresc să-şi cunoască propriul Sine Creator. Numai funcţionând în acest fel, noi, cu toţii, vom putea crea o altă lume, cu totul diferită decât aceasta. Adică; mai bună, mai cinstită şi mult mai îngăduitoare, faţă de restul semenilor mai puţin evoluaţi.

În final, ţinând seamă de aspectele demonstrate, să reţinem esenţialul. Ştim şi cunoaştem, prin trăire directă, întregul mister al Vieţii, revelat în Eternul Moment Acum. Ne-am descoperit Sacrul nostru Sine, cu ajutorul căruia, am realizat prietenia cu Unicul Părinte Ceresc şi, fiind în perfectă contopire cu El, drumul este veşnic înainte, având ca ţel suprem întoarcerea noastră Acasă în Corpul Cel Dumnezeiesc.

De-acum, totul depinde de noi. Calea este veşnic luminoasă. Iar noi, Creator şi Creat, precum ni s-a revelat, avem totul la îndemână de a ne împlini, fără nici o întârziere Sacra misiune, prin propria îndumnezeire.

21. IEŞIŢI DIN TIPARUL MINŢII!

Omule, prin timp format – straşnic condiţionat,
Rareori eşti mulţumit, mai tot timpul încruntat;
Tristeţea şi amărăciunea, permanent însoţitoare
Zi şi noapte, fără preget, absorbit de-ngrijorare

Eu am fost la fel ca tine – un posedat de gândire.
Totul priveam, judecam prin tipare cu-ndârjire,
Socotindu-mă pe mine om abil, în acțiune.
Însă, practic, rezultatul: veşnică amărăciune.

Lăcomia de-a cunoaşte cât mai multe pe drumul spiritual
M-a făcut s-adun mereu, vizând propriul ideal,
Punând preț pe-al meu ştiut – pe cumulul însumat,
Socotindu-mă tot timpul omul cel adevărat.

În profund – fără de vrere – bazat pe acumulare,
Ea se afirma concret, pe fictiva sa valoare;
Trecutul, ca amintire, în prezent e amăgire
În contrast direct cu faptul – real, prin a lui trăire.

Cu cât creşte-acumularea – fără proprie trăire,
Tiparele se-nmulțesc, ca şi seaca-nchipuire;
Când „ego"-ul prinde aripi, ia amploare,
Ființa mai încătuşată de fictiva lui grandoare.

Asta-i prețul ignoranței, al prostiei omeneşti,
Ce se sprijine pe sine, cu îndemnuri nefireşti,
De ce ştie, ce cunoaşte, fapte bune împlinite,
Vanitatea şi orgoliul – prin fals – socotite sfinte.

Când citim aceste versuri şi-ncercăm ca să trăim
Toate câte ne arată, noi cu noi ne întâlnim
Şi, ca ființă Unitară – cu Sacru-n Comuniune,
Desființăm fictivul „ego", prin reala acțiune.

Simpla conştientizare a tiparelor mintale
Fără să urmărim scop – drept aspirații duale,
Acestea, spontan, dispar, iar în „golul", ce survine,
Noi, ca ființă Unitară, creăm prin inacțiune,

Căci Iubirea ce S-afirmă, practic, ne-ndumnezeieşte,
Asta fiind Natura noastră, care, tot ce întâlneşte
Curăță, real transformă ins şi-ntreaga omenire.
Astfel, ne-mplinim destinul – adevărata menire.

Titlul temei, ca şi desfăşurarea experienţei în ansamblul ei, reprezintă nu numai un îndemn de trăire a fenomenului respectiv, dar şi un imperativ impus chiar de către Viaţă, în manifestarea Ei, ca prospeţime şi noutate de la o clipă la alta.

Aşadar, o minte veche, perimată nu este în măsură să întâlnească şi să înţeleagă în mod corespunzător Viul Vieţii în eterna Lui mişcare. Iar, atunci când totuşi o face ea denaturează adevărul revelat de către Viaţă în momentul respectiv. Când funcţionăm, practic, dominaţi de o asemenea minte – creaţie a timpului care s-a scurs – rareori vom trăi clipe de mulţumire cu noi înşine. În marea majoritate a timpului suntem mereu încruntaţi. Grija, teama, tristeţea şi amărăciunea ne sunt constant însoţitoare, atât în timpul zilei, cât şi noaptea.

La fel am fost şi eu, un veritabil posedat de propria activitate cerebrală. Priveam totul şi judecam cu vădită îndârjire prin tiparele minţii mele condiţionate. Şi, pe baza acestor tipare, mă autoapreciam ca înzestrat cu o incontestabilă abilitate comportamentală. Însă, practic, în final se înregistra aceeaşi veşnică amărăciune sufletească.

Lăcomia de a aduna cât mai multe informaţii pe drumul zis-spiritual, a pus preţ pe acumulări mintale, făcând din simplul ştiut propriul ideal, iar ştiutorul considerat omul cel adevărat. Însă, nepotrivirea dintre vechiul, înregistrat memorial şi noul, adus de Viaţă determină în mod logic şi firesc, neînţelesuri şi stări amăgitoare. În acest context, Viaţa rămâne şi pe mai departe un mister, imposibil de descifrat. De asemenea, cu cât creştea masa acumulărilor de informaţii - fără verificarea prin trăire a acestora – tiparele mintale se înmulţeau şi progresiv îşi amplificau autoritatea, prin închipuire. Astfel, falsul „sine" a luat amploare, concomitent cu vanitatea, orgoliul, ca să atingă, în final, trufia, apreciată drept cancer al sufletului omenesc.

Acesta este rezultatul prostiei omeneşti, în care omul obişnuit, ce se sprijine pe sine, prin ce ştie, ce cunoaşte, fapte bune împlinite, cu acelaşi interes egocentric de mântuire sau sfinţenie.

Pe măsura în care parcurgem această tematică, în cele două variante de exprimare – vers şi proză – să încercăm să trăim, prin experienţă directă, personală, ceea ce încearcă să demonstreze autorul. Adică, noi, fiecare cititor în parte, să ne întâlnim cu fiinţa noastră Unitară. Această perfectă întâlnire – Trinitate Unitară, Una

fiind şi cu Adevărul Absolut – destramă fictivul „egou" doar prin simpla şi reala acţiune trăitoare. Fiindcă simpla conştientizare a tiparelor mintale - fără să urmărim scop, ca aspiraţie dual㠖 acestea dispar în mod spontan în „vidul psihologic", realizat prin inacţiune.

În acest „gol psihologic" apare Iubirea atotcuprinzătoare, care ne îndumnezeieşte doar prin simpla Ei prezenţă. Căci aceasta este adevărata noastră Natură – fondul fiecărui om în parte. Ea curăţă şi transformă tot ceea ce întâlneşte ca umbre oglindite pe suprafaţa minţii proprii. Numai în această modalitate ne îndeplinim destinul şi menirea de Divinităţi întrupate.

22. IGNORANŢA, NECUNOAŞTEREA

Ignoranţa socotită drept puţina-înţelepciune
La întâmpinarea Vieţii cu-a Ei veşnic prospeţime,
Care-i totdeauna nouă, pe clipe-n desfăşurare,
Insul ştiutor fiind vechiul cu-a lui condiţionare.

Ea-i iluzie vădită, care tulbură, stresează
Pe oricare trăitor, prins în a ei ipostază.
Totu-i relativ, nesigur când fiinţăm prin nefiinţare,
În postura de „egou", cu-ndemnuri denigratoare.

Dar, când este înţeleasă, ea devine instrument
De valoare intrinsecă, fiindcă ne-aduce-n prezent,
Una cu Realitatea. Paradisul mult râvnit,
În această conjunctură de la sine-i oferit.

Să ne dăruim neştiinţa Vieţii-n sacra Ei mişcare,
Drept smerenie cinstită – în întreaga comportare.
Asta ne-ajută să ştim, să cunoaştem înc-o dată
Şi, la fel, să învăţăm ce-i Viaţa-adevărată.

Căutarea-i declanşată de setea de-a şti mai multe;
Asta ne dinamizează spre-adevărurile sfinte,
Ce se schimbă permanent – veşnic – perfecţionare,
Dumnezeu, fiind peste tot, e şi-n noi, în fiecare.

El e Adevăr, Iubire, Frumuseţe, Bunătate,
Însuşiri şi-n noi prezente, de-aceeaşi intensitate.
Datori deci, să le aflăm în propriul interior,
Iar „Cunoaşterea directă" – sprijin sigur şi-ajutor.

Starea de Pură Conştiinţă Acum şi-Aici împlinită
E contextul ce oferă Unitatea mult dorită.
Noi, ca Tot Unit cu Toate, suntem chiar Divinitate,
Contopiţi cu Absolutul – Sacra Lui Eternitate.

Astfel de clipe transformă „sinele" încătuşat,
Prin a lui închipuire şi mediul ce l-a format.
Eliberarea de „ego", în acest mod se-ntâlneşte,
Ca surpriză fericită – care, spontan, ne trezeşte.

Cândva, fiecare-n parte, va trăi acest moment.
Graba sau întârzierea sacrului eveniment
Depinde de trăitor: râvna, setea insistentă
Garantează devenirea, prin frecventa lor prezenţă.

Ignoranţa defineşte pe acel „sine" fals, care se întemeiază pe acumulări memoriale şi pretinde că ştie, cunoaşte ceea ce este Adevărul Absolut sau Viaţa în eterna Ei desfăşurare. Ştiutorul este deci, un ignorant, care se supraestimează pe fondul acestor acumulări memoriale, a căror natură este incapabilă să cuprindă şi să înţeleagă Eternitatea în necontenita Ei mobilitate.

Aşadar, ignoranţa se califică prin ea însăşi, ca iluzie, însoţită de efecte derutante, care tulbură, stresează pe individul aflat în interiorul ei. În acest context ia fiinţă şi se dezvoltă „ego"-ul, pe fondul unei permanente imaginaţii. În momentul în care ne dăm seama că ea este o simplă iluzie – noi, ca observator fiind în afara ei – o folosim ca simplu instrument pentru a realiza integritatea fiinţei proprii. Adică Unimea celor trei fragmente: corp, minte şi Suflet, sub conducerea directă a Spiritului.

În urma acestei fericite Uniuni, venind în contact direct cu clipa prezentă, întâlnim acea stare de Paradis, atât de mult râvnită de către fiecare vieţuitoare. Prin urmare, să ne dăruim Vieţii, printr-o atitudine smerită, căci numai aşa învăţăm pe clipe succesive ceea ce este trăirea adevărată în Unime cu Energia Primordială, exis-

tentă pretutindenea. Căutarea permanentă a acestui măreț ideal, este întotdeauna declanşată de dorința aprigă de a cunoaşte mai multe. Ea ne dinamizează pe calea fără de întoarcere, vizând adevărurile sfinte, care se schimbă permanent, urmărind perfecționarea sau îndumnezeirea a toate câte există.

Dumnezeu fiind peste tot şi în toate câte există în Imensul Necuprins, se află, de asemenea, şi în noi, în fiecare făptură umană. Şi această incontestabilă Existență Se afirmă ca Adevăr Absolut, Iubire, Frumusețe şi Bunătate, însuşiri care se găsesc şi în noi, la acelaşi nivel şi intensitate. Datoria fiecărei făpturi umane întrupate constă în a descoperi această inestimabilă Comoară sufletească, aflată în profunzimea ființei proprii. Iar „Cunoaşterea de Sine" constituie cea mai rapidă şi sigură cale de împlinire.

În starea de Conştiință Pură sau stare simplă de A Fi, se concretizează realmente contopirea noastră cu Sublimul Adevăr şi a Sacrei Eternități. Întâlnirea deci, cu noi înşine pe momente succesive, conduce în mod firesc şi natural la slăbirea şi demolarea, în final, a „ego"-ului posedant şi posesiv.

Eliberarea sau Iluminarea apare întotdeauna ca inerentă surpriză, ea nefiind programată, urmărită sau anticipată în vreo formă oarecare. Cândva, nimeni nu poate să precizeze când anume, toate ființele vor cunoaşte acest fenomen, concretizat prin dizolvarea falsului „sine". Graba sau întârzierea acestui eveniment depinde de fiecare trăitor în parte. Dorința, râvna, setea şi insistența cu care sunt întâmpinate reacțiile minții, ce survin automat la întâlnirea cu noutatea Vieții, constituie factorii decisivi în această operație psiho-somatică.

23. ILUZIA ŞI A EI REALITATE

Iluzia se afirmă prin ea însăşi ca-nşelare,
Drept percepere greşită! Luată în considerare
Că ar fi un fapt concret – exprimat printr-un cuvânt,
Se impune ca atare – drept un fals deznodământ.

Este sau nu necesară asemenea plăsmuire?
Desigur că e utilă ca vădită-nchipuire,

Căci Întregul – Absolutul necum poate fi-ntâlnit
Decât văzut Ce nu este – magicul închipuit.

Iată cum experiența de trăire-adevărată
Cere, obligă, impune iluzia fabricată.
Deci, Ce Suntem noi, de fapt – Reală Divinitate
Ne solicită contactul cu-acea irealitate.

Și, aceasta fiind văzută, piere-ndată, se topește,
Iar, în pacea survenită, Sacrul din noi Se vădește;
Noi și Creatorul – Una, în perfectă contopire,
Ne mișcăm și-acționăm încontinuu, ca lubire.

Dar, iluzia-i utilă doar ca simplu instrument,
Drept unealtă la-ndemână, noi, de ea, independent.
Fiind văzută precum este: seacă, pururea precară,
De ea, spontan, ne desprindem și o vedem din afară.

Când suntem în centrul ei – totalmente-nconjurați,
O vedem realitate și de ea înfășurați,
Toată existența noastră: tristețe și-amărăciuni,
Haosul ne copleșește, prin a lui întunecimi.

În această ipostază, sensul Vieții e complet denaturat.
Ins și colectivitate privesc totul deformat:
Egoism și lăcomie, teamă, ură, nedreptate
Ne copleșesc existența, prin trufașa-nsemnătate.

Toată a lumii nebunie în acest chip se formează,
Omul, ca prizonier, permanent se degradează.
Dacă vedem ce produce o astfel de abordare
Singuri noi, prin noi, accedem la-nțeleapta comportare.

Și-n Uniune cu noi: Creatură – Creator cu Dumnezeu laolaltă,
Trăim Viața precum este – Existență Sacrosantă.
În toți oamenii există această capacitate,
Depinde de fiecare, de a-i da sfânta-nsemnătate.

Iluzia se afirmă prin ea însăşi ca aparenţă sau ficţiune ori irealitate. Asta îi este natura ei de bază, fondul existenţei sale care o caracterizează ca atare. De altfel Întregul Univers fizic, în care ne ducem existenţa, ca fiinţe umane întrupate, este şi se manifestă prin diversitatea formelor ce îl caracterizează, ca o lume a aparenţelor. Aici totul are un început şi un sfârşit inevitabil.

După această privire de ansamblu, se impune ca o vădită necesitate, întrebarea: Este sau nu necesară iluzia în existenţa noastră de zi cu zi? Desigur că este nevoie de ea, ca simplu instrument. Căci cum altfel am putea să ne întâlnim cu propria Realitate, decât văzând ceea ce nu este Ea, adică perfecta conştientizare a iluziei, ca iluzie?

Iar, noi, ca observator nu o putem vedea aşa cum este ea, decât fiind în afara ei. Când ne aflăm în mijlocul ei o apreciem ca realitate şi din acel moment întreaga noastră existenţă se identifică inevitabil cu iadul. Această viaţă haotică o vedem peste tot: în noi, în jurul nostru, ca şi pe întreaga suprafaţă a planetei. Noi creăm şi recreăm această lume, când funcţionăm ca fiinţă fragmentară, apreciindu-ne în mod greşit doar corp sau minte ori Suflet.

Îndată ce sesizăm, cu ajutorul Atenţiei lucide, funcţionarea noastră deficitară, realizăm pacea sufletului. Şi, o dată cu ea, cele trei fragmente se unesc sub stăpânirea Spiritului. Iar de acum, ca Un Întreg, suntem absorbiţi în Marele Tot şi cunoaştem Fericirea necontaminată de nici o motivaţie din lumea exterioară.

Pentru a înţelege şi mai amănunţit această temă, să venim cu câteva exemple privitoare la fragmentarea fiinţei. Când socotim că trupul fizic este realitatea fiinţei, acesta devine idolul răsfăţat. Îi satisfacem toate poftele, unele dintre ele ca mâncarea, băutura, drogurile, devin chiar patimi, care cu vremea dăunează sănătăţii şi aduc prematur moartea. Când punem preţ exagerat pe acumulările mintale, „ego"-ul ia proporţii fantastice, începând cu simpla apreciere, apoi vanitatea, mândria şi orgoliul şi, în final, trufia - apreciată cancer al sufletului. Şi, în sfârşit, când sufletul, în mod singular, se socoteşte a fi realitatea fiinţei, insul respectiv părăseşte lumea şi ca interesat de starea de sfinţenie, adoptă viaţa de sihastru sau însingurarea de monah şi neglijează nevoile stringente ale corpului şi luptă înverşunat cu pletora de gânduri, ce-i invadează mintea. În toate aceste ipostaze, ne întâlnim cu activitatea „eului" fals, care degradează moral şi fizic insul res-

pectiv, cu influențe asemănătoare şi asupra colectivității umane, în general.

Dacă suntem perfect cinstiți cu noi înşine şi conştientizăm greşita funcționare, în care ne aflăm, intrăm grabnic în interiorul propriei ființe. Simpla interiorizare este însoțită de realizarea spontană a Unimii celor trei fragmente – sub directa conducere a Spiritului.

În acest context, noi, Creator şi Creatură în Uniune cu Dumnezeu, întâmpinăm Viața aşa cum este Ea, bucurându-ne de fiecare clipă înnoitoare cu toate câte ne sunt scoase în cale. Trăind la acest nivel, ne manifestăm Ceea ce Suntem cu adevărat, adică Iubire sfântă şi sfințitoare, cu efecte benefic transformatoare şi asupra lumii înconjurătoare. Asta ne este, de fapt, Natura noastră şi fiecare om dispune şi de capacitatea de a o face, practic, trăitoare.

24. ILUZIA ŞI REALITATEA

Două cuvinte rostite în eternă confruntare,
Deseori neînțelese în reala lor valoare;
Nicidecum asociate, pentru clarul înțeles
Al existenței umane, de ființare-n mod expres.

Iluzia-i aparență cu valoare absolută
Când e bine-ntâmpinată şi precis evaluată;
Însă când ea ne-nconjoară, o vedem realitate
Şi, cumva, orbiți de ea, îi dăm sensuri răsturnate.

În această conjunctură – chin, tristețe, amărăciune
Frică, zbucium, neputințe. Ca firească-nşelăciune
Ne sufocă-ntreaga ființă, devenind prizonieri,
Întru totul manechine, prin nefireşti comportări.

Oare-i ceva de făcut pentru propria salvare?
Ce zici, frate cititor, la asemeni provocare?
Totul depinde de tine! Nu căuta în afară
Un presupus salvator, din lumea exterioară!

Problema tu ai creat-o, cauza îți aparține,
Ca ignorant creator cu-ale lui păreri meschine!
Prin această semnalare, vezi soluția problemei?
Poți cuprinde în ansamblu, toată-nsemnătatea temei?

Invitația e simplă şi uşor de-ndeplinit:
Atent, lucid, conştient, veritabil hotărât
Ieşi din propria-nchisoare şi din afară priveşte
Nefireasca panoramă ce, practic, te stăpâneşte!

***

În acea clipă sublimă, tu, ca Întreg, îți vezi greşala
Şi ficțiunea dispare, prin sclipirea înțeleaptă;
Aşa-ți vezi Realitatea ca structură fără margini,
Drept Lumină din Lumină, văduvită de imagini.

Deci, iluzia creată de mintea noastră lumească,
Ne-a prilejuit climatul: de vederea cea prostească
Şi de-ntâlnirea reală, cu Natura cea Divină,
Care-n fapt, ne defineşte înfăptuirea deplină.

Demn de reținut în viață, de oricare trăitor,
Că iluzia-i utilă – ca „egou" rătăcitor,
Bun prilej de-a ne cunoaşte ca Un Tot cuprins în Toate,
Când fictivul „eu" dispare, cu-a lui falsă-nsemnătate.

Iluzia şi Realitatea, prin natura şi înțelesul lor semantic, se afirmă ca două lucruri totalmente opuse. Aşadar iluzia se defineşte ca vădită ficțiune, fapt imaginativ, născut din închipuire. În schimb, Realitatea îşi impune existența obiectivă şi permanentă prin Ea însăşi. Recunoaşterea Ei ca atare are deci un caracter universal valabil, însuşit şi acceptat de toată lumea.

Dar să revenim la iluzie, care prilejuieşte o dublă apreciere în funcție de poziția observatorului. Când acest observator se află desprins de iluzie, adică total independent de ea şi o priveşte în ansamblul ei, dintr-o parte, adică de la o anumită distanță, în acest caz ea este văzută şi apreciată ceea ce este cu adevărat, adică irealitate sau fantasmă.

Când însă observatorul se află în mijlocul ei, adică aidoma unui prizonier înconjurat din toate părțile, iluzia este văzută și apreciată ca realitate. În această conjunctură, observatorul – om real, handicapat – vede și apreciază, determinat de sensuri și valori răsturnate. Iar consecințele asupra propriei existențe vor fi în mod firesc negative, cu traume pe ambele planuri: fizic și psihic.

Întrebarea pe care ar trebui să și-o pună fiecare ființă umană este următoarea: Ce anume trebuie să facem pentru a ne desprinde imediat de capcanele iluziei? Mai întâi, să conștientizăm faptul că noi nu funcționăm ca om Întreg - corp, minte și Spirit – Trinitate Unitară, prezentă la prezent, în Eternul Moment Acum.

Invitația este simplă și nu întâmplător ați ajuns să luați cunoștință de ea, ca și de întreaga temă, împreună cu lucrarea în ansamblul desfășurării sale. Simpla informare, privind propria noastră existență ca ființă încarnată, ne obligă în mod logic și firesc, să o punem în aplicare. În mod sigur avem și capacitatea respectivă să o ducem la bun sfârșit, altfel, nu ne apărea în cale.

În continuare, iată cum decurge experiența Unității ființei, despre care aminteam ceva mai sus. Cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate ne întrebăm în mod simplu: Suntem noi un Om Întreg Acum și Aici? Simpla conștientizare ne desprinde de falsul „sine", care funcționează pe acumulări memoriale sau intelect și, în pacea survenită în mod spontan, cele trei fragmente ale ființei devin Unul. În aceeași clipă are loc și transcendența individualității din lumea finită în Infinitate, cu care ne contopim, prin trăire conștientă.

Așadar, am realizat desprinderea de „egou", aflarea Naturii noastre de Divinitate încarnată și Unimea cu Sublimul Creator. În Această fericită ipostază, orice problemă adusă de mișcarea Vieții este rezolvată instantaneu în modul cel mai fericit posibil.

În încheierea temei, să mai reținem că numai asemenea trăitori vor crea o lume cu o cultură și civilizație nouă, deosebită de cea actuală. Vă urez să fiți unul dintre acești vajnici pionieri.

25. INDEPENDENȚA

Independența-ntâlnită de oricare trăitor,
La nivel de ființă-ntreagă, drept legitim creator;

Suntem mai presus de minte şi-ale ei acumulări,
Un Întreg cu Noul Vieții – veşnic, noi realizări.

Clipele ne sunt momentul de trăire-n actual,
O eternă derulare cu Viul esențial,
Nou în fiecare clipă – prospețime absolută,
Noi ieşind la-ntâmpinare în aceeaşi conduită.

Minte nouă, creier proaspăt – noi celule cerebrale,
Spontan, intră-n acțiune, spre-nțeles fapte reale,
Aduse de fluxul Vieții, în drum către veşnicie.
În acest context percepem minunata Bucurie.

Ea-i un dar al Libertății şi-al Iubirii creatoare,
Realizată prin Sine, nimănui nefiind datoare,
Căci Independența firii se contopeşte-n Iubire,
Marele mister al Vieții reflectat în negândire.

Simplitatea întâlnirii cu tot ce ne scoate-n cale
Existența-n derulare – sunt certe-nsuşiri reale,
Care deschid orizonturi către ce-i măreț, divin,
Evoluția fiind țelul, împlinirii, drept destin.

Independența în sine, desprinsă de Tot şi Toate,
De lumesc, de relativ, de înscrisuri adunate
Din ignoranță şi teamă, este, în fond, Sacralitate,
Care singură S-afirmă, consecventă Puritate.

Adevărul Absolut singur în noi Se iveşte,
Când tace făloasa minte, când, real, ea se smereşte.
Tăcerea deschide calea spre Imens, spre Necuprins,
Noi cu ea în Uniune, suntem infinit extins.

Astfel de clipe trăite destramă ce-i trecător,
"Ego"-ul deficitar, fictiv şi înrobitor.
Şi-ntr-o zi, Eliberarea tuturora destinată,
Se iveşte ca surpriză drept Viață-consacrată.

Independența, în contextul temei noastre, este acea situație a unei persoane care judecă lucrurile şi acționează potrivit propriei hotărâri, fără să fie influențată de alții. În această postură insul respectiv realizează Unimea Trinității şi devine Conştiință Creatoare.

Trăitorul unei asemenea ipostaze este, de fapt, mai presus de minte şi ale ei acumulări. Fiind Un Întreg funcțional el se află în stare de Conştiință Pură, în care Intuiția îi dirijează activitatea, pe clipe înnoitoare, potrivit prospețimii Vieții în eternă evoluție sau perfecționare.

Pentru înțelegerea noului Vieții, trăitorul adevărat îşi foloseşte acea capacitate memorială nedegradată de către experiențele sale anterioare. Aşadar, filmul Vieții în necontenita lui derulare dinspre Veşnicie înspre aceeaşi Veşnicie, este întâmpinată de către trăitorul independent, cu o minte înnoitoare pe clipe în desfăşurare, care-i oferă fireasca Bucurie. În această simplitate totală, de a întâmpina cu bucurie, tot ceea ce ne aduce scurgerea Viului, ne deschide noi şi noi orizonturi de o inegalabilă măreție spre împlinirea propriului destin.

Să mai precizăm, de asemenea, că Independența este desprinsă de toate poverile trecutului şi adunate ca memorie, din ignoranță şi teamă. Natura ei este consecventă Puritate. Iar în prezența acesteia – când mintea tace smerită – trăitorului respectiv i se deschide calea spre mărețiile necuprinse ale Absolutului, cu care se contopeşte. Asemenea clipe de trăire destramă tot ceea ce este trecut, vechi şi perimat, adică structura „ego"-ului deficitar, fictiv şi înrobitor.

Frecvența unor asemenea clipe, vor determina, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, Eliberarea de poverile trecutului. Grăbirea sau întârzierea acestui fericit eveniment depinde de râvna, truda şi pasiunea fiecărui ins în parte, devenit conştient de adevăratul rost al existenței sale de ființă încarnată.

26. IUBIREA LUI DUMNEZEU

După ce L-am cunoscut ca Lumină din Lumină,
Pe Cel fără de-nceput – Perfecțiune Sublimă,
El fiind peste Tot şi Toate – văzute şi nevăzute,
Realmente, e şi-n noi, prin facultăți înnăscute.

În acest firesc Părinte – Dumnezeu Adevărat
Încrederea s-a impus, prin cunoscut adecvat;
Cunoscându-ne pe noi, ca fiind fiu de Creator
Şi Iubirea se confirmă, ca ceva-ndatoritor.

Datoria intrinsecă ne îndeamnă să-L iubim,
Căci e-n noi şi noi în El, încontinuu contopim;
La fel şi prietenia, în tot timpul lucrativă,
Pe intenţiile noastre, ne dă forţa respectivă.

Să-mplinim desăvârşirea – tuturora destinată,
Ca-nsuşire înnăscută, prin fiinţare-adevărată.
Noi alegem ce să fim şi Dumnezeu ne ajută
Cu blândeţe, bunătate şi răbdare absolută.

Munca, truda insistentă, e a noastră opţiune
De-nţeles şi aplicat – aşa precum se cuvine;
Doar aşa evoluăm pe cărarea minunată,
De întoarcere Acasă, ca fiinţă iluminată.

Cât mai des pătruns în noi, în a noastră profunzime,
Unde-ntâlnim Necuprinsul – permanentă prospeţime.
Creier nou şi minte nouă pot cuprinde şi-nţelege
Veşnica Dumnezeire – având Iubirea drept lege.

Când funcţionăm ca „ego" – prin el, ins închipuit,
Nu ştim ce e rău şi bine – om năuc şi nărăvit,
Prinşi în cumpăna Vieţii, ca tristeţe, amărăciune.
Cum ar rezolva aceasta, dragostea prin acţiune?!

***

Mintea tacă negreşit! Noi, complet independent,
Vom primi precis răspunsul, în mod clar şi evident,
Oferit de Dumnezeu, prin impuls intuitiv,
Ce nu dă greş niciodată – prin răspunsul respectiv.

"Ego"-ul, banii, averea, dezlănţuiri sexuale
Nu-s ceva de condamnat – drept păcate ancestrale;

Sunt daruri dumnezeieşti, oferite omenirii,
Lucruri fireşti necesare, pentru-ndestularea firii.

Folosirea neînțeleaptă le conferă răutatea.
Asta trebuie-nțeles cu toată exactitatea.
Un „egou" ferm stăpânit, ne împinge înainte,
De-asta ne-a fost dăruit – sprijin către cele sfinte.

Atât el, cât celelalte, Dumnezeu le-a dăruit;
Însă, proasta folosire le dă sens de-nvinuit.
Noi prin Starea de A Fi, ne-ntâlnim cu Cel Ce Suntem
Şi soluția cea bună o aflăm, căci ne cunoaştem.

Prin „Cunoaştere" percepem că Iubirea n-are margini,
Nici un fel de preferință – anticipări prin imagini.
Neamuri, popoare sau rase – toate la fel socotite,
Necum vreuna din ele – superioare privite.

Dragostea lui Dumnezeu e prin ea nelimitată,
Liberă, independentă – nicicând condiționată.
Libertatea fiind esența a ce-nseamnă Dumnezeu,
Iar Iubirea este El – în întreg cuprins al Său.

Curiozitatea, îndemnul, râvna şi pasiunea sunt însuşiri omeneşti, existente într-o măsură mai mare sau mai mică în fiecare ființă umană. Toate acestea conduc, în final, la cunoaşterea acelui lucru sau fenomen învăluit la început în mantia misterului.

Despre existența sau non-existența lui Dumnezeu, omul şi-a pus întrebarea încă de la începutul existenței sale ca ființă rațională. Calea a fost anevoioasă dar, în sfârşit, el a ajuns la certitudinea că această Energie Infinită există cu adevărat. Aflată pretutindeni, deci şi în om, Ea fiind la îndemâna fiecăruia, de a O întâlni în fiecare moment.

Concomitent cu elucidarea acestei grandioase probleme, încrederea în Unicul Creator s-a impus de la sine, în mod cu totul firesc. După ce am ajuns la convingerea fermă că El ne este Tată, noi, ca fii ai Lui – Scântei Divine nepieritoare – Iubirea față de El se manifestă ca ceva natural. Noi în El şi El în noi prezent cu autentica Sa contopire, ne îndeamnă ce să facem ca făpturi întrupate. Şi,

potrivit intenției noastre, ne dă forța respectivă, să ducem treaba la bun sfârşit.

Desăvârşirea comportamentală este tuturora destinată şi ea are loc numai şi numai prin cunoaştere şi trăire a fenomenului Iubirii necondiționate şi atotcuprinzătoare. Noi alegem acest lucru şi Dumnezeu ne ajută cu blândețe, bunătate şi răbdare – fără margini. Aşadar, opțiunea ne aparține, ca şi insistența depusă prin muncă asiduă, potrivit îndelungatului proces al evoluției spirituale, pe calea de întoarcere Acasă, adică în Sânul Tatălui Ceresc, de unde cu toții am pornit cu milioane de ani în urmă, pentru a face experiența Vieții, în asociere cu materia brută.

Practic, ce anume ar fi de făcut? Nimeni şi nimic din afara noastră nu ne este de vreun folos oarecare. Orice activitate, realizată pe plan fizic în scop spiritual, conduce în mod inerent la împliniri amăgitoare.

Prin urmare, încă de la bun început să intrăm în interiorul ființei proprii, pentru a realiza Unitatea – corp, minte şi Spirit, Un Întreg funcțional. În acest context, vom depăşi finitul şi condiția umană, contopindu-ne cu Necuprinsul, aflat într-o permanentă mişcare pe clipe înnoitoare. De-acum, creier nou şi minte nouă intră în funcțiune, capabile să cuprindă şi să înțeleagă procesul îndumnezeirii pe fondul Iubirii subtile.

Când funcționăm ca „ego"-uri – ficțiune creată de mintea deficitară – nu ştim ceea ce este bine sau rău, de folos sau dăunător. Şi nici ceea ce este Dragostea adevărată, singura în măsură să rezolve problemele Vieții, prin acțiunea Sa binefăcătoare. Aflați în acest impas, mintea trebuie neapărat să tacă. Dar nu oricum, ci prin smerenie, fiindcă ea singură şi-a dat seama de neputințele care o caracterizează, în confruntarea cu scurgerea permanentă a Vieții.

O dată cu tăcerea minții noi, de-acum independenți, vom primi răspunsul la orice problemă de viață prin impuls intuitiv – care nu greşeşte niciodată – oferit cu dărnicie şi bunătate de către Dumnezeu. În acest sens, iată câteva aprecieri ale Divinului Părinte:

"Ego"-ul, banii, averea, dezlănțuiri sexuale nu sunt ceva de condamnat, drept păcate ancestrale. Ele toate sunt daruri dumnezeieşti, oferite omenirii, ca lucruri firești, necesare pentru îndestularea firii umane. În schimb, folosirea lor neînțeleaptă le oferă răutatea. Un „egou", bine stăpânit, ne îndeamnă să mergem mereu

înainte, pentru a ne desăvârşi procesul propriei evoluţii. De asemenea, banii, averea şi impulsurile sexuale, bine folosite, sunt suport şi sprijin în acelaşi scop benefic. Iar învinuirea adusă simplei lor prezenţe este absolut dăunătoare.

Cea mai rapidă şi sigură modalitate de a ne întâlni cu Dumnezeu este Starea de A Fi în care nu facem nimic. Şi nu anticipăm vreun anume interes sau rezultat. De fapt, prin această stare suntem şi Pură Conştiinţă şi ne întâlnim cu Acela Care Suntem, adică ne cunoaştem Natura noastră Divină şi cu ajutorul Ei ne descoperim Iubirea, care nu are margini, nici preferinţe pentru rase, popoare, neamuri. Toate sunt privite la fel. Nimeni şi nimic nu apare ca superior sau inferior celorlalte elemente ale Existenţei.

Dragostea de Dumnezeu este, prin Ea însăşi, nelimitată. liberă, independentă şi necondiţionată. Iar Iubirea este chiar El în întregul Său cuprins, care-L caracterizează în totalitate.

27. ÎMBRĂŢIŞAREA LUI DUMNEZEU

Pentru pasul următor, scurtă recapitulare,
Despre Bunul Creator şi-a Lui sacră-mbrăţişare:
Cunoaşterea s-a impus ca prin pas spre Dumnezeu,
Iar încrederea s-a-nscris în întreg cuprins al său.

Iubirea urma să fie un fapt cert şi evident,
Însă lumea O afirmă doar prin vorbe – consecvent.
Alta e realitatea – drept valoare răsturnată,
Când nevoia, interesul îi impun hidoasa soartă.

Iubirea-i precupeţită – practic, condiţionată,
O întâlnim la orice pas, ca purtare plăsmuită;
Oamenii, ascunşi sub măşti – încontinuu străduiesc
Să-şi ascundă goliciunea, prin ce spun şi ce gândesc.

Am fost educaţi greşit, privind un divin gelos,
Cu nevoi şi aşteptări, ce i-ar fi lui de folos.
El fiind Tot cuprins în Toate, n-are de ceva nevoie,
Căci Unicitatea-n sine, îşi plineşte a Ei voie.

Nevoia se defineşte ca stare imaginară,
Ce ne-ar face fericiţi, prin sursă exterioară.
Şi luptăm ca s-o obţinem cu vădită-ncrâncenare.
Real, greşit definită drept Iubire-înălţătoare.

Raiul, iadul – drept răsplată şi pedeapsă,
Date chiar de Dumnezeu – doar un mit, idee falsă,
Născocire omenească, fără noimă, ireală,
Rezemată pe imagini – ca formulă ideală.

Dumnezeu ce Mişcă Totul şi Rămâne Nemişcat,
Sursa Surselor a Toate e, prin Sine, integrat,
Şi la fel suntem şi noi – dup-a Lui asemănare,
Ca Scânteie din Lumină ne e firea-nsoţitoare.

Fericirea cea perfectă o-mplinim în profunzime,
Când pătrundem înăuntru – Trinitate şi-ntregime.
Aici aflăm Cine Suntem – Natura noastră Divină
Manifestă ca Iubire – prin Ea însăşi fiind deplină.

Să intrăm deci înăuntru, cât mai des, cu insistenţă,
Ca să aflăm ce-i acolo, prin simpla experienţă,
Căci rămânând în afară, vom fi mereu bombardaţi
De reacţiile firii – drept „ego"-uri posedaţi.

Să ne oprim ferm gândirea – „sinele" în nemişcare!
Făcând asta cât mai des - noi prin noi creăm schimbare.
A Fi cu Sinele propriu, în final, A Fi doar El,
Este, practic, meditare – făr-a urmări model.

Acest lucru perceput şi-nţeles, realmente, prin trăire
Împreună fiind cu alţii – facem experienţa lui Unu – cu-al lor
Sine-n contopire.
În această conjunctură, gelozia-şi pierde sensul,
Ca şi orice aşteptare, legată cu interesul.

Iată şi unele semne de-mpliniri spirituale,
Evoluţia înscrisă prin manifestări reale:
Pacea, liniştea profundă, niciodată tulburată
De ce-aduce cursul Vieţii – surpriză neaşteptată.

Toate câte ies în cale, plăcute sau dureroase,
Cu răbdare-ntâmpinate şi cu dragoste-nţelese,
Ca fiind simple consecinţe, de noi cândva cauzate,
Din neştiinţă sau ca „ego", de egoism declanşate.

În acest mod ne creăm şi recreăm în fiecare moment.
Vechiul ins, frecvent, destramă – noul tot mai evident.
Şi-ntr-o zi Iluminarea – ca surpriză absolută,
Se declanşează spontan – fiinţa nouă renăscută.

De-acum Iubirea tronează, ca un fenomen firesc,
Frumuseţea, Bunătatea, Fericirea o-nsoţesc.
Un om cu „ego"-ul spart e un om adevărat,
Liber şi independent şi cinstit neapărat.

De fapt, e un pionier – prin el altă lume-apare
Totalmente diferită, doar prin simpla-i comportare;
Treaz în fiece moment, cu toţi semenii-n Unime,
La fel şi cu Dumnezeu – o eternă prospeţime.

Tot ce-i vechi, treptat, dispare – fără efort, siluire
Doar prin prezenta fiinţare – reală-ndumnezeire;
Noi fiind numai Un Întreg, cu Viaţa în mişcare
O acceptăm precum vine, în a Ei desfăşurare.

Îmbrăţişarea lui Dumnezeu reprezintă al patrulea pas – dintr-un număr de şapte – pe care-l facem, ca să realizăm în final prietenia cu Tatăl Ceresc. Şi aceşti paşi îi putem folosi faţă de oricine dintre semenii noştri cu care dorim să ne împrietenim.

Dar să revenim la temă cu o simplă recapitulare, pentru a o face mai accesibilă, adică mai uşor de înţeles şi de pus în aplicare prin trăirea corectă a fenomenului respectiv.

Aşadar, Cunoaşterea lui Dumnezeu s-a impus ca prim pas în vederea realizării prieteniei cu El, iar încrederea a survenit de la sine, pe fondul adevăratei cunoaşteri.

Iubirea, al treilea pas, urma să fie un pas cert şi evident, justificat de consolidarea înregistrată prin cei doi paşi anteriori. Însă, aici, realitatea este, din păcate, cu totul diferită. Iubirea a rămas doar la nivel de vorbe – cuvinte des repetate de către mintea

oamenilor care, adesea atinge nivelul de obsesie. Mai mult decât atât, aşa-zisa iubire este totdeauna conexată de împlinirea unei nevoi, interes sau ideal conturat subiectiv. În genere vorbind, oamenii stau ascunşi sub măşti cât mai favorabil măsluite, pentru a-şi camufla goliciunea şi egocentrismul care-i caracterizează de fapt. Una gândesc, altceva spun, cu totul diferit acţionează. Acesta este insul dominat de o credinţă – prin natura ei şubredă – care încercând să înşele lumea dimprejur, se înşală pe el însuşi.

Educaţia greşită, transmisă de la o generaţie la alta, ne-a prezentat un Dumnezeu aspru, neîndurător şi chiar gelos şi că numai împlinindu-i propriile lui pretenţii, ne vom bucura de bunăvoinţa cerească, atât în această viaţă, cât şi la trecerea în lumea de după moarte. Raiul şi iadul fiind apreciate ca locuri de răsplată, pentru cei care i-au împlinit dorinţa, ca şi loc de ispăşire pentru aceia care i-au nesocotit poruncile. Toate acestea nu sunt decât mituri omeneşti, potrivit unor interese meschine ale acelor pretinşi învăţători spirituali. Totul este o amăgire condusă, conştient sau inconştient, de către o seamă de oameni ierarhic organizaţi, care-şi urmăresc propriile interese pe seama ignoranţei maselor populare. Fariseismul, ipocrizia ancestrală, pe parcurs de mii de ani, a căpătat forme tot mai subtile, menite să ţină în întuneric şi ignoranţă marea majoritate a acelor credincioşi – ataşaţi unui cult sau altul, la fel de înşelător.

Or, Dumnezeu – Energie Primordială, Unicitate în Intregul Necuprins, Nemişcat şi Mişcător – care Se împlineşte prin El însuşi, a cărui Esenţă este Iubire necondiţionată, cum ar putea să aibă nevoie de ceva din partea noastră a oamenilor, creaţii ale Sale?! El se află în noi, în fiecare, ca Scântei din Imensa Lui Lumină, existentă peste tot şi în toate – văzute şi nevăzute. Iar noi, când ne descoperim această Scânteie, aflată în profunzimea fiinţei proprii, suntem prin Ea adevărata Stare de Fericire, în care nu este nimic de făcut sau posedat ceva anume. O dată cu descoperirea acestei minunate Scântei, aflăm pe Acela Ce Suntem, adică Natura noastră Divină – copii ai aceluiaşi Părinte Divin.

Prin urmare, să intrăm cât mai des în Împărăţia Cerurilor, aflată în interiorul fiinţei proprii, pentru a întâlni şi trăi în mod efectiv ceea ce numim Fericirea nemotivată de nimic din afara Ei. A rămâne în afară riscul este deosebit de mare. Şi iată de ce: Trăind în exterior, copleşiţi de lumea exterioară, vom fi mereu bombardaţi

de către reacțiile firii noastre lumești, care definesc natura noastră fictivă, adică „ego"-ul posedant și posesiv până la obsesie.

Practic, ce ar fi de înfăptuit? Nimic în mod deosebit! Doar Să Fim! Adică să realizăm Starea de A Fi. Atât numai! În această postură gândirea tace, se oprește. Aceasta este și stare de meditație, în care adevăratul Sine impersonal, singur ni Se revelează. Simpla Sa apariție ne unește trinitatea și ca Unul – realizăm în mod obiectiv Unimea cu restul lumii și de asemenea, cu Dumnezeu. În această îmbrățișare și relevantă contopire piere orice interes sau așteptare, fondată pe ideal de atins.

Înfăptuirea corectă a acestui sublim experiment ne oferă unele efecte drept împliniri spirituale. Pacea, liniștea profundă nicidecum nu-i tulburată de ceea ce ne scoate în cale scurgerea normală a Vieții – drept surprize pe clipe înregistrate. Adică, toate câte ne ies în cale: plăcute sau neplăcute, sunt întâmpinate cu răbdare și dragoste și, totodată, înțelese, drept consecințe, determinate cauzal de noi, cândva, în trecut ca „egou" neputincios. Funcționând în această modalitate, noi, prin noi înșine, ne creăm și recreăm pe momente trăitoare. Rezultatul final al unei asemenea întâmpinări a Vieții va fi concretizat într-o bună zi – nimeni nu o poate preciza sau prevedea – prin ceea ce numim Eliberare sau Iluminare. În zidurile cetății „ego"-ului – care ține omenirea prizonieră din vremuri imemoriale – se produce, realmente, o spărtură, prin care se scurg și pier toate energiile deficitare, care îi susțineau fictiva activitate.

După acest fericit fenomen, Iubirea ne va conduce drept ființare sacrosantă, în care Frumusețea, Bunătatea și Fericirea ne însoțesc în mod constant. Un individ cu „ego"-ul spart se afirmă ca Om adevărat, liber, independent și perfect cinstit cu el însuși, ca și față de restul lumii. Un asemenea trăitor este un veritabil pionier, care va contribui la crearea unei alte culturi și civilizații, prin simpla sa comportare. Treaz în fiece moment, aflat în comuniune cu semenii și la fel cu Creatorul.

Ridicându-ne cât mai des la acest nivel de trăire, tot ce-i vechi – ca reziduuri memoriale – dispare fără efort de voință sau siluire, doar prin simpla ființare, care se califică prin ea însăși îndumnezeire. Noi, fiind Una cu Întregul și cu Viața în mișcare, acceptăm tot ceea ce a ne scoate în cale, ca firească binecuvântare.

28. ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

Încrederea-n Dumnezeu, după ce L-am cunoscut,
Un fapt logic şi firesc, pururea neabătut.
Noi cu El în Uniune, primim Toate precum vin,
Aduse de cursul Vieţii şi-acceptate-n chip deplin.

Marea-ncredere în El – că ne dă ce-i necesar,
Vom trăi experienţa, când nevoile dispar
Şi percepţia se schimbă: Nu e nici o aşteptare,
Nimic deci, nu se doreşte – Viaţa eternă-ncântare.

Totul e de-acum perfect, Viaţa e perfecţiune,
Iar încrederea devine cunoaştere-n acţiune.
Prin trăire noi cunoaştem trei niveluri de conştiinţă,
Faţă de orice problemă din a noastră existenţă:

Mai întâi este speranţa – ce o vrem adevărată
Şi dorim să se întâmple, dar nădejdea-i înşelată;
A doua este credinţa, apreciată reală
Şi chiar sigură-mplinirea – socotită ideală.

Dar, deşi nu eşti convins, totuşi crezi pe mai departe
Până ce-apare opusul, când visele-s spulberate.
Cunoaşterea e a treia, care-i certă prin structură,
Noi, convinşi în întregime de întreaga ei factură.

Şi chiar când nu se confirmă – noi, la fel convinşi rămânem,
Căci cunoaştem profunzimea şi-aparenţele excludem
Tot ce-apare e perfect, fiindcă n-avem preferinţe
Şi lăsăm totul să curgă, fără altă năzuinţă.

***

În Viaţă, calea păcii ne oferă-Înţelepciune,
Frumuseţe, Bunătate şi perfectă acţiune;
Corp şi Spirit laolaltă, prin lubire se-mplineşte,
Armonia fiind temeiul care, practic, tot sfinţeşte.

Iată cum realizăm acest sacru rezultat:
Intenția e-nceputul – făr-de final așteptat,
Nici pretenții, preferințe – care ne fac dependenți
De ceva imaginat – noi, prin ele posedați.

Marele secret al Vieții nu e s-avem ce dorim,
Ci să dorim tot ce avem. În acest mod ne clădim;
Pași giganți spre mântuire – când dispare vechiul „sine"
Și-ntâlnim Divinitatea – noi cu Ea în Uniune.

În întreaga Existență nu există ghinioane, întâmplări,
Nicidecum coincidențe, fără proprii așteptări;
Viața e astfel făcută, Sufletului să-i ofere
Înclinații și condiții perfecte – circumstanțe după vrere,

Ca noi, prin noi să trăim, în mod cert experimentul, asociat
cu momentul
Și-n final să devenim Acela Care și Suntem.
Experiența cuprinde trei niveluri diferite:
Este supraconștientul cu-nsușiri deosebite;

El e la nivel de Suflet – perfect atent în prezent,
Când creăm Realitatea, în mod cert și evident.
Conștientul strict legat de nivelul nostru fizic,
Când suntem interesați de drumul spiritual prin comportări în
mod logic,

De-a lărgi spațiul conștiinței, în context cu ce-i real,
Revenind cât mai frecvent în momentul actual,
Ca să-i ridicăm nivelul de-nțelegere globală,
După cum, de fapt, noi știm de trăirea integrală.

Nivelul subconștient este locul de trăit experiența
Unde nu știm, nu cunoaștem ce-i Reala Existență.
La fel, nici nu știm ce facem, de ce facem și cum facem.
Totuși, acesta-i un dar, pe care noi nu-l percepem.

Trăim și acționăm ca automat consecvent,
Lăsând inima să bată, la fel, ochii, cu clipitul lor frecvent

Şi nimic nu judecăm prinşi de-această dominare,
Căci, aprecierea-n sine, e lipsită de valoare.

Dominați în acest fel, sensul Vieții răsturnat,
Noi am fi efectul Vieții, victime cu-adevărat.
De fapt, în orice moment noi creăm şi recreăm
Încontinuu pânza Vieții – cauzal, noi ne formăm.

Unind cele trei niveluri, suntem, real, creativi
Una fiind cu Creatorul. Şi conduşi intuitiv,
Vom crea o altă lume – prin firească înfrățire,
Fără conflicte, războaie, susținută de Iubire.

Simpla Stare de A Fi e, prin sine, creatoare,
Sursa fiind interiorul cu întreaga Ei valoare,
O perfectă împlinire – nicidecum anticipată,
Ci în orice-mprejurare, numai intenționată.

Când, de fapt, n-avem nevoie, de anumit rezultat
Eliberăm subconştientul de gânduri şi căutat
Şi deschidem larg fereastra spre vădita împlinire
A acelui rezultat printr-o simplă intuire.

Timpul nu e precum ştim: trecut, prezent, viitor.
Tot ce-a fost, ca şi ce este – ce va fi, e ceva surprinzător,
Este Un Etern Moment, aflat în clipa prezentă,
Pe care doar îl culegem, în întreaga lui esență.

Viața primită precum vine, fără nici o preferință,
Cumva, dorind altceva – o anume năzuință;
Căci Viața-i Dumnezeu – Sacra Lui manifestare,
Ce cu Dragoste oferă cele ce sunt necesare.

Deci, Cunoaşterea e fondul vieții noastre-n derulare;
Prin ea aflăm tot secretul de-înțeleaptă comportare.
Încrederea necum necesară în a Vieții-întâmpinare,
Ea fiind vagă năzuință de păreri imaginare.

Încrederea acordată lui Dumnezeu se înscrie ca al doilea pas, care ne apropie de prietenia cu El, după ce l-am cunoscut cu adevărat. Cunoaşterea ca prim pas, fiind realizată prin Unimea cu El – aflat în interiorul fiinţei noastre – ca şi cu toate câte ne aduce Viaţa în Eternul Moment Acum.

Marea încredere în El ne oferă toate câte avem nevoie. De asemenea, ne dă prilejul să trăim şi experienţa în care nevoile dispar, când percepţia se schimbă, fără să existe vreo aşteptare. Şi nedorind nimica, Viaţa fiind Ceea Ce Este şi acceptată ca atare, devine o eternă încântare. În acest context, Viaţa devine pentru trăitor o eternă perfecţiune şi încrederea devine cunoaştere în acţiune. Prin trăire noi cunoaştem trei niveluri de conştiinţă, în raport de orice problemă, care ne apare în propria existenţă şi anume: speranţa, credinţa şi cunoaşterea.

Speranţa este o proiecţie mintală, azvârlită înspre viitor, pe care o dorim să se concretizeze. Însă ea fiind iniţiată de către trăitor în acest sens este totdeauna înşelătoare. Credinţa este tot o proiecţie mintală, pe care o apreciem în mod nejustificat, ca reală. Iar împlinirea ei este estimată ca ideală. În această împrejurare, deşi suntem convinşi de ceea ce credem, totuşi vom continua să credem până ce apare opusul. Numai în acea clipă, visul proiectat drept credinţă se spulberă.

În schimb, cunoaşterea este sigură, prin însăşi structura ei, care ne oferă convingeri, atunci când trăim în profunzimea propriei fiinţe. Aici descoperim marele mister al Vieţii – propria noastră Natură, ca Divinitate, care se împlineşte prin Ea însăşi. Aparenţele deci, dispar, ca şi orice preferinţe subiective. Într-o asemenea ipostază, lăsăm totul să curgă fără nici un fel de năzuinţe.

Pe parcursul întregii noastre existenţe, pacea sufletului ne oferă Înţelepciunea, Bunătatea, Frumuseţea, ca şi perfecta acţiune. În climatul ei, corpul şi Spiritul în Comuniune desăvârşită prilejuieşte apariţia Iubirii, care totul sfinţeşte şi trăitorul suportă transformări radical benefice.

Dar, în continuare, să vedem cum anume se desfăşoară acest proces, în perpetuă devenire. Intenţia reprezintă începutul – fără însă a proiecta vreun anume rezultat. De asemenea, nu pornim la drum nici cu preferinţe sau pretenţii care, prin natura lor imaginativă, ne-ar face dependenţi sau pur şi simplu, posedaţi.

Marele secret al Vieții nu constă în a dori ceea ce nu avem, ci a fi mulțumiți cu ceea ce avem deja în acel moment. În acest mod ne clădim, căci acceptând acea stare de A Fi, ne întâlnim cu Divinitatea existentă, cu care ne contopim într-o perfectă Unime. Şi, aflați în această Comuniune, noi ne clădim şi reclădim, înscriind pași imenşi spre mântuire, prin dispariția vechiului Sine şi întâlnirea Divinității, într-o perfectă Unire.

Să mai precizăm că în întreaga noastră existență nu există întâmplări, ghinioane, fără proprii aşteptări. Fiindcă Viața este astfel făcută, încât să ofere Sufletului înclinații şi condiții perfecte, adică circumstanțe după vrerea trăitorului. Pentru ca, în final, să atingă acea îndemânare de a trăi experiența în perfect acord cu Eternul Moment Acum. Iar, experiența Vieții are loc pe trei niveluri diferite şi anume:

1. Experiența Supraconştientului, realizată la nivel de Suflet, ca perfect atent în clipa prezentă. În acest fel noi creăm Realitatea în afară de orice îndoială.

2. Nivelul conştientului este legat de corpul fizic. Şi atunci când suntem interesați de drumul spiritual, ne comportăm în mod logic, de a lărgi spațiul conştiinței, în context cu ceea ce este real. Prin urmare, de fiecare dată, vom reveni la momentul actual, ca să-i ridicăm nivelul la înțelegerea globală şi să realizăm ceea ce ştim deja, cu privire la trăirea integrală.

3. La nivelul subconştientului, noi trăim un experiment unde nu ştim ce facem, de ce facem şi cum facem. Totuşi acesta este un dar, pe care nu-l percepem. Aici trăim şi acționăm asemenea unui veritabil automat. De pildă: lăsăm inima să bată, ochii să clipească, respirația să-şi urmeze cursul ei normal etc. În această desfăşurare nu intervenim în nici un fel, dominarea automatismelor fiind categorică, orice intervenție este lipsită de valoare.

Trăind şi acționând potrivit celor trei niveluri menționate mai înainte, sensul Vieții este ceva cu adevărat răsturnat. În atare ipostază noi suntem un efect al Vieții, adică adevărate victime. De fapt, noi, în orice clipă, creăm şi recreăm pânza Vieții. Aşadar, modul nostru de trăire este determinat de către noi înşine. În acest sens noi unim cele trei niveluri, descrise anterior, şi devenim creator, în Unime cu Dumnezeu, Creatorul a toate câte există. De-acum, în această fericită alternativă, vom fi conduşi permanent prin impulsuri intuitive. Această modalitate de trăire a fiecărui ins

în parte, va crea o altă lume cu totul diferită decât cea actuală, fără contradicții, războaie, lăcomie, ambiție, ură, tristețe și amărăciuni.

În această fericită ipostază, prin înfrățirea cu toți ceilalți semeni, vom fi încontinuu conduși de Iubirea necondiționată de nici un fel de motivații, determinate de către aspectele complexe ale lumii exterioare.

Cea mai rapidă modalitate de a ne recrea este Starea de A Fi. Punând în aplicare această simplitate, de fapt, ne interiorizăm și ca Întreg funcțional – Una fiind cu Sublimul Creator, atingem orice împlinire, neanticipată, ci doar intenționată. În această operație survine eliberarea subconștientului de gânduri, imagini, căutări și deschidem larg fereastra spre împlinirea acelui rezultat prin simpla intuire.

Timpul în a lui trinitate – trecut, prezent și viitor, însoțit cu tot ce a fost, este și va fi – se află în Eternul Moment Acum, pe care doar îl culegem în clipa prezentă în întreaga lui esență. Funcționând la acest nivel, Viața este primită așa cum vine, fără preferințe. Adică nu dorim nimic altceva, căci Ea ne oferă – în afara oricăror năzuințe ale noastre – tot ceea ce ne este absolut necesar.

În concluzie, „Cunoașterea de Sine" reprezintă fondul Vieții noastre în eterna Sa desfășurare. Cu ajutorul ei aflăm secretul înțeleptei comportări, fără să anticipăm nici cea mai vagă încredere, în urmărirea vreunui anume rezultat.

29. ÎNDRUMAREA TRINITARĂ

Dacă ne uităm în noi – ființă condiționată,
Apoi, îndreptăm privirea înspre lumea cealaltă,
Totul e confuz, haotic – nimic demn de lăudat,
Drept efecte pe potrivă, la tot ce-am acumulat.

Educația greșită deversează pe măsură:
Contradicții și conflicte – o imensă aventură,
Plină de deșertăciuni cu-nscrisuri catastrofale:
Ură, crime și războaie – pe crezuri demențiale.

Și-acum, iată, Dumnezeu direct ni Se adresează,
Prin cuvinte potrivite, într-o altă ipostază;

Noi cu Toții Suntem Unul – drept firească Unitate,
În măsură să perceapă Întreaga Realitate.

Noul mesaj s-adresează inimilor omeneşti,
Singurele în măsură să-nțeleagă – prin interpretări fireşti,
Ce înseamnă Uniunea, prin trăire, ca şi certa Ei valoare,
În schimbarea inerentă a condiției umane.

Noi suntem deosebiți ca trup şi înfățişare,
În Unime, deci nu pierdem zisa-individualizare
Ci, din contră, o menținem şi ne-ajută să trăim experiența
A Acelui Ce Suntem – Absoluta Existență.

Dar nu suntem divizați! Diferit şi divizat nu pot fi asimilate.
Divizarea-nseamnă haos, de fapt, irealitate;
Fără diferențe: aici – acolo, sus şi jos, rece – fierbinte
Nu ar putea fi-mplinite experiențe trăite.

Toate astea la un loc, nu pot a fi divizate,
Fiind numai un singur Tot, drept versiuni diferite.
La fel, nu-i diviziune între un negru şi alb, un creştin şi-un
musulman, ca şi mascul şi femelă.
Ci doar aspecte distincte de om ființă personală.

Este destul pentru toți! E a doua îndrumare,
Care, practic, abordează starea de asigurare;
Oamenii îngrijorați de-a lor supraviețuire
Fac greşeli nenumărate, prin a lor închipuire.

Se plâng că nu au destul din ce Viața le oferă:
Libertate, bani, avere, dragoste dup-a lor vrere,
Existența-asigurată, sută-n sută-anticipată.
Toate un semn de-ntrebare, necum propria lor soartă.

Noul mesaj demonstrează că suntem nemuritori
Şi, ca fii de Dumnezeu, noi cu toții între noi, suntem de fapt,
frățiori;
Fondul fiecărei ființe, realmente, e Iubire
Armonie, Bunătate şi de asemeni, Fericire.

Acesta e Cel Ce Suntem, Cel ce-am fost şi vom fi în viitor,
Cu Dumnezeu împreună: Noi în El şi El în noi, permanent
    însoţitor
Şi prin El avem de toate, pururea-ndestulătoare,
În tot timpul, în tot locul, progresiv, transformatoare.

Nu trebuie să facem nimic! E a treia îndrumare.
Lucru simplu şi uşor – grabnic pus în aplicare!
Starea de A Fi e cheia deschizătoare de drumuri
Înspre cele infinite cu-mpliniri de sacre-ndemnuri.

Ea răstoarnă ce-am făcut, drept greşită învăţătură,
Care-a condus omenirea în prezenta fundătură!
Rezultatele se văd – sunt în faţă şi ne-ndeamnă să privim
Şi prin noi, în mod cinstit, pe loc, să le-nlocuim.

Deci, începem cu A Fi, ca Stare de Fericire,
Corp, minte şi Spirit – Una, drept sublimă alcătuire,
În care ştim ce să facem şi s-avem, prin acţiune înţeleaptă!
Viaţa însăşi asta cere şi ne-ndeamnă pe cărarea sfântă-dreaptă!

Iar Viaţa-i Dumnezeu, prin alt simbol revelat,
Pe-nţelesul tuturora, mai uşor de-mbrăţişat;
Unul, Cel format din Toţi, e-nţeles mult mai uşor
Prin cele trei îndrumări, cu-Întregul Interior.

Inima şi fiinţa-ntreagă fie deci complet deschise,
Căci transparenţa firească ne dă soluţii precise,
La orice nedumerire legată de-acest Pământ,
Unde suntem trecători, prin propriu consimţământ.

Rostul întrupării noastre, clar proces în devenire,
Evoluţia-i temeiul spre sacra desăvârşire,
Şi întoarcere Acasă, în Trupul Dumnezeiesc,
Ca-mplinire de destin – desprins de tot ce-i lumesc.

Experienţa începe cu o simplă privire de ansamblu a fiinţei noastre condiţionate, apoi, în continuare, a întregii omeniri. Iar concluzia la care ajungem, prin această vizualizare, o sintetizăm în

cuvinte cât mai adecvate posibil. Confuzie, haos peste tot, deci nimic de lăudat pe fondul acumulărilor noastre intelectuale.

Toate acestea nu sunt decât rezultatul firesc al unei educații greșite, care divizează și învrăjbesc pe oameni – unii împotriva altora. Crezuri religioase diferite, concepte filozofice politice, economice etc. reprezintă cauza tuturor conflictelor inter-umane, care denaturează întregul climat psiho-somatic de pe această planetă.

Iată că în urmă cu câțiva ani, Dumnezeu ni Se adresează, printr-un semen obișnuit și ne oferă îndrumări uluitoare, care contrazic în bună parte bibliile și diferite forme de abordare a Vieții. Prin noul mesaj, Creatorul ne demască greșita condiționare, bazată pe interpretări cu totul eronate a Realității Divine, ca și comportarea omului în fața a ceea ce întâmpină ca ființă încorporată.

Noi, făpturile umane suntem deosebite ca trup și înfățișare, însă, ca Esență formăm Un Singur Suflet, parte din Trupul Tatălui Ceresc. Așadar, ca structură de fond suntem Unime, fără să ne pierdem individualizarea, ca ființe întrupate. Însă noțiunile diferit și divizat nu sunt același lucru. La suprafață suntem deci diferiți, dar nu divizați – ca fii ai aceluiași Părinte. Divizarea înseamnă haos și irealitate. Noi suntem Un Singur Tot, în versiuni diferite. Nu există diviziuni între rase, neamuri, femei, bărbați, credințe – creștin, hinduși, musulmani – ci, doar aspecte distincte de inși, ființe personale.

O altă îndrumare a Creatorului este aceea că este destul pentru toți. În acest sens asigură tuturora supraviețuirea. Urmărind acest lucru oamenii fac nenumărate greșeli, prin a lor închipuire că nu au destul din ceea ce Viața le oferă, ca de pildă: libertate, bani, avere, dragoste – potrivit evaluărilor lor prezumțioase.

Noul mesaj demonstrează că suntem nemuritori și, ca fii de Dumnezeu, între noi suntem cu toții frați. Fondul fiecărei ființe este lubirea, însoțită de Armonie, Bunătate și de asemenea, Fericire. Acesta este, de fapt, Acela Ce Suntem, Cel ce a fost, ca și Acela ce va fi în viitor, Uniți cu Dumnezeu: El în noi și noi în El. Și prin El avem toate cu îndestulare. Și în tot timpul și în tot locul vom ființa printr-o continuă transformare.

A treia îndrumare a lui Dumnezeu constă în a nu face nimic. Este un lucru de o simplitate extraordinară, care creează surpriză și totală neîncredere, pentru unii dintre semenii noștri. Numai punerea, pe loc, în aplicare lămurește nedumerirea. Este vorba de

Starea simplă de A Fi, apreciată ca cheie de aur – deschizătoare de drumuri spre Măreţiile Infinitului.

În acest mod de întâmpinare a Existenţei Vieţii sunt dizolvate, fără efort, siluire toate greşelile care au condus omenirea în această înfundătură. Greşelile ne stau în faţă şi ele ne îndeamnă ca, prin noi înşine şi în mod conştient, să le înlocuim.

Aşadar, vom începe cu *Starea de A Fi, ca Stare de Fericire, în care corpul, mintea şi Spiritul, formează o Sublimă Alcătuire.* Şi *numai din această ipostază vom şti cu adevărat ceea ce este absolut necesar să facem şi să avem prin acţiuni înţelepte.* Asta ne cere, în mod real, însăşi Viaţa, care ne îndrumă paşii pe cărarea sfântă şi dreaptă.

Să mai precizăm ca Viaţa însăşi este Dumnezeu. Ambii termeni semantici indică una şi aceeaşi Infinită Realitate. Unul, „Cel format din Toţi", este înţeles mult mai uşor prin cele trei îndrumări – puse în aplicare cu întregul nostru interior. În concluzie, să reţinem: inima şi întreaga noastră fiinţă să ne fie complet deschise în faţa oricărei probleme de Viaţă. Căci această transparenţă ne oferă soluţia cea mai potrivită. Numai aşa este perfect luminată orice nedumerire legată de existenţa noastră de pământeni, unde trăim o perioadă ca făpturi întrupate.

De asemenea, să mai reliefăm, că rostul acestor încorporări constituie un proces în devenire, adică de evoluţie, privind propria desăvârşire spirituală şi întoarcerea Acasă, în trupul Divin, ca împlinire a propriului destin.

30. JUDECAREA SAU JUDECATA

Iluzia judecăţii, un aranjament minune
Al minţii imaginare, drept isteaţă acţiune,
Prin care ne demonstrează că Eu şi cu Dumnezeu
Nu judecăm niciodată la nivelul Lui şi-al Meu.

Căci, Iubirea, prin Ea însăşi – ca certă Unicitate,
N-are-n Sine, drept revers, astfel de calamitate,
Care-ntristează, distruge ce e sfânt şi sfinţitor
În Divin, ca şi în om - fondul său interior.

În ochii lui Dumnezeu, nimeni şi nimic în lume nu-i vreodată
vinovat,
Toate fiind justificate, ca greşit apreciat;
Într-un astfel de proces e doar simplă observare,
Realizată ca martor, prin fireasca-ngemănare.

Judecata-i altceva - poată-n sine o concluzie precisă,
De vădită-ncriminare – inocenţa compromisă;
Ea, de fapt, în chip făţiş, pururea stigmatizează,
Ignorând Realitatea de divină ipostază.

Cum să judeci pe un ins în curs de înnobilare,
Cuprins în procesul Vieţii în perpetuă schimbare?
Asta-ntreabă Dumnezeu – Sacra Lui Înţelepciune,
Manifestă doar Iubire, prin oricare opţiune!

Şi-ncă tot El mai afirmă cu Divina cugetare:
Că-n orice clipă ne naştem printr-o nouă recreare,
Având însuşiri la fel şi puteri nelimitate,
Când aflăm pe Cel Ce Suntem – Unimea din trinitate.

Şi-n final, la fel de clar, de asemeni, revelează,
Că desăvârşirea noastră niciodată nu-ncetează;
Orice gând, gest, afirmare sunt înregistrări fireşti
Pe cărarea minunată – împliniri dumnezeieşti.

Judecarea în sensul temei noastre, este o părere pe care o formăm în legătură cu o persoană sau o faptă oarecare, în calitate de „sine" fals sau „egou". Aşadar, ea face parte, în întregul ei cuprins, din activitatea cotidiană a minţii umane, condiţionată de patina timpului şi a spaţiului în care persoana respectivă s-a format educaţional şi moral.

Prin urmare, judecata este o iluzie, adică o creaţie deficitară a unui fragment al fiinţei noastre – mintea condiţionată. Iar această iluzie, dacă este luată în observare de noi ca Unime a trinităţii şi în Comuniune cu Divinitatea, ea va dispărea instantaneu. Şi în pacea, care survine, ne manifestăm Iubire atotcuprinzătoare, care nu judecă niciodată pe nimeni şi nimic, din tot ceea ce ne scoate în cale Viaţa – în eterna Ei desfăşurare.

Aşadar, tot ceea ce cade sub privirea fiinţei umane, aflată în această ipostază de Unime cu Dumnezeu nu este judecare şi nici condamnare. Nu este decât o simplă observare, realizată ca martor. Atât numai!

În schimb, judecata poartă în sine o anumită concluzie, care stigmatizează şi produce tristeţe şi amărăciune. Prin această atitudine de incriminare este ignorată, în mod evident, Puritatea Divină din acel învinuit.

Iată şi o întrebare, pusă chiar de Dumnezeu, prin acel semen, folosit ca instrument de transmitere a Noii Evanghelii: Cum poţi să judeci un semen al tău, aflat într-un continuu proces de înnobilare? Această întrebare să ne-o punem şi noi fiecare, în clipa în care reuşim să descoperim pe Acela Ce Suntem, adică Natura noastră Divină, care Se afirmă în orice împrejurare ca Iubire, Bunătate, Frumuseţe şi Înţelepciune atotcuprinzătoare.

De asemenea, Dumnezeu ne mai revelează, că şi noi, în fiecare clipă, murim pentru tot ce a fost şi în acelaşi timp, ne naştem printr-o nouă re-creare. Noi fiind la fel ca şi El, pe fondul aceleaşi Esenţe – Energie Primordială, fără început şi fără sfârşit. În final, tot El, ne mai revelează, că desăvârşirea noastră spirituală nu încetează niciodată. Şi că, orice gând, gest, afirmare sunt înregistrări fireşti, pe cărarea minunată a împlinirilor dumnezeieşti.

31. LIBER-CUGETĂTOR

Liber şi cugetător – o firească-nnobilare
De un real trăitor cu Divinu-n conjugare!
E posibil să fiinţăm în atare conjunctură?
Mulţi neputincioşi socot că ar fi o aventură!

Pământeni, prin timp formaţi, pe concepte, seci credinţe
Privesc şi apreciază cu-a lor proprii neputinţe,
Ca-ndrăzneală, blasfemie – comportament diavolesc,
Căci, în mica scăfârlie, doar şabloane se-ntâlnesc.

Teologul, filozoful şi oricare metodist
Se consideră pe culmi – ca fericit finalist,

Prin ştiut şi-aprecieri de acumulări mintale,
Adunate de prin cărţi – şabloane memoriale.

De fapt, toţi imitatori – farisei împătimiţi,
Ce susţin şi-apreciază, ca reali nesăbuiţi,
Fapte, întâmplări, trăiri de alţii realizate,
Drept împliniri personale prin momente adecvate.

***

Numai desprinşi de tipare – de falsul „eu" însuşite,
Întâlnim Divinitatea cu-nscrisuri nebănuite,
Care singură oferă Iubirea nețărmurită,
Cu transformări radicale – tuturora oferită.

Nicicând mintea nu-i în stare să-ntâlnească ce-i real,
Adus de mişcarea Vieţii, în momentul actual,
Ci inima – ca-mplinire şi sacră-ndumnezeire
Este locul sacrosant, prin normala contopire.

Aici Divinul părinte în tot timpul e prezent,
Murim şi-nviem cu El, niciodată nu-i absent.
Noi fiind El şi El fiind noi – o certă Comuniune.
Practic, asta s-o trăim în oricare acţiune.

Libertatea este-n sine Dragoste adevărată,
De condiţii detaşată, nicidecum anticipată;
Ea apare-n Absolut – lipsită de oponent,
Noi fiind Ea, prin contopire, ca fericit postament.

Liberul-cugetător e un vajnic trăitor,
Om corect, cinstit în sine, fără preget iubitor,
Creator de lume nouă, prin fiinţarea lui curată
În Uniune cu Sacrul, îi e viaţa consacrată.

Libertatea şi Independenţa, ca şi cugetarea care le însoţeşte sunt însuşiri date de către Divinul Creator tuturor fiinţelor existente în cuprinsul Imensului Univers. Întrebarea pe care ne-o

punem noi, oamenii, este aceea de a şti dacă este posibil să fim şi liberi şi cugetători. Putem oare trăi într-o asemenea conjunctură ca făpturi omeneşti?

O seamă de neputincioşi dintre semenii noştri apreciază această modalitate de fiinţare ca simplă aventură, ceva nesigur şi totodată riscant. Acei pământeni, condiţionaţi tempo-spaţial, potrivit diverselor credinţe religioase sau alte concepte, apreciază în raport de îngustimea lor intelectuală, că a fi liber-cugetător este o formulă diabolică şi chiar blasfemie. Şi o fac, desigur, potrivit convingerilor lor, pe bază subiectivă memorială, care îi domină până la obsesie întreaga capacitate mintală. Teologul, filozoful şi oricare metodist se autoapreciază, prin ce ştie, ce cunoaşte, ca fericit finalist, doar pe acele tipare, fixate pe banda minţii, culese din citirea diferitelor cărţi, scrise şi transmise: fie de trăitori veritabili, fie de compilatori.

De fapt, toţi imitatorii sunt nişte farisei împătimiţi, care susţin fapte, întâmplări şi trăiri, realizate de către alţii – ca împliniri reale pe momente adecvate din propria lor existenţă.

Or, numai desprinşi complet de şabloanele minţii şi de falsul „sine", însoţitorul lor, vom putea întâlni în mod firesc minunata pace şi, fiind Una cu ea, vom trăi ipostaza de Divinitate încarnată cu înscrisuri nebănuite. Ea singură ne oferă lubirea fără margini, care curăţă, dizolvă toate impurităţile, aflate în structura noastră deficitară sub formă de depozit memorial. Pentru că mintea, niciodată şi în nici o împrejurare, nu este în măsură să întâlnească ceea ce este real, adus în permanenţă de mişcarea Vieţii în Eternul Moment Acum.

Numai inima, ca centru al fiinţei proprii, este locul de întâlnire dintre noi – Esenţa Pură – şi Divinitatea, cu care în mod natural ne contopim. Aici Divinul Părinte este întotdeauna prezent. Murim şi înviem cu El şi, în nici o împrejurare, El nu ne părăseşte. Şi nici nu poate să o facă, întrucât El este pretutindenea. Aşadar, noi Suntem El şi El Este noi într-o singură şi eternă contopire. Această modalitate de trăire să o avem în vedere încontinuu sau cât mai multe clipe cu putinţă.

De asemenea, să mai precizăm că Libertatea prin Ea însăşi se caracterizează Dragoste adevărată, eliberată de orice condiţii şi niciodată nu este ceva anticipat. Ea apare numai când ne desprindem de lumea finită şi transcendem în Absolut. Aici noi

suntem Ea – prin contopire ca fericit postament. În acest climat sfânta Libertate nu are oponent.

Liberul-cugetător – ca Om Universal – se afirmă ca vajnic trăitor cinstit şi fără preget înnoitor. El creează, ca un adevărat pionier, o lume complet nouă, diferită de cea actuală, prin trăirea lui curată, în Unime cu Sublimul Creator. El singur şi-a consacrat întreaga viaţă acestui mod de trăire, fără să urmărească ceva în plus, prin ce gândeşte, spune sau face.

32. MESAJUL CREATORULUI

Mesajul divin cuprins, înţeles, clar desluşit,
De fapt, nu-i nici un mister! Noi, cu El, Un Tot Unit!
Înăuntrul fiinţei proprii: inima-i lăcaşul Său,
Existent în orice om, drept Părinte-Dumnezeu.

Această parte din noi e Dragoste Infinită,
N-are centru şi nici margini – tuturora dăruită,
Necum condiţionată, liberă, independentă,
Ca-nsuşire evidentă şi conduită constantă,

Blândeţe şi Bunătate, la fel, generozitate,
Faţă de noi şi de alţii, prin aceeaşi calitate,
Credincios, leal, cinstit cu lumea-nconjurătoare
Şi-n acelaşi fel cu noi – trăiri asemănătoare.

Precum Dumnezeu ne-a dat Dragostea nehărmurită,
La fel, noi s-O dăruim – nicidecum precupeţită.
Dumnezeu e Libertate şi Dragoste exprimată
Faţă de Tot şi de Toate, în acest chip ni S-arată

Să ne-amintim permanent, că nimic din ce vedem
În lumea-nconjurătoare, în care, practic, fiinţăm
Nu este realitate, ci o lume de iluzii,
Haosul fiindu-i structura împănată de confuzii.

Dar, fantasmele-iluzii – faptic ne sunt necesare
De-a trăi experienţa, manifestă drept grandoare,

A Realității noastre de făptură Infinită,
Ca Iubire, Frumusețe, Fericire înnăscută.

Le folosim deci valoarea, pentru-mpliniri minunate,
În care cu toții suntem, realmente, zeitate;
Dragostea fiind clar răspunsul la oricare întâlnire
Noi, fiind Ea în orice clipă – sinceră manifestare.

Viața și tot ce cuprinde, are o valoare certă,
Fiind prin Ea realizată și-acțiune pur directă.
Să visăm la acea lume, în care cel ce iubește,
Nimic în schimb nu pretinde – libertatea n-o-ngrădește.

În plus, încă să visăm, c-avem resurse egale;
La fel, oportunități, ca și demnități reale,
Să nu judecăm pe nimeni și în nici-o-mprejurare;
Frica absolut exclusă – ca respect, evaluare.

Diferențele fățișe – forme superficiale,
Nu produc discriminări – sensuri individuale,
Fiindcă-Întregul Măreției, văzut prin părțile sale,
Reflectă, de fapt, Cuprinsul prin aspecte mediale.

Lipsa de îndestulare, suferințe, neputințe
Niciodată întâlnite, fără-a fi ajutate
Din prisosul personal și concreta mângâiere
Și ajutor pe măsură cu-ntreaga noastră-avere.

De asemeni, să visăm la o lume cu „egou" abandonat,
Superioritate-abolită, la fel insul ignorant,
Toate astea fiind iluzii – consecvent dăunătoare,
Fondate pe-nchipuire – prezențe înșelătoare.

Greșelile săvârșite să nu ducă la rușine,
Nici regretele absurde la seaca învinuire.
Nemiloasa judecare, prin concepte-nchipuite,
Să-nceteze de la sine a mai formula verdicte!

Dintr-o astfel de-îmbiere ce anume vom alege?
Căci numai de noi depinde, ce efecte vom culege!

Punem capăt la coşmaruri – nefireşti închipuiri?!
Sau trăim cu Creatorul, după măreţe împliniri!?!

Toţi avem capacitatea de-a-ntâlni Realitatea,
Existentă pretutindeni – Una cu Divinitatea,
Clar, evidentă şi-n noi – identică-n fiecare,
Încontinuu manifestă ca Iubire creatoare.

Peste tot în Imensa Nemărginire nu există decât O Singură Energie, numită Dumnezeu. Ea se află şi în noi în fiecare, cu aceleaşi însuşiri de Dragoste necondiţionată, liberă, independentă – prin Ea însăşi trăitoare. Această Unicitate reprezintă Forţa, care ne dinamizează întreaga structură de făpturi întrupate, prin Blândeţe, Bunătate, Generozitate şi Frumuseţe. Toate aceste însuşiri native, trebuie experimentate prin trăire, atât asupra noastră a posesorului, cât şi a lumii înconjurătoare. Căci aşa cum Dumnezeu ne-a oferit Dragostea Sa nelimitată, la fel şi noi să o dăruim celorlalţi, fără să o precupeţim în vreo formă sau alta.

De asemenea, să ne amintim tot timpul, că nimic din ceea ce percepem cu ajutorul simţurilor, din lumea exterioară, nu este Realitate, ci conglomerat de iluzii, a căror prezenţă, greşit înţeleasă, determină asupra noastră ignoranţă, confuzii şi haos comportamental. Dar, toate aceste efecte negative au loc numai în cazul când victima se află în mijlocul iluziei, pe care o apreciază ca fiind Realitate.

Iluziile, prin aspectele lor fantomatice, ne sunt totuşi necesare, când le privim din exteriorul lor. Fiindcă Realitatea nu O putem întâlni prin experienţă trăitoare, decât văzând mai înainte, ceea ce nu este Ea, adică aspectul înşelător al lucrurilor şi fenomenelor. Prin urmare, să folosim în mod conştient asemenea fantasme, pentru a ne putea întâlni cu Realitatea fiinţei proprii, ca zeitate manifestă prin Iubire, Frumuseţe şi Fericire înnăscute. Noi fiind această Unică Realitate cu însuşiri certe, benefic-transformatoare.

Să visăm la acea lume în care acela care iubeşte nu pretinde nimic în schimb. Şi că noi ceilalţi avem resurse egale, la fel şi aptitudini, ca şi demnităţi reale. Să nu judecăm pe nimeni şi în nici o împrejurare. Fenomenul frică să fie exclus cu desăvârşire, atunci când ne aflăm în faţa cuiva, căruia încercăm să-i evaluăm însemnătatea într-un domeniu oarecare de activitate.

Diferitele aspecte de suprafață, fiind prin natura lor superficiale, nu trebuie să producă discriminări între semeni. Întregul Măreției făpturii umane se află trecând dincolo de ceea ce reflectă exteriorul. Divinitatea din noi este aceeași, care singură Se descopere, când amănuntele dispar.

Ori de câte ori întâlnim în cale lipsuri și neputințe omenești, să ne grăbim a le satisface, fără întârziere, din prisosul nostru personal, fie ca mângâiere, fie ca ajutor, pe fondul propriei averi.

De asemenea, să visăm la lumea cu „ego"-uri abandonate, superioritatea abandonată, ca și ignoranța. Toate astea fiind iluzii înșelătoare și a căror prezență, fundamentată pe închipuire, nu poate fi decât dăunătoare, atât pentru individ, cât și colectivitate. Atunci când greșim ceva, să nu ne conducă la sentimentul rușine. Să recunoaștem cinstit greșala, căci numai așa pe viitor vom da mai multă atenție la ceea ce încercăm să facem. Nici un fel de regrete - ca învinuiri, judecăți absurde - să nu ne mai frământe mintea! Toate astea să înceteze de la sine, prin simpla lor întâmpinare cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare! Căci numai desprinși de toate astea, vom putea să ne întâlnim cu Natura noastră Divină, care curăță și transformă prin creare și recreare a omului nou, în constantă evoluție spre culmile desăvârșirii spirituale.

Din toate aceste îndrumări, ce anume vom alege? Numai de noi depinde destrămarea cauzelor, care determină efectele, pe care de fapt le întâlnim în procesul firesc al desfășurării propriei existențe de făptură întrupată. Să punem deci capăt la toate coșmarurile, ca nefirești închipuiri – prin natura lor traumatizante – cu efecte negative dăunătoare din punct de vedere fizic, ca și asupra împlinirii propriului nostru destin.

Toți avem capacitatea de a întâlni Realitatea, existentă pretutindeni, în perfectă Unime cu Dumnezeu, care este și în noi în fiecare, manifest ca Iubire creatoare, pe momente prezente, cu efecte sfințitoare.

33. MINTEA ȘI-ALE EI DISTRACȚII

Cea-a fost ieri, nu este astăzi,
Nici ce-i azi, nu va fi mâine!
Mai mult chiar decât atât,

Să venim şi mai aproape,
De văzut şi înțeles clipele-n desfăşurare:

Nici una nu e ca alta, în a lor manifestare;
Prospețimea noutatea le definesc însuşirea,
Ca şi apelul spre noi,
De-a le-ntâmpina în cale,
În tot timpul complet goi!

Sfătuiți mintea să tacă!
Dar, ea, fiind atât de prinsă,
De ce-a fost, cândva-n mişcare:
Plăcerea, ca şi durerea – pururea însoțitoare,
Precis nu va asculta!
Dați-i pace! Libertate! Să alerge precum vrea!

***

Încercați să fiți doar martor!
Un simplu observator. Doar atât! Nimic în plus!
Simplitatea observării – fără gând, apreciere
O dezagregă treptat!
Si-ntr-o zi, al ei suport – „ego"-ul infatuat,
Îşi va pierde a lui putere – de stăpân autocrat!

***

Un om cu „ego"-ul spart e-ncontinuu fericit,
Tot ce vede şi aude e prin Sine definit,
Drept copil de Dumnezeu.
Şi ce-aduce cursul Vieții este primit ca firesc,
Sursa Surselor prezentă în oricare acțiune.

Asta eşti, iubite frate,
Când îți laşi mintea de-o parte!
Nu eşti ea, nu eşti nici corp,
Ci Lumină din Lumină – iluminat evident,
Doar prin simpla ta trăire în Eternul lui Acum,
Treaz tot timpul, conştient în Actualul Moment.

Mintea, intelectul sau „sinele" fals este o acumulare de informații, culese din lumea exterioară sau experiențele personale realizate, cândva, în trecut și păstrate ca înregistrări memoriale. Ea reprezintă doar un fragment al ființei umane, care, împreună cu trupul și Spiritul, constituie întregul ființei. Atunci când ne lăsăm conduși de către acest fragment, nu vom putea cunoaște cu adevărat, nici ceea ce este Viața sau Dumnezeu și nici adevărata noastră Natură întrupată.

Când această minte ne domină, comportarea noastră, în orice problemă de Viață, se definește prin reacții mecanice sau automatisme, care împiedică și denaturează întregul proces al Existenței – nou, proaspăt de la o clipă la alta. Această minte este întotdeauna veche, ea fiind susținută de celule cerebrale degradate, prin consum, care o fac inaptă la sesizarea și înțelegerea corectă a noului, vehiculat de Viață în eterna Ei mobilitate.

După această succintă privire de ansamblu, să revenim cu precizări, pentru a ușura înțelegerea și punerea în aplicare a „Cunoașterii de sine", folosind Calea directă. Așadar, tot ceea ce s-a întâmplat ieri și miile de ieri, drept clipe anterioare, constituie trecutul trăit și înregistrat, ca atare, cu ajutorul zestrei noastre neuro-cerebrale. (Oamenii de specialitate susțin că din această zestre nu consumăm, în decursul întregii vieți, mai mult de 10%. Avem deci posibilități imense de a întâmpina experiența Vieții cu o minte mereu înnoitoare).

Prin urmare, să sfătuim mintea bătrână să tacă! Dar oare tace ea la simpla noastră recomandare sau îndemn, după ce am aflat cum stau lucrurile? Desigur că nu o va face așa de ușor! Lăsați-o în pace! A intra în conflict cu ea, înseamnă a-i întări nefasta autoritate! Încercați să fiți doar martor sau simplu observator! Această strictă simplitate de întâlnire cu ea – în care nu anticipăm nici un fel de rezultat sau scop – o dezagregă instantaneu. Cât mai dese asemenea întâlniri, vor conduce, în final, la destrămarea autorității „ego"-ului.

Și, un om cu „ego"-ul spart devine un iluminat, care tot ce vede și aude îi dau prilejul să cunoască prin trăire personală, Fericirea. Prin deschizătura tiparului „ego"-ului – care-l ținea prizonier – el are acum posibilitatea să facă, în mod conștient,

joncțiunea cu Adevărul Absolut. În această fericită ipostază, el este și se manifestă, în mod real, drept Iubire necondiționată de nimeni și de nimic din lumea exterioară.

În concluzie, Asta suntem noi cu toții, drept fii ai Sublimului Tată Divin, când – așa cum am precizat mai înainte – lăsăm mintea de-o parte cu toate acumulările ei. Noi nu suntem deci, nici minte și nici corp, ci Scântei din Imensa Lumină a Luminilor, care este Dumnezeu. Și toate acestea le întâlnim când suntem treji, conștienți și perfect cinstiți cu noi înșine.

34. MINTEA ȘI ALE EI TIPARE

Mintea omului s-afirmă drept summum de informații,
Cunoștințe și concepte, la fel, crezuri și chiar multe aberații,
Adunate de prin cărți sau de alții dăruite,
Prin discuții, vagi păreri – chiar de-a valma însușite.

Toate simple formulări, cât timp nu-s verificate,
Prin trăire personală – ci doar simplu acceptate;
Le definim chiar șabloane, cu-nscrisuri de limitare,
Mintea fiind maimuțăreală, cu fiece repetare.

Gândim sau suntem gândiți în astfel de-mprejurări?
Putem noi, prin noi, percepe aberantele purtări?
Suntem treji sau adormiți în atare conjunctură?
Iată câteva-ntrebări, privind proasta aventură!

Simpla conștientizare cu Atenția–Lumină din acest sublim
Moment,
Ne desprinde de ce-a fost, devenind independent;
Creier proaspăt, minte nouă de-acum intră-n acțiune,
Viața real întâlnită, o constantă prospețime.

Această sacră-mplinire ne stă, practic, la-ndemână,
În care nici ieri, nici mâine, n-are cum să intervină,
Căci ființăm inteligent în Acum și-Aici prezent,
Om Întreg, perfect lucid – nou și proaspăt permanent.

***

Nu vă lăsați amăgiți de concepte, idealuri,
Formulate de gândire, prin implicări de „ego"-uri,
De oameni contaminați de meschine interese:
Glorie, faimă, renume sau bănet, averi imense!

Dacă simpla semnalare sincer v-a interesat,
Descoperind, voi prin voi, că sunteți un posedat,
De ce-a fost, cândva, trăit – acum simplă amintire,
Azvârlită înspre mâine – printr-o seacă-nchipuire.

Ce anume hotărâți?! Mergeți la fel mai departe?
Sau doriți o altă viață, trăind ca Realitate?
Voi alegeți, cântăriți, evaluați și decideți
În mod sincer și onest – față-n față cu ce credeți!

Repetarea este simplă! Nu e ceva de făcut, înfăptuit:
Eforturi, mantre rostite – luptă cu-n satan închipuit;
Trăind astfel, nu-i altceva decât același trecut,
Omul vechi – încontinuu timorat de bătrânul său știut.

Se observă și s-ascultă cu Atenția lucidă și
atotcuprinzătoare
Tot ce-apare-n câmpul minții: gânduri, temeri,
sentimente-amăgitoare;
Simpla lor întâmpinare le dezagregă spontan,
Fiindcă sunt imagini seci – ce-n fața Luminii dispar.

Astfel de clipe-ntâlnite, pentru „egou" sunt fatale,
Căci îi slăbesc rezistența de suporturi ireale;
Și-ntr-o zi se prăbușește și-ntâlnim Eliberarea!
Sacrul deci, realizat o dată cu Integrarea.

Trăind la acest nivel cu Sublimu-în contopire
Noi, prin noi, evoluăm cu întreaga omenire.
Rostul Existenței noastre în acest chip se-mplinește,
Având Iubirea drept sprijin, care orișice sfințește.

Mintea individuală este formată dintr-o cantitate mai numeroasă sau mai puțin numeroasă de informații, cunoștințe, concepte, idei sau crezuri de diferite nuanțe religioase, politice, economice, adunate de prin cărțile citite sau auzite ca vagi păreri ale unor pretinși educatori. Toate aceste acumulări, înregistrate pe pelicula memoriei, nu sunt altceva decât simple formulări sau acceptări, care, prin repetare, devin tipare mintale ce ne închid și limitează viziunea, transformându-ne în simplii repetitori, a ceea ce au spus alții.

Numai ştiutul, verificat prin trăire, devine cunoaştere şi oferă Înțelepciunea respectivă, aceluia ce face experiența. Altfel, oricare repetare, fără o asemenea verificare, nu este decât o simplă maimuțăreală. Practic, iată în ce fel ne putem cunoaşte în care postură ne aflăm, punându-ne nouă înşine întrebări, prin ele însele revelatoare: Gândim sau suntem gândiți? Suntem cu adevărat treji sau funcționăm ca nişte somnambuli? Suntem şi funcționăm ca Un Întreg (Unitate Trinitară) sau doar un simplu fragment?

Simpla conştientizare – folosind Atenția lucidă, globală şi dezinteresată – ne desprinde spontan de ceea ce a fost! Iar în pacea care survine, realizăm independența totală a Sufletului şi cu o minte nouă, proaspătă putem întâmpina noutatea adusă de mişcarea constantă a Vieții. Această sacră împlinire este la îndemâna tuturora, ca fapt real, în care nici ieri, nici mâine nu au cum să intervină, fiindcă noi trăim în mod inteligent în clipa Acum, ca Om Întreg prezent la prezent. Prin urmare, să nu vă lăsați amăgiți de concepte, idealuri, în care este implicat falsul „sine" al unor oameni contaminați de interese meschine ca glorie, renume, avere etc.

Dacă această simplă semnalare v-a interesat şi singuri ați descoperit, în mod conştient, că, realmente, sunteți posedați de ceea ce păstrați memorial, ce anume hotărâți? Mergeți în continuare, dominați de această fictivă şi traumatizantă existență sau doriți a trăi în Unime cu Eterna Realitate?

Alegerea vă aparține! Singuri analizați, evaluați şi decideți, în mod sincer, stând față în față cu ceea ce credeți şi faceți!

Conştientizarea este simplă. Nu este ceva de făcut sau împlinit, ca depunere de eforturi, rugăciuni, rostiri de mantre, lupta cu un satan închipuit. Trăind cu toate acestea, nu este decât acelaşi

trecut – omul vechi, tot timpul grijuliu şi timorat de către propriul său ştiut – bătrân şi perimat.

Îndată ce ați decis să renunțați la omul vechi, iată cum singuri veți putea ieşi din acest impas sau situația dificilă, dominantă de mai înainte. Sper să nu vă plictisească această modalitate de a vă întâlni propriul „egou" – pe care o amintesc aproape în fiecare temă – drept soluție universal valabilă, privitoare la integritatea propriei ființe. Se observă şi se ascultă cu Atenția lucidă, globală şi dezinteresată tot ceea ce apare în oglinda minții: gânduri, imagini, dorințe, sentimente, care se ivesc, drept reacții la permanentele provocări ale Vieții în continua Ei desfăşurare. Simpla lor întâmpinare le dezagregă, în chip fulgerător, întrucât sunt doar imagini, care dispar în mod firesc în fața Luminii.

Pentru „egou" asemenea clipe sunt fatale, căci îi slăbesc rezistența, ca şi forța decizională. Şi, într-o zi – nimeni nu o poate prevedea – întreaga lui structură, prin natura sa iluzorie, se prăbuşeşte. Fenomenul numit Eliberare sau Iluminare este o reală şi fericită surpriză, care, prin ea însăşi, ne dezvăluie adevărata noastră Natură de făptură divină, nepieritoare.

După această miraculoasă operație, trăim permanent la un alt nivel spiritual, cu Sublimul Adevăr în Comuniune. Omul nou, astfel realizat – drept Om Universal sau Om Iubire – evoluează în mod constant şi o dată cu el şi întreaga omenire. Rostul nostru de făpturi întrupate, în acest chip se împlineşte, ca destin, care aşteaptă pe fiecare ins în parte.

35. NEVOIA ŞI NEVOINȚA

Nevoia – simbol semantic cu diverse înțelesuri,
Să-i vedem însemnătatea, prin multiple înțelesuri,
Privit ca necesitate, la nivel de corp lumesc,
Acest cuvânt defineşte un interes pur lumesc.

Hrană, veşmânt şi-adăpost, cuprind clar, nevoi reale,
Viul, în acest context, împlinind nevoi carnale;
Însă, omul nu e corpul şi nici mintea programată,
Prin timp, spațiu însumată şi spre mâine dirijată.

El e, mai presus de toate – Scânteie din Veşnicie,
Făr-de-nceput sau sfârşit, existent ca Armonie;
N-are nevoi, trebuinţe, fiind un Tot, prin El, plenar,
Fiindcă Lui îşi e deplin şi absolut îndreptar.

Dar Întregul fiind doar El – certă singularitate,
N-are cum fi înţeles, în a Lui Realitate,
Decât văzând ce nu este – un aspect imaginar,
Inventat de-a noastră minte, ca scop fictiv necesar.

Deci, iluzia nevoii, operă vădit mintală,
De-a ne cunoaşte pe noi ca structură integrală;
Totul decurge normal, când iluzia-i văzută
Şi-nţeleasă ca atare, drept formulă-nchipuită.

Cuprinşi însă-n centrul ei, când, practic, ne copleşeşte
O vedem realitate – viaţa-ntreagă ne-amăgeşte:
Temeri, griji şi amărăciune la tot pasul ne-nsoţesc,
Falsul „eu", ca posedat, ne conduce-n chip prostesc.

Împricinata nevoie se afirmă-n multe feluri,
Sub diferite cuvinte, implicând aceleaşi sensuri,
Bazate pe-nchipuire – false, deci, ca preţuire
Însă, practic, necesare în Sacra descoperire,

A Ceea Ce Suntem Noi – Fiinţe mereu trăitoare,
Părticele din Divin, la fel de nemuritoare,
Toate existând în noi, precum noi suntem în Toate.
Asta-i tot! Nimic în plus! Alte afirmări – deşarte!

Nevoia sau nevoinţa este un simbol sau semn convenţional care are diferite înţelesuri. Privit ca necesitate la nivel de corp carnal, prin acest cuvânt înţelegem nevoile stringente, absolut folositoare unei bune funcţionări, cum sunt: hrana, îmbrăcămintea şi un acoperiş deasupra capului, pentru a-l feri de influenţele climatice unde îşi duce existenţa. În acest context, Spiritul împlineşte doar scopuri trupeşti, necesare acestui corp, care îi este partener de drum pe calea evoluţiei. Însă omul real nu este nici corpul şi nici mintea, programată tempo-spaţial.

El este mai presus de toate acestea şi anume: O Scânteie, Puritate prin Ea însăşi, cu durată în veşnicie, fără început şi fără sfârşit. În acest context, nu are nevoi sau trebuinţe, fiind Un Tot prin El însuşi, plenar şi împlinit deplin.

Insă Întregul fiind doar El – ca certă singularitate – nu are cum să fie înţeles, prin trăire, ca vădită Realitate, decât văzând ceea ce nu este. Şi acest aspect imaginar – inventat de mintea omului ca ceva fictiv – este absolut necesar. Prin urmare, iluzia nevoii fiind creaţie mintală, dacă este perfect conştientizată, ea dispare în mod spontan şi în „golul psihic", astfel survenit, noi ne descoperim propria Realitate, prin ea însăşi trăitoare.

În cazul când ne aflăm în interiorul iluziei, care, pur şi simplu, ne copleşeşte, o apreciem realitate. Într-o asemenea alternativă, întreaga noastră viaţă, de zi cu zi, apare ca un adevărat coşmar cu griji, temeri şi amărăciuni. Aceasta este împărăţia falsului „sine", care ne conduce în mod traumatizant pe meandrele timpului şi spaţiului, odinioară clipe reale trăitoare, acum doar imagini seci, cu totul nepotrivite la întâmpinarea eternei mobilităţi a Viului.

Să mai subliniem încă o dată că nevoia, cuprinsă într-o gamă cât mai variată de expresii pe suporturi imaginative, este totuşi necesară pentru că ne ajută efectiv, să ne descoperim pe Acela Ce Suntem, adică entitatea veşnic trăitoare. Aşadar, ca să ne putem descoperi – prin experienţă personală directă – Realitatea în Întregul Ei, pornim de la ceea ce nu este Ea, adică falsa închipuire. Aceasta, văzută aşa cum este ea, dispare imediat. Iar în pacea, astfel creată, ni Se revelează Întregul Sine funcţional, în toată splendoarea care-L caracterizează.

Esenţa Întregului Univers se află în noi, aşa cum noi fiinţăm în Toate câte există. Iar acesta pentru a putea fi înţeles în totalitatea, care-L caracterizează, ne solicită contopirea noastră cu El. Orice alte afirmaţii sunt şi devin de prisos.

36. NU PIERDEŢI CLIPA VOASTRĂ DE GRAŢIE!

Şir imens de mii de ani rătăciţi neîncetat,
De iluzii copleşiţi – privind totul deformat;
Falsul, irealitatea, socotit drept adevăr,
Iară purul Adevăr, privit ca imaginar.

Tot procesul Existenței este astfel răsturnat
Cât timp sunteți sclav, docil – în iluzii afundat;
Iată clipa dezrobirii vă stă-n față! Profitați!
Ieșiți grabnic în afară! Voi, prin voi, eliberați!

Părăsind neadevărul – de „egou" prin timp format,
Orb și surd de-atâta vreme – egocentric posedat,
Poți privi și asculta Viața-n veșnică mișcare,
Noutate, prospețime, frumusețe-ncântătoare.

Liber și independent – Stare de Pură Conștiință,
Vă arată Cine Sunteți, mai presus de falsa știință;
Realmente, în Unime cu Imensul Necuprins,
Una cu Tatăl Ceresc – ce-i la infinit extins!

Asta-i clipa care-așteaptă pe oricare muritor!
Însă, graba – întârzierea, de-a intra-n interior,
Unde Sacrul vă așteaptă, depinde de fiecare,
De îndată ce-a aflat, minunata îndrumare.

Să vezi clar, s-apreciezi tot ce cândva, ai făcut
Și să hotărăști tu singur, Noul de-acuma văzut:
Tu, văzându-te Lumină – vei împrăștia Lumină,
Peste Tot și peste Toate – prin lubirea ta deplină.

În această ipostază ești real – mântuitor,
Pentru semenii din jur – permanent un ajutor.
Rostul vieții actuale în acest mod se-mplinește,
Ajutând pe fiecare, precum Sacru consfințește.

Lumea nu se părăsește – ca sihastru-n izolare,
Unde te-afunzi ca „egou" – vizând falsa ta valoare;
Fii cu lumea și iluzii, nu-n a lor interior,
Ci-n exteriorul lor – drept maestru-ndrumător!

Lumea e așa cum este, fiind creată pentru tine,
Ca să faci experiența minunatului tău Sine.
Tu, prin tine, o recreezi cu-ale sale instrumente:
Religie, politică, educație, la fel, spiritualitate.

Starea de spirit e calea, ce continuu construieşte
Poduri între corp, minte şi Suflet – care pe ins defineşte,
Pe Acela Care Este – Omul cel adevărat,
Unitate Absolută, ca Divin realizat.

Tot ce-a fost pe-acest Pământ, drept reală nebunie,
Ură, crime şi războaie, nicidecum, cândva, să fie!
Asta ne este menirea – fiecărui ins în parte
Împlinirea intrinsecă, fără de dificultate.

De-am ajuns să conversăm cu Tatăl nostru Ceresc
Şi cu El să fim prieten, prin imbold intern, firesc,
În final, să consfinţim ce numim Comuniune,
Tot timpul să fim cu El, în perfectă Uniune.

Astfel eşti profetul lumii şi, prin propria fiinţare,
Tu transformi întreaga lume, prin vădita-ţi comportare;
Cu Dumnezeu în Unime, practic, asta demonstrezi
Natura Divină-n tine, cu tine şi prin tine - cum, de fapt, acţionezi.

Noi, cu toţii instrumente, prin care Iubirea curge.
Am fost, suntem şi vom fi doar Iubire – se-nţelege!
Repetarea cât mai deasă, ne conferă înclinarea
Spre această Măreţie, Puritate şi Grandoare!

Avem în urma noastră un şir imens de vieţi ca făpturi omeneşti întrupate, venite să facă experienţa Viului în asociere cu materia densă. În fiecare încorporare am cules tot felul de informaţii şi, prin propria experienţă, ne-am înţeles, în final, rostul propriei existenţe.

Pe întregul parcurs al acestui trecut istoric, am rătăcit adesea copleşiţi de mirajul iluziilor considerate realitate. Iar Realitatea, purul Adevăr a fost absolut neglijat, desconsiderat sau chiar negat. În aceste condiţii întregul proces al existenţei este, pur şi simplu, răsturnat. Şi cum să nu fie aşa, câtă vreme insul respectiv se află copleşit de irealitatea iluziilor, considerate ca autentică realitate?

Rătăcirea pământenilor durează de prea multă vreme. Noua Evanghelie, transmisă direct de către Creator, printr-o voce umană – vă îndeamnă la trezire! Ieşiţi grabnic în afara iluziilor! Aceasta

este clipa de grație, accesibilă tuturora! Părăsirea amăgirilor depinde de fiecare printr-o simplă conștientizare a „ego"-ului posedant. Numai ca desprinși de această fictivă alcătuire, putem întâlni, prin trăire directă, frumusețea și constanta prospețime a Viului în eterna Lui desfășurare. Numai ca om liber și independent de tarele trecutului – cu ajutorul Stării de A Fi sau Stare de Pură Conștiință – putem afla Cine Suntem, adică Omul adevărat, realmente Unitate Trinitară în Unime cu Imensul Necuprins și cu Tatăl Ceresc, Sursa Surselor a Toate!

Acesta este momentul care îl așteaptă pe fiecare locuitor al acestei planete. Acum, după ce ați aflat minunata oportunitate, numai de voi depinde împlinirea ei, într-un timp mai scurt sau mai îndelungat.

Îndrumarea respectivă constă în „Cunoașterea de Sine", realizată pe clipe în eterna lor succesiune. Se observă și ascultă cu Atenția lucidă și dezinteresată tot ceea ce apare în oglinda minții ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente etc. Simpla lor conștientizare cu ajutorul Luminii Atenției, le face să dispară instantaneu. Iar, în pacea, astfel survenită, apare Iubirea – adică adevărata Natură a ființei proprii, care curățâ, dizolvă, destramă toate impuritățile, ce fundamentează structura fictivă a „ego""ului. În această fericită ipostază, recreându-te pe tine prin înlocuirea omului vechi cu altul nou – condus de Iubirea sfințitoare – ia naștere o lume nouă, cu totul diferită de cea actuală. Și, numai trăind în mijlocul oamenilor, ca adevărat pionier, diferit de aceștia ca gândire, vorbe și fapte, se împlinește în mod concret adevărata reformă a societății.

Starea de însingurare, recomandată de către unele religii, nu este altceva decât o urmărire egocentrică – greșit apreciată că ar putea produce efecte de înnobilare a insului respectiv și a lumii, în general. Prin urmare, să rămânem în mijlocul lumii, dar desprinși de iluziile care copleșesc și deformează adevărata Natură Divină a fiecărui ins. Numai un asemenea trăitor, considerat maestru sau iluminat, prin înțeleapta lui activitate – drept exemplu de urmat – el nu face niciodată ucenici, ci maeștrii prin propria lor trăire.

Un fericit trăitor la nivelul Sinelui impersonal, transformă lumea folosindu-se de instrumentele ei ca religie, educație, politică, situație economică etc. În toate aceste preocupări omenești dăinuie, ca fond, comportarea a ceea ce numim spiritualitate.

Starea de spirit este calea universală, care, încontinuu construieşte poduri între corp, minte şi Suflet. Numai Unimea acestei Unități realizează Omul cel adevărat care se contopeşte, prin el însuşi, cu Unica Realitate, ca Divin concretizat. În această sublimă împlinire trăitoare, toată nebunia lumii cu negativismele sale: lăcomie, minciună, invidie, trufie, ură, războaie etc., dispare, se topeşte în Lumina binefăcătoare a trăitorului respectiv. Şi, o dată cu dispariția cauzelor, pe fondul lubirii sfințitoare va avea loc în mod firesc un salt calitativ pe scara evoluției a acestei planete. O nouă cultură şi o nouă civilizație se va instala de la sine, pe traiectoria mereu ascendentă a evoluției, şi a Întregului Universal, pe fondul părților Sale componente.

Aceasta este menirea fiecărei persoane în parte. Am ajuns deci, să purtăm o conversație reală cu Dumnezeu, să fim prieteni cu El, să-L îmbrățişăm şi, în final, să consfințim Comuniunea cu această Unicitate. Numai funcționând ca ființă integrală suntem un adevărat profet al lumii, prin vădita noastră comportare, în Unime perfectă cu Dumnezeu, cu Natura Divină din noi, cu noi şi prin noi.

În sfârşit, să mai precizăm că noi, ca ființe întrupate, suntem simple instrumente sau circuite, prin care curge lubirea. Şi noi, ca fond, am fost, suntem şi vom fi întotdeauna lubire, Puritate şi Grandoare.

37. OMUL UNIVERSAL

Ce e omul, individul, făptura cea omenească,
Manifestă printr-un trup şi o minte pur lumească?
Privit la acest nivel, ca structură gânditoare,
Viața – moartea-ntâmpinate prin reacții temătoare.

Ca locuitor pe Terra – şir de vieți nenumărate,
Prin întrupări succesive, chiar de Sine abordate,
Pentru a afla – înțelege Sacra Lui Realitate,
Distinctă de ce se vede – searbăda obscuritate.

Vremurile clar ne-ndeamnă, prin „Cunoaşterea de Sine",
Să descoperim misterul Naturii noastre Divine.

Singuri să-ncepem procesul – noi pornind investigarea
De a afla pe Cel Ce Este – Existență creatoare!

Suntem oare corpul fizic? Nicidecum! El e doar o simplă
haină,
Care-n timp se degradează și-n final, complet destramă!
Intelectul, mintea noastră – prin gândire, rațiune
Este el natura noastră, cu vădita-nchipuire?!

Ca structură schimbătoare, n-are cum să definească
Acea Pură Existență, prin Ea, fiind dumnezeiască!
Atât corpul, cât și mintea sunt forme exterioare
Cu aspecte evidente, strict lumești, deci, trecătoare!

Dar, să intrăm și-năuntru – inima considerată
Cu emoții, sentimente – liniștită niciodată!
Așadar, nici ea nu suntem Omul cel universal,
Drept Natură intrinsecă – Un Etern acauzal.

Dacă dăm de-o parte corpul, la fel, mintea programată,
De sentimente, emoții inima eliberată,
Dăm de „vidul psihologic" – ușă înspre Infinit
Și, ca Sine, fără nume, practic, în El contopit.

Prin ființare – neființare, pe clipe-n desfășurare,
Ne mișcăm cu Sacrul Vieții, în perfectă integrare.
În acest context cunoaștem Iubirea fără de margini,
Noi, fiind Ea – simplă trăire – văduvită de imagini.

Altfel spus, real, noi suntem un vehicul permanent,
Prin care curge Iubirea, în mod cert și evident,
Manifestând atitudini – benefic-transformatoare
Pentru ins și-ntreaga lume – doar prin simpla Ei ființare.

În final, de precizat, că Sacra descoperire
Nu prin căutări – aflare – urmărite prin gândire,
Se-mplinește-n mod real, ci văzând ce Ea nu este,
Fala „sinelui" nevolnic – dominat de crezuri oarbe, idealuri și
concepte.

Aruncat întreg ştiutul! Mintea, inima smerite,
Când, în „vidul" ce survine – ne sunt gratis oferite
Absolute adevăruri, prin a Viului mişcare!
Acesta e Tot Misterul cu Imensa Lui valoare!

Omul, ca făptură întrupată pe această planetă, este insul sau persoana care îşi duce existenţa potrivit educaţiei, ce i-a fost oferită de către cei mai în vârstă. El desfăşoară o activitate din cadrul societăţii, sub îndrumarea minţii sau intelectului, care l-a consacrat.

Acesta este omul obişnuit, care pune accent pe trupul fizic şi mintea diriguitoare. Funcţionând la acest nivel de minte gânditoare şi corp, el, prin natura evidentă a lucrurilor, este dominat în el însuşi de teamă – atât faţă de Viaţă, cât şi faţă de moarte.

Viaţa acestui individ este, de fapt, un rezultat al unui şir de vieţi anterioare. Fiecare nou-născut vine cu înclinaţii sau aptitudini, potrivit preocupărilor sale anterioare. Fiindcă tot ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim nu se pierde, ci se conservă în straturile mai subtile ale fiinţei proprii.

Pe tot parcursul şirului de reîncarnări ne-am pus mereu întrebări privitoare la natura fiinţei noastre. Aşadar, nu întâmplător ne-au ieşit în cale cărţi sau semeni care, pe fondul aspiraţiilor noastre, ne-au ajutat să ne lămurim asupra a Aceluia Ce Suntem noi cu adevărat, adică Existenţa creatoare.

Şi-acum să revenim la metoda interogaţiei: Suntem noi oare corpul fizic? Nicidecum! El, aşa cum fiecare ins îşi poate da seama, nu este decât o haină sau veşmânt pământesc. Are un început, creştere, dezvoltare şi o dată ajuns la maturitate, începe degradarea, prin îmbătrânire, care, în final, aduce moartea. Dar, ce este mintea, intelectul care se afirmă prin gândire, raţiune, sentimente? Să fie ea adevărata noastră natură, care se manifestă şi acţionează prin închipuire? Desigur, că noi nu putem fi această minte, întrucât ea nu are stabilitate, adică este într-o continuă schimbare. Ceea ce acum sau astăzi apreciem cu ajutorul ei, că ar avea o anumită valoare, iar mai târziu îşi schimbă semnificaţia, nu ne poate reprezenta propria noastră entitate. Aşadar, ceea ce este atât de schimbător, în nici o împrejurare nu poate să perceapă ce este o Realitate permanentă. În concluzie, nici corpul şi nici mintea nu pot să ne definească, ele fiind forme exterioare şi, prin însăşi natura lor, trecătoare şi perisabile.

După ce ne-am lămurit că aceste fragmente exterioare nu suntem noi, Omul cel adevărat, adică acea certă Realitate, continuăm investigația intrând înăuntrul ființei proprii. Aici ne întâlnim cu inima, ca centru al firii noastre, manifestă și ea, de asemenea, prin emoții, sentimente, deci, la fel de neliniștită. Așa fiind, singuri ne dăm seama că nici ea nu poate fi noi, Natura intrinsecă – Acel Etern acauzal. Dacă dăm de o parte corpul, la fel facem și cu mintea, care operează prin reacții, ce anume întâlnim? Un „gol", un „vid psihologic" – pacea, liniștea deplină, necăutată, nedorită sau imaginată. Iar noi, doar Stare de A Fi!

Această pace se afirmă ca o reală fereastră deschisă spre Nemărginire. În acea clipă noi, ca Sine impersonal, suntem absorbiți în Imensitatea Infinitului. De-acum, prin contopire – ca ființare, neființare, pe clipe în desfășurare – ne deplasăm cu Sacrul Vieții într-o perfectă integrare. În această fericită contopire, cunoaștem, prin trăire, Iubirea nelimitată – fără margini. Cu alte cuvinte, noi, ca făptură omenească, suntem un vehicul permanent prin care curge Iubirea. Noi fiind Ea în mod cert și evident, care singură Se afirmă totdeauna prin atitudini benefic transformatoare asupra individului, ca și asupra omenirii, în general, doar prin simpla Ei prezență. Și încă o precizare. Această Iubire – Realitate intrinsecă – nu se caută nu se dorește. Ea singură Se revelează când vedem ceea ce nu este Ea, adică acea închipuire a „sinelui" nevolnic, dominat de crezuri oarbe, concepte și idealuri.

Numai aruncând tot știutul – mintea, inima smerite – apare spontan „vidul psihologic", în care ne este oferit, în chip gratuit, Adevărul Absolut, concomitent cu mișcarea constantă a Viului, drept Iubire fără margini, prin Ea însăși sfântă și sfințitoare, totodată.

38. PRIETENIA CU DUMNEZEU

Viața și cu Dumnezeu, două simboluri ce-atestă Unica Realitate,
Existentă pretutindeni – văzute și nevăzute, cuprinse-n
Imensitate;
Așadar, este și-n noi, făpturile omenești, existente pe planetă,
Distincte ca-nfățișare, nu ca fond – Unime certă,

Ea fiind noi, în orice clipă, ne stă zilnic la-ndemână,
S-O întâlnim şi, prin discuţii realizabile-mpreună
Să statornicim plinirea cu cinste şi acurateţe,
Noi, prin Ea, Înţelepciune prin a noastre insistenţe.

Cu Dumnezeu, ca prieten, nu mai punem întrebări:
Ce să fac? Şi cum să fiu? Unde merg? Ca şi alte îndrumări!
Toate astea îşi pierd rostul, căci răspunsurile vin,
Făr-a pune întrebări, de la Eternul Divin.

În acest caz fericit, experienţa Vieţii alte valenţe cuprinde;
Ea include Tot ce este perceput, înţeles şi amintit, care apoi se extinde
La Ceea Ce Suntem noi şi devenim iarăşi membrul
În Trupul lui Dumnezeu – Una cu toţi şi cu Toate – real, Una cu Întregul.

Individualizarea însă, nicidecum ea nu dispare.
Dimpotrivă! Se afirmă cu şi mai mare grandoare!
Unii, vă pot numi Dumnezeu sau fiu al Său ori Iluminatul,
Buddha, Maestru cel Sfânt sau chiar Mântuitorul!

Veţi fi chiar o călăuză, amintind deci, tuturor
Că nu este separare, ci Unime şi-acţiune într-un chip revelator,
Destrămând orice iluzii, privind falsa separare,
Tu şi alţii, ca şi tine, necum singuri, în asemenea lucrare.

Asta-nseamnă, aşadar, prietenia cu Mine – spune Divinul Părinte,
Şi prin ea, vom înţelege, că nimic nu va mai fi – precum era înainte!
Că, prin ea, se schimbă Totul! Fiindcă El, ca bun partener,
încontinuu-ne oferă:
Dragostea, Înţelepciunea şi o Conştiinţă prosperă.

De-acum, mereu conştient şi conştient că suntem conştient,
Vom umbla şi-acţiona ca Om Treaz – lucid şi-atent,
Observând cu bucurie tot ceea ce ne lipseşte – mulţumind concomitent
De darurile oferite, ca sublimă dărnicie, acordată consecvent.

Iar în caz de-alunecare înapoi, la acea stare de uitare,
Când imaginați un „sine", ca fiind cumva diferit – prin absurda degradare,
Folosiți prietenia – numele să Mi-l rostiți
Și Eu acolo voi fi, așa precum voi doriți!

Și grabnic, te voi conduce la răspunsurile tale și a ta Înțelepciune,
Redându-te înapoi, ție însuși, cu aceeași prospețime.
Tot așa și tu să faci cu semenii ceilalți
Aducându-i înapoi la ei înșiși, ca oameni adevărați.

Aceasta-i sarcina ta, misiunea și scopul tău sacrosant evaluat
Și, din prietenia cu tine, ei vor ajunge să afle c-o au și cu Mine deodată.
Astfel voi, ai Mei copii, veți afla drumul spre Casă,
Unde Mă aflu și Eu. Inima voastră aleasă!

În voi, locuiesc și Eu – ca Suflet, drept Trup Divin.
Intrați în propriile inimi și Mă veți găsi deplin!
Noi putem fi diferiți, dar nicidecum separați!
Puneți capăt separării! Fiți tot timpul integrați!

Credeți și s-aveți speranță în Dragostea Mea neîncetată,
Nici nu este limitată și nu pretinde nimic, cumva, condiționată!
Iubindu-vă unii pe alții, are și-altă-nsemnătate:
De-a Mă exprima pe Mine – Unica Realitate!

A trăi experimentul Unimii voastre cu Mine
Și toate câte există, e realizare de Sine!
În starea de-a ști, cunoaște ceea ce e Adevărul, El e demonstrat prin fapte,
Nu doar repetat în gând sau cuvinte exprimate!

Asta-i starea de maestru, spre care doriți să mergeți
Și acolo Eu vă conduc și vă îndemn să ajungeți!
Nu există, „celălalt", diferit de ce Eu Sunt,
Acesta-i Tot Adevărul, cuprins doar într-un cuvânt!

Trăiți-L deci cu credință și speranță, demonstrându-L prin
Iubire!
Mergeți și trăiți Iubirea, ce-i dincolo de vorbire,
Prin reala-nfăptuire – de nici un fapt egalată,
Ea fiind propria Esență în ființa voastră-ntrupată!

Acum plec, desprins de carte, prin cuvinte conturată,
Dar nu din al vostru Suflet! Nici acum și niciodată!
Căci Eu Sunt El și El fiind Eu – deci o certă Unitate,
Imposibil de desprins – Singura Imensitate!

Cu aceste precizări, destul de lămuritoare,
Voi, ca parteneri de drum, prin firească integrare,
Mergeți și-mpliniți Viața în credință, nădejde și dragoste!
Mai presus însă de toate, stă Iubirea, dublată de cinste!

Răspândiți, împrăștiați, fiți prin Dragoste, Lumină!
Oriișiunde v-ați afla, fiți strălucire divină!
Pentru semeni, lumea-ntreagă ajutată,
Prin trăire insistentă – Conștiință Nelimitată!

În Imensa Existență nu există decât O Unică Energie, numită Primordială, Energie Cosmică sau Dumnezeu ori și mai ușor de înțeles: Viața sau Viul, aflat în constantă mișcare și inerentă prospețime. Aflată peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute, se află de asemenea și în noi pământenii, care, deși suntem deosebiți ca înfățișare exterioară, avem un fond unic asemănător. Iar această Energie fiind noi înșine, în orice clipă, ne stă deci la îndemână să O întâlnim și prin discuții, realizate împreună, să O facem mereu trăitoare. Or, A Fi împreună cu această Energie, însemnă A Fi laolaltă cu Dumnezeu și la fel cu toți semenii și cu întreaga Viață în imensa Ei complexitate de forme și aspecte diverse ca înfățișare. Când avem pe Dumnezeu ca prieten, nu mai punem nici un fel de întrebări, în sensul de a face sau a nu face ceva, privitor la rezolvarea problemelor prilejuite de surprizele determinate de către mișcarea Vieții. Fiindcă El ne dirijează pașii prin îndemnuri intuitive, oferindu-ne cea mai înțeleaptă rezolvare.

În această fericită ipostază, experiența Vieții capătă alte valori, în care noi, trăitorul, ne aflăm în Trupul Divin în perfectă Co-

muniune cu Tot şi cu Toate. Însă, individualizarea nu se pierde, ea nu dispare, ci se afirmă cu o şi mai mare grandoare. În această fiinţare de Om universal, unii îl vor compara cu diverşi mesageri cereşti, fondatori de religii sau cu un sfânt maestru. Prin ceea ce afirmă şi demonstrează va putea fi o reală călăuză, amintind tuturora că între tine şi ei nu este nici o separare. În acest fel, prin nenumărate îndrumări, vor putea şi ei să iese din sfera iluziilor, cu inerente efecte benefice, menite să pună temelie unei alte civilizaţii.

„Asta înseamnă prietenia cu Mine" – spune Divinul Părinte prin Noua Evanghelie, oferită omenirii la sfârşitul mileniului al doilea, cu perspective minunate şi uşor realizabile – într-un termen scurt, una sau două generaţii. Să privim deci, totdeauna numai înainte, destrămând orice iluzii care ne separă de Divinitate! Şi Dumnezeu ne mai asigură, că nimic nu va mai fi ca înainte, fiindcă El ne conduce prin dreapta Înţelepciune şi o Conştiinţă prosperă.

La nivelul acestei prietenii, vom fi mereu conştienţi şi încontinuu conştienţi că suntem cu adevărat treji (sau conştienţi), ne vom bucura de tot ceea ce ne oferă Viaţa, binecuvântând şi mulţumind Creatorului pentru toate câte ne scoate în cale.

În aceste condiţii, noi toţi – copii ai lui Dumnezeu – vom afla drumul spre Casă, adică Corpul Divin. El locuieşte de fapt în noi, în Unimea noastră, ca parte din noi şi nu ne părăseşte niciodată. Căci, o asemenea părăsire este imposibilă, întrucât El se află peste Tot, ca Sacră Prezenţă. Când ne iubim unii pe alţii, realmente, îl exprimăm pe El, care este Unica Realitate.

Când trăim experienţa Uniunii cu Dumnezeu şi Toate câte există, este de fapt realizare de Sine sau Eliberare. Aceasta mai înseamnă şi a şti, a cunoaşte ceea ce este Adevărul, demonstrat prin fapte, nu doar searbădă repetare, ca gând sau exprimare.

Către această stare de maestru ne îndrumă pe toţi Divinul Creator. Şi, ca partener de drum, prin firească integrare, ne îndeamnă să ne împlinim viaţa în credinţă, nădejde şi dragoste, cu menţiunea că „mai presus de toate stă Iubirea, dublată de cinste".

Şi, oriunde ne-am afla să răspândim Dragostea Luminării – noi fiind Ea, chiar a Ei strălucire, ajutând lumea întreagă prin propria trăire la nivelul Conştiinţei Nelimitate.

39. REALITATEA ŞI ILUZIA

În Imensul Necuprins - Universurile toate - nu-i decât O Energie,
Fără început sau sfârşit, drept perfectă Armonie!
Dăinuie din Veşnicie în lucruri de noi văzute
Şi prin simţuri percepute, ca şi cele nevăzute!

Numită în multe feluri de mintea cea omenească,
Fictivă închipuire, încercând să definească
Acel „Ceva fără seamăn" – Singura Unicitate,
Mai presus de Tot şi Toate – numită Realitate!

Ea, fiind peste tot prezentă, e şi-n noi, în fiecare
Cu aceleaşi însuşiri – perfect asemănătoare.
Nu ne minte, nici înşală, permanentă Puritate,
Noi, la fel, suntem ca Ea, în deplina libertate.

Bunătatea, Frumuseţea şi Iubirea sfinţitoare
Sunt însuşiri inerente şi atotcuprinzătoare,
Care definesc structura omului eliberat
De fictivele tipare, ce ţin insu-încătuşat.

„Noi şi Tatăl – Una Suntem" – afirma un Mesager,
Trimis de Divinitate, ca preţios giuvaer,
În folosul tuturora – drept exemplu de trăire
Pentru omul întrupat, potrivit cu-a lui menire.

Scopul Vieţii tuturora, vizează Înţelepciunea
Şi fiinţarea de-o potrivă, la fel, ca Dumnezeirea;
Evoluţia fiind sensul încarnării temporare,
Menită ca să descarce vechi poveri înrobitoare,

Prin trăire nefirească – fondată pe amăgire,
Însămânţată cu fapte de ură şi învrăjbire.
Practic, aici ne-ntâlnim cu iluzia deşartă,
Care, de fapt, ne orbeşte, printr-o existenţă moartă,

Vârâţi de ea în tipare – ca trăiri de altădată,
Ne rupe de ce-i Acum – Viaţa cea adevărată.

Astfel se ivesc probleme – stresuri şi dizarmonie,
Când făptura dereglată, pierde sacra omenie.

În acest punct crucial, prin „Cunoaştere de Sine",
Depăşim ce e fictiv şi-n fireasca acţiune,
Ne desprindem de „egou" şi searbăda încătuşare,
Iar în pacea, survenită, suntem fiinţă creatoare.

Uniţi cu Realitatea – Adevărul Absolut
Punem Vieţii noi temeiuri – nou şi proaspăt început,
Într-o veşnică-nnoire – lume total diferită:
Omul şi cu Dumnezeu – fiinţare neostoită.

Realitatea la care ne referim, nu numai în această temă, ci şi în întreaga lucrare, este acea Existenţă atotcuprinzătoare, drept temelie a tuturor Universurilor. Ea nu are început şi nici sfârşit. Fiind prin Ea însăşi Unicitate, se află în stare perceptibilă de simţurile noastre sau în stare invizibilă.

Aşadar, această Realitate, numită şi Energie Primordială sau Cosmică, este cuprinsă în mai multe simboluri de exprimare date de către mintea omului. Printre acestea amintim: Adevăr Absolut, Dumnezeu, Allah, Iehova, Nemişcatul–Mişcător etc. Întrucât Dumnezeu se află peste Tot şi în Toate, cum arătam mai înainte, se află şi în noi oamenii în aceeaşi cantitate şi de aceeaşi calitate. Drept urmare, nici un locuitor al acestei planete nu se poate socoti, că ar fi mai altfel decât toţi ceilalţi. Desigur că, această afirmaţie, atât de categorică, se referă la Esenţa Naturii noastre, aflată în profunzimea fiinţei, dar total deosebiţi ca formă exterioară – corp, minte aflate într-o permanentă schimbare.

Fondul fiinţei umane este Puritate, Armonie, Bunătate, Frumuseţe şi Iubire sfinţitoare. Aceste însuşiri, existente în toţi oamenii, definesc structura omului eliberat de tiparele fictive ale minţii individuale. Un Mesager divin exprima acest adevăr divin prin cuvintele: „Noi şi Tatăl – Una Suntem!" Dar cine l-a înţeles cu adevărat şi câţi i-au urmat sfaturile înţelepte în decursul celor două mii de ani, cât s-au scurs de la crucificarea lui?

Acum, prin Evanghelia cea Nouă – Dumnezeu ni se adresează printr-un om obişnuit şi ne confirmă, în mod direct, aceeaşi Realitate, invitându-ne, totodată, să ne descoperim prin noi înşine

şi adevăratul rost al existenței de ființe întrupate. Descoperirea acestei Comori neprețuite stă la temelia întregii existențe. Ea ne oferă Înțelepciunea, ca și îndumnezeirea prin însușirile Tatălui Ceresc. Evoluția pe plan spiritual se desăvârșește prin încarnări temporare, menite să elimine acele reziduuri ancestrale înregistrate memorial, prin atitudini negative, pe fondul ignoranței a nenumărate stări amăgitoare. Iată câteva dintre aceste negativisme, care ne aduc mereu la reîncarnare: părerea bună de noi, vanitatea, trufia, lăcomia, invidia, minciuna, ura. Toate acestea ne domină psihologic – conștient sau inconștient – împletindu-ne viața cotidiană cu nenumărate stări contradictorii, conflicte, temeri, tristețe și amărăciuni.

O gândire necontrolată ne rupe de Realitatea Vieții, manifestă numai în eternul prezent și ne azvârle, fără rost, pe meandrele unui trecut cândva consumat sau într-un viitor incert, imaginativ proiectat. Din cauza acestor alergături haotice, ne pierdem energia atât de necesară corpului și a bunei sale funcționări. Iar pierderea armoniei interioare, pe o perioadă mai îndelungată, înseamnă stres, zbucium sufletesc, cu efecte dezastruoase pe ambele planuri: psihic și fizic.

Îndată ce am aflat toate aceste amănunte, privitoare la mișcarea Vieții, în ansamblul desfășurării Ei, înseamnă că ne-a venit vremea trezirii la o nouă stare de conștiință. De-acum, de noi depinde punerea în practică a „Cunoașterii de Sine" și desprinderea de omul vechi – egocentric structurat – și trecerea la un nou stil de viață.

Omul nou, care funcționează ca Trinitate Unitară, împreună cu Sublimul Adevăr, va pune temei unei vieți cu totul diferită – remarcabilă prin Bunătate, Frumusețe și Iubire sfințitoare. Iar schimbarea, prin înnoire succesivă a individului, înseamnă totodată și începutul schimbării întregii omeniri. Căci lumea se schimbă începând cu fiecare ins în parte și numai prin el însuși.

40. RELAȚIA CU DUMNEZEU

Pe plan fizic, social, relația dintre semeni, fapt util și natural,
Impusă de Existență pe interes general.

O bună colaborare cu-mpletiri de interese,
Fiecare primitor e la fel şi donator prin contribuţii diverse.

Mai întâi, au loc discuţii despre lucrul urmărit,
Iar acordul, ce survine, este un bun început
De certă prietenie – prin ea însăşi revelată,
Încrederea fiind temeiul, ce-i dă sens de-adevărată.

Purtată-n continuare: ca real experiment,
Noi realizăm Unimea, în mod cert şi evident.
Toţi urmărim acest fapt – unul de la celălalt,
La fel şi cu Dumnezeu, ca suprem deziderat.

Oamenii se tem să facă primul pas, în relaţia divină,
Le e teamă şi nu cred, că le este la-ndemână
S-o creeze ca prieten şi cu El să converseze,
Cum ar face cu un semen şi-apoi să se-mbrăţişeze.

Unii, prin a lor credinţă, îi rostesc doar rugăciuni,
Crezând că vorbesc cu El. Ei cer semne şi-mpliniri,
Privind proprii interese, pline de amărăciuni;
În schimb, semnele primite, nu sunt deloc acceptate, drept
răspuns la opţiuni.

Dumnezeu negat de unii – în total, ca Existenţă;
Alţii spun, că le vorbeşte, le dă semne cu-nvederată prezenţă.
În lumea Divinităţii totul e realizabil,
Încontinuu ne-a dat semne, ne-a vorbit – în mod clar, ferm şi
credibil.

Însă nu întotdeauna a fost clar interpretat;
Insistenta urmărire ne dă şanse, cândva, de realizat,
De-a fi pururea cu El, în oricare-mprejurare
Sprijin sigur şi suport în momente de restrişte, ca şi întrajutorare.

Prietenia cu El, oferită tuturora, fără vreo deosebire;
Un număr imens de căi, duc la Sacra împlinire.
Întrebarea ce se pune: O vrem oare-n mod concret?
Suntem sinceri şi deschişi, ca s-o-ntâmpinăm direct?

Părerea bună de noi, vanitatea şi trufia
Sunt obstacole create, care înscriu nimicnicia
Omului prin timp format, socotit superior,
Mai bun decât celălalt, ca neam, rasă, ori un crez însoţitor.

O anumită idee, rezemată pe concepte diferite,
A generat mii conflicte, suferinţe şi cruzimi neînchipuite,
Ce desfid orice pretenţii de om cult, civilizat,
Comportarea, pretutindeni, atestând – omul crud, degenerat.

Din vremi foarte-ndepărtate, omul a vrut să cunoască:
Care este acea cale de format lumea perfectă – şi, prin ea să
viețuiască?
Cum poate trăi-împreună, în perfectă armonie,
Să-şi consolideze pacea şi constanta bucurie?

Dumnezeu, la toate astea, i-a răspuns cu dărnicie,
De mii de ori şi-n mii de feluri, cu-nţeleaptă duioşie.
Ascultarea, din păcate, n-a fost deloc pe potrivă.
Acum, din nou aminteşte, spre fiinţare lucrativă!

Evanghelia cea Nouă e o altă repetare, cu Dragoste consemnată:
Nu există rasă aleasă, o naţiune măreaţă, religie-adevărată,
Filozofie perfectă, partid politic moral, spre rai o singură cale,
Un sistem pur economic cu-nsuşiri certe, reale!

Daţi memoria de-o parte, privind cele semnalate,
Căci sunt gânduri ce despart – de egoism infectate!
În trecut, conduşi de ele, v-aţi ucis unul pe altul.
Azi, la fel vă comportaţi, însoţiţi cu-ntreg trecutul.

Iată vestea ce salvează-om şi-ntreaga omenire:
Noi cu toţii Unul Suntem, care-n fapt e şi Iubire!
Fiecare om în parte Un Întreg independent
În măsură să transforme insul vechi şi dependent!

Faptic, supravieţuirea e de-a pururi garantată!
Am existat totdeauna, suntem şi, la fel, vom fi vreodată!
Dragostea-i nemuritoare şi benefic lucrătoare!
Moartea-i simplă-nchipuire – ce la orizont apare!

În privința Uniunii se impune-o precizare:
A tăia un pom, de pildă, a ucide un gândac sau doar a rupe
o floare,
Nu înseamn-acelaşi lucru cu ucidere de oameni.
Practic, valori diferite şi aprecieri de-asemeni.

Avute clar în vedere, nu fără discriminare,
Precum s-a făcut-nainte, prin greşita estimare;
Văzând un alb, ați crezut că toți albii sunt la fel,
De asemenea, un negru, luat pentru toți, ca model.

O asemenea gândire înscrie două erori:
S-a creat stereotipuri pe anumite valori
Ca, de pildă: albi şi negri, americani şi ruşi, bărbați şi femei
Sârbi şi albanezi, şefi şi muncitori ori evrei şi ne-evrei.

Nefăcând distincțiune, răul este-nlăturat
Dintr-o parte şi din alta, ca ceva denaturat,
Urmând sacra viziune de-nfrățire omenească,
Fii ai Unicului Tată – deci origine cerească.

Teama de a fi întruna, existență-asigurată,
O altă defecțiune – firea condiționată,
Omul şi-a creat păreri despre propria persoană,
Denaturând Adevărul, printr-o imagine vană.

Real, Cine Suntem noi? Realmente, însăşi Viața!
În noi toți pulsează Viul – eminamente Esență!
Iar Viața-i un proces! Şi ce-i acest proces oare?
Evoluție, schimbare...o eternă transformare!

Totul în Viață se schimbă! Când puneți capăt schimbării,
Puneți capăt şi Vieții, pe fondul imaginării!
Astfel se creează iadul, făcând ce nu puteți face:
Să rămâneți neschimbați şi de Sine a vă desface!

Cine Suntem noi, de fapt, e o veşnică schimbare!
Noi suntem cei ce se schimbă pe clipe-n desfăşurare;
Fiecare gest în parte, e prin el o definire,
Cel definit şi creat, exprimat şi trăitor – experiență – gândire.

Cine credeți voi că sunteți, nu-i decât o-nchipuire!
Şi, ce-alegeți ca-mplinire e, la fel, nepotrivire!
Evoluția, ca fapt – lipseşte! Aşadar, nu e schimbare,
Totul e doar amăgire! Vagă conştientizare!

Viața, Dumnezeu şi noi Suntem Un Tot deodată,
Care continuu se schimbă, de la o clipă la alta!
Schimbările-n Univers se produc cu al Lui consimțământ,
Imposibil să nu fie de acord – în mare şi-n amănunt!

Tot ce-a făcut omenirea în trecutul său istoric,
Rezultatele se văd: Insul la fel de nevolnic
La-ntâlnirea cu Ce Este! Viața mereu neînțeleasă,
Stres, zbucium şi chinuire – comportare nemintoasă.

Vechiul mesaj: bine – rău, corect – greşit, ca şi crimă şi pedeapsă
N-a pus capăt suferinței – drept trăire înțeleasă!
Astăzi, prin noul mesaj – om şi-ntreaga omenire
Află: că noi fiind Cu Toții Unul, ne manifestăm Iubire!

Că răspundem pe deplin, de tot ceea ce alegem.
Schimbând întregul ştiut cu Noul ce-L înțelegem,
Nu vom tortura pe nimeni, căci pe noi ne torturăm.
Acesta-i noul mesaj, pe care ni-l asumăm.

Şi-acest Adevăr Suprem, necum poate fi văzut,
Decât dacă-i înțeles şi-mbrățişat şi, realmente, trăit:
Că noi Suntem cu Toții Unul! Impact cutremurător,
Față de vechiul ştiut, mărginit şi-nrobitor!

Tot ce facem pentru alții, nouă înşine ne facem!
Acest îndemn clar văzut şi-n adânc să îl percepem!
Altora mereu să facem, ce vrem alții să ne facă,
Este Regula de Aur, ce vindecă mintea seacă!

În general vorbind, prin relație înțelegem acea legătură ce intervine între două sau mai multe persoane sau popoare, prin care se urmăreşte satisfacerea unor interese comune, impuse de

buna desfăşurare a Existenţei. Fiecare dintre parteneri este atât primitor, cât şi donator, prin contribuţii diverse la împlinirea interesului global.

Mai întâi au loc discuţii asupra lucrului urmărit, iar acordul este primul pas, drept bun început al unei adevărate relaţii. De asemenea, încrederea reciprocă demonstrează şi începutul unei bune prietenii, care, în final, se concretizează cu Unimea sau perfecta Comuniune, întreţinută constant de către fiecare în parte.

Această desfăşurare are loc şi în ceea ce priveşte relaţia cu Dumnezeu, prin dorinţa supremă şi insistenţa, iniţiate de fiecare ins conştient de realitatea existenţei sale. Însă marea majoritate a oamenilor se tem să facă primul pas în relaţia divină. Ei nu cred că se pot împrieteni cu Dumnezeu, nici că pot să-L îmbrăţişeze şi apoi să finalizeze suprema Comuniune, aşa cum o realizează cu un semen.

Unii pământeni îi adresează doar rugăciuni şi, în acest fel, ei cred că vorbesc cu El. Şi, drept proprie convingere, îi cer semne şi împliniri legate de interese personale. Iar, în caz că nu le primesc, se întristează, suferă şi chiar se înfurie împotriva Lui.

O altă categorie a oamenilor îi neagă, pur şi simplu, existenţa. Aceştia sunt ateii, care îşi demască aroganţa şi trufia în toate relaţiile inter-umane.

Alţii, şi mai năzdrăvani, afirmă că vorbesc cu Dumnezeu şi-i dau chip după propria imaginaţie. Comportarea şi faptele lor însă, sunt cu totul contrare afirmaţiilor pe care le fac.

În lumea Divinităţii totul este realizabil. În tot decursul îndelungatei sale istorii a omului pe Pământ, Dumnezeu încontinuu ne-a dat semne şi ne-a vorbit, dar nu a fost corect interpretat. Şi o face şi astăzi, aşa cum a făcut-o întotdeauna, îndemnându-ne să ne apropiem de El şi să-L chemăm ca sprijin în vremuri de restrişte, ca şi în orice împrejurare. Prietenia cu El este oferită tuturora, fără nici un fel de discriminare. Şi multe căi ne stau la dispoziţie, ca să o concretizăm. Întrebarea care se pune este: Vrem noi cu adevărat să realizăm această prietenie? Suntem noi sinceri şi deschişi să o întâmpinăm în mod direct?

Părerea bună de noi, vanitatea, trufia, ca şi toate stările amăgitoare care caracterizează „eul" fals – creaţie tempo-spaţială – determină acea absurdă pretenţie a superiorităţii faţă de celălalt ca rasă, neam sau crez religios. O anumită idee, rezemată pe diverse

concepte, a generat mii de conflicte, suferințe și cruzimi, care desfid pretenția de om cult și civilizat. În realitate, cruzimea, brutalitatea și sălbăticia omului au înscris – și continuă să o facă, din păcate, și în vremea noastră – istoria acestei planete. Cu toate acestea, ființa umană, din vremuri foarte îndepărtate, a dorit să cunoască acea cale de urmat pentru a forma omul armonios, bun și cinstit și, prin el, o lume mai bună, mai înțelegătoare.

La acele simple aspirații, Dumnezeu i-a răspuns cu minunata Lui Dragoste și dărnicie de mii de ori și în mii de feluri. Însă ascultarea acestor sfaturi, nu a fost pe măsura ofertei Creatorului.

Către sfârșitul mileniului al doilea, El ni Se adresează din nou, cum nu a mai făcut-o niciodată și ne oferă o Nouă Evanghelie. În acest scop, El folosește un om obișnuit – marcat de un „egou" puternic – ca instrument (porta-voce), prin care ne dezvăluie adevăruri incontestabile, ce corectează interpretările greșite ale oamenilor față de vechile revelații, făcute prin diverși mesageri. Amintim câteva dintre acestea: Nu există rasă aleasă, o națiune măreață, religie adevărată, filozofie perfectă, partid politic moral, nici spre rai o singură cale sau un sistem pur economic cu însușiri certe. În perioada care a trecut, fiind conduși de toate aceste concepte greșite, ne-am ucis unii pe alții, ceea ce facem și în prezent, ca „ego"-uri posedate de aceleași valori răstălmăcite.

Ca să putem înțelege noutatea de netăgăduit, transmisă direct de Creator, suntem îndemnați să dăm de o parte mintea știutoare, structurată eronat, pentru a putea întâlni – prin trăire – prospețimea permanentă a procesului Vieții în desfășurare neîncetată.

Noi, oamenii, suntem Un Întreg funcțional, în care fiecare ins în parte este Iubire atotcuprinzătoare, menită să transforme omul vechi și dependent, într-o nouă alcătuire: bună, blândă și înțelegătoare – cu însușiri asemănătoare Tatălui Ceresc. În acest context supraviețuirea ne este garantată. Am existat dintotdeauna, suntem și la fel vom fi și în viitor, Dragoste nepieritoare cu efecte lucrative.

Moartea nu există. Iar acea despărțire de corpul fizic nu este altceva decât dezbrăcare de o haină pur lumească și continuare a Vieții într-o altă dimensiune mai subtilă.

În ceea ce privește Unimea, se impune următoarea precizare: A tăia un pom, a rupe o floare, a ucide un gândac nu înseamnă deloc cu a ucide un om. Sunt valori diferite, om și celălalt, care

impun aprecieri corespunzătoare. Sau o altă eroare: Un om de rasă albă, privit şi apreciat la fel cu toţi albii ori un ins din rasa neagră, considerat la fel cu ceilalţi. De asemenea s-au creat stereotipuri pe baza anumitor valori ca american şi rus, bărbat şi femeie, şefi şi muncitori, săraci şi bogaţi, evrei şi neevrei etc. Aceste imaginare distincţiuni au dat naştere la inerente stări conflictuale, care au îndoliat în permanenţă climatul.

Nemaifăcând distincţie între oameni, răul este din capul locului înlăturat. Prin noua viziune de înfrăţire omenească, noi, cu toţii, fiind fii ai Unicului Tată, avem deci origine cerească. Or, în această postură – fiind profund convinşi de o asemenea realitate – în noi nu-şi mai găsesc nici un suport stările contradictorii sau conflictele.

Teama de a nu avea asigurată existenţa este o altă defecţiune a minţii condiţionată de către patina timpului. În acest sens, omul singur şi-a creat păreri despre cine este el, punând preţ nejustificat pe imagini înşelătoare, privind însuşirea valorilor materiale.

Dar, în fond, cine suntem noi? Răspunsul categoric, nu este decât unul singur. Noi toţi Suntem Viaţă, adică Viul, care curge prin noi toţi şi care ne permite să ne manifestăm ca atare. Iar Viaţa nu-i decât un Proces, adică o mişcare sau evoluţie în eternă transformare. Totul în Viaţă se schimbă pe clipe înnoitoare. În eventualitatea când încercăm să punem capăt schimbării, punem capăt şi Vieţii. În acel moment însă, punem temelie iadului pe fondul propriei noastre imaginaţii, încercând să facem ceea ce nu se poate face, adică să rămânem neschimbaţi.

Acela Care Suntem noi, de fapt, este o permanentă schimbare, pe clipe cu adevărat trăitoare, prin care ne definim în fiecare gând, gest, afirmare, experienţe, trăire. Cine credem noi că suntem şi ceea ce alegem noi să fim, nu-i altceva decât o vagă închipuire. Aşadar, în această alegere nu se produce nici o schimbare. Ne amăgim numai printr-o vagă conştientizare.

Viaţa, Dumnezeu şi noi Suntem Un Întreg deodată, care continuu se schimbă de la o clipă la alta! Toate schimbările în Imensul Univers au loc numai cu acordul acestuia, prin trăire, atât la aspectul global, cât şi amănunt.

Tot ceea ce a făcut omenirea în trecutul său istoric, ne stă în faţă şi ne îndeamnă pe fiecare să-i vedem roadele! Suntem oare suficient de cinstiţi cu noi înşine, ca să putem aprecia în mod

corect?! Individul de astăzi este tot aşa de neputincios la întâlnirea cu Viaţa în întregul Ei, adică cu ceea ce este Ea cu adevărat! De fapt, Viaţa este la fel de neînţeleasă! Tristeţea, amărăciunea, zbuciumul sufletesc, stresul sunt doar câteva dintre aspectele, ce caracterizează, cu prisosinţă, viaţa nebuloasă a omului actual.

Vechiul mesaj etic, moral: bine – rău, corect – greşit, pozitiv – negativ, ca şi crimă şi pedeapsă, după care omenirea şi-a ajustat comportamentul, nu a condus la rezultatul scontat. Adică, nu a pus capăt suferinţei umane şi nici a stărilor conflictuale, printr-o existenţă înţeleasă, ca trăire şi comportare adecvate.

Astăzi, prin noul mesaj, aflăm că noi şi întreaga omenire formăm Un Tot Unitar - conduşi de acelaşi fond, comun tuturora, cuprins în simbolul Iubire. Noi, fiecare în parte, răspundem în chip deplin, de tot ceea ce alegem să fim şi să facem. Noua orientare ne îndeamnă să schimbăm întregul ştiut, de a cărui ineficienţă am amintit mai înainte, iar în locul acestuia să ne apropiem – prin înţelegere şi trăire, a ceea ce ne demonstrează, în mod evident, acest mesaj. Potrivit acestuia, nu vom face rău nimănui, pentru că noi înşine suntem victima faptei noastre necugetate. Acest suprem Adevăr nu poate fi scos în evidenţă decât atunci când este înţeles, îmbrăţişat în mod real şi trăit de către noi înşine.

În final, să reţinem contrastul izbitor şi relevant dintre vechiul mesaj mărginit, confuz şi înrobitor şi noul mesaj, care ne revelează Înfrăţirea umană pe fondul Înfrăţirii comune. Tot ce gândim, afirmăm şi facem are repercusiuni ineluctabile asupra proprie noastre fiinţe. Atenţie deci la pălăvrăgeala minţii ştiutoare, care năvăleşte în prezent prin reacţii turbulente ce împiedică înţelegerea eternei prospeţimi a procesului Vieţii.

Să ne însuşim Regula de Aur, care ne îndeamnă să facem altora ceea ce vrem ca alţii să ne facă nouă. Însoţiţi în toate împrejurările de această Regulă ne vom vindeca, în mod sigur, de vechea minte confuză, seacă şi păgubitoare în întregul ei cuprins.

41. SĂ-I MULŢUMIM LUI DUMNEZEU

De-acum ajunşi în final – pasul ultim ca-mplinire
Al sacrei prietenii cu Divinu-în contopire,

Pas aproape automat, normal impus de la sine,
De mulțumire firească – tot ca perfectă Unime.

Pentru lume-n a ei viață, Dumnezeu e un mister,
Fie greşit înțeles, fie fictiv giuvaer,
Din acelaşi neînțeles, nici încrederea în El nu a putut fi aleasă,
Căci atare-nchipuire era, practic, defectuoasă.

De iubit, n-a fost iubit, cum, real, lumea dorea,
Fiindc-al lor şubred suport, cu El nu se potrivea.
La fel, nu L-a îmbrățişat, tot din lipsa de-nțeles,
Căci teama de Absolut a blocat-o în mod expres.

Lumea nu L-a folosit, din aceeaşi rațiune,
Pentru ce nu pot cuprinde – necum certă opțiune!
Tot aşa, cum poți să ajuți Acel Ceva Necuprins,
Tu fiind socotit „nimic" – în postura unui ins!

Mulțumirea acordată numai după rezultat,
Atunci când închipuirea îi da gir cu-adevărat!
Individul n-are vină! Cum poți ca să ştii ceva,
Când toată lumea din jur, îți vorbeşte altceva.?!

Încrederea-n Dumnezeu n-are sens când nu-L cunoşti,
Din aceeaşi rațiune, nici nu poți ca să-L iubeşti!
Practic, dacă nu-L iubeşti, orice îmbrățişări himere.
Şi cum poți să-L foloseşti când nu e-n apropiere?

Cum s-ajuți pe cineva, dacă nu ți-e de folos?!
De aceea mulțumirea n-are nici un înțeles!
Toate-s certă bâjbâială de „egou" prin timp format,
Psihologic, catastrofă – corpul traumatizat!

***

Acum, însă, după cele ce-am aflat şi descifrat,
Altfel e pusă problema de Omul realizat.
Iată, frate cititor, faptele esențiale – în al lor întreg cuprins.
Care demască neştiința – întregul negativism – de-nțeles şi clar
pătruns.

Dumnezeu – Realitatea, ce-i atotcuprinzătoare,
În mod sigur e şi-n noi, absolut în fiecare
Şi ne-ndeamnă să-L aflăm – fiind suport şi ajutor,
Manifest în orice clipă ca-Înțelept şi iubitor.

Ne oferă tot ce-i bun, folositor şi-n schimb nu cere nimic,
Nici măcar recunoştință - ca revers, drept impuls logic,
Căci Iubirea, prin Iubire, e prin Ea mulțumitoare,
Calitate ce-i şi-n noi – absolut stăpânitoare.

Şi la fel ca Dumnezeu, suntem făpturi creatoare,
Folosind în acest scop, două căi de exprimare:
La nivel subconştient se-mplinesc anume funcții – fără efort, siluire:
Respirația, clipitul, cordul în a lui mişcare – fără haltă de oprire.

Când funcționăm ca Unul şi îl depăşim de-ndată,
Cea mai rapidă creare, ca ființare-adevărată,
Subconştient, conştient, supraconştient, real, toate asamblate.
Asta, de fapt, suntem noi – propria Realitate, ca şi cauzalitate.

Iar când toate-s adunate şi păşim în „golul psihic",
Suntem Starea de A Fi, Un Întreg – prin tăcere, deci nimic!
Dincolo de minte, gând, suntem creator spontan,
Structură Primordială – inestimabil Titan!

De asemeni, să punctăm: Starea simplă de A Fi, Ea, prin Ea, fiind acțiune,
Nu e ceva de făcut şi nici ceva ce apare, ci e Ceea Ce-i anume.
Gândul este un proces – în a face ce se-ntâmplă,
Ceva care cere timp – diferența este simplă!

Starea de A Fi este Tot Ceea Ce Este – Totul!
Totul în Tot, Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul!
Şi, de asemenea, Unimea, drept cuprindere globală
Sau, pe scurt, chiar Dumnezeu – Existență generală!

Gândul despre Dumnezeu pe Dumnezeu nu-L creează,
Ci numai experiența, prin care El operează,

Fiindcă El e Tot ce-a fost, Ce Este şi Va fi cândva vreodată,
Dar, gândindu-ne la El, vom crea experienţa din El, numai
o bucată.

Când ne gândim la ceea ce vrem să fim,
Intrăm în al nostru Sine şi concentrat noi trăim,
Doar un fragment din Ce Suntem, ca real experiment.
Acesta este procesul de gând clar şi evident.

Sinele nostru Total, este Tot Ceea Ce Este: Fericirea şi tristeţea,
La fel susul, ca şi josul; aici, înainte şi după; urâciunea,
frumuseţea;
Masculinul şi femininul; ce numim bine şi rău;
Ceea ce-i mare sau mic, în Întreg cuprins al Său.

Gândul prin a lui putere nicidecum nu afectează
Starea noastră de A Fi – ca Sine ce-acţionează.
Trist fiind, şi ne gândim pozitiv, cu bucurie,
Cu uşurinţă creăm drumul către fericire;

Pur şi simplu, ne mutăm – practic – dintr-o parte-n alta,
Aflată în propriul Sine, ca distinctă variantă;
Dar, există altă cale, numită „Pe Scurtătură"!
Putem chema orice stare din A Fi – Esenţa Pură,

Chiar pe loc, orice moment – ca ceva adevărat,
Ştiind că-i aşa cum este – după cum am declarat.
Declaraţia-i mai forte, când folosim pe „Eu Sunt Ceea Ce Sunt"!
Atât numai! Fără nici un alt cuvânt!

Isus a rostit formula celebră – cuprinzătoare:
"Eu Sunt Calea şi Viaţa", ca sinteză, drept fiinţare!
Pe „Eu Sunt", adesea omul îl rosteşte-n mod curent
Ca, „Eu sunt sătul de toate" etc. – conştient, inconştient.

Când afirmă conştient, el trăieşte din intenţii
Şi în mod deliberat, folosind proprii reflecţii.
Asta Viaţa ne pretinde să trăim deliberat
Şi în mod armonios – benefic cu-adevărat.

Viața noastră-i un mesaj, ce-l proiectăm în afară:
Fiecare gest în parte, definește propriul Sine.
Gândurile – real film – pe-al minții ecran proiectat,
Iar cuvânt – mesaj verbal spre Dumnezeu îndreptat.

Așadar, să folosim pe „Eu Sunt" ca mesaj al Unimii,
El fiind drumul cel mai scurt de-mplinire-a acțiunii,
Drept Creator pe moment, fără minte sau gândire,
Întru totul contopit în A Fi, real sfințire.

Declarația fiind drumul cel mai scurt de A Fi – trăire;
Ea este crearea-n toate, a Ce Suntem, ca atare
Sau e Purul Adevăr, care este chiar Acum,
Realizat fără gând – ce implică timp și drum.

Gânditul e amânare, cere timp în aplicare,
Pe când Starea de A Fi este ca o fulgerare.
Maeștrii spirituali sunt ieșiți din a lor minte,
Conștient, ei nu gândesc, ci doar Sunt – întregi și sfinți.

Să amintim un exemplu pentru-nțeles lămurit:
Putem fi îndrăgostit – fiind deja îndrăgostit.
Fenomenul e spontan, mintea, în mod cert, lipsește,
Fiind deodată copleșită, ființa-ntreagă-ndrăgostește.

Tot așa-i recunoștința – sentiment clar, evident
Instantaneu survenit, exprimat antecedent,
Necontrolat de gândire – care-i timp și-ncetinire.
Ea e și Stare de-A Fi, pe fond de desăvârșire.

Mulțumind lui Dumnezeu, ce dorim deja există,
Lucruri bune de viață sunt acolo și ne-așteaptă:
Fapte și evenimente, ce-am ales noi ca să fie
Și să facem experimentul, prin a noastră armonie.

Pașii către Dumnezeu pot fi deci și inversați,
Luați de la coadă la cap, la fel, de evaluați.
Mulțumind lui Dumnezeu, Îl ajutăm să ne-ajute,
Iar când noi Îl ajutăm a Lui forțe-s folosite.

Tot aşa-n continuare, precum am spus la-nceput,
Amintind ultimii paşi, realizaţi la sfârşit.
Când iubim pe Dumnezeu, avem încredere-n El
Şi-ncrezându-ne în El – Îl cunoaştem şi-L luăm, spontan,
drept model.

Scopul, sensul existenţei proprii făpturi ca-ntrupat,
De fapt, e realizarea – Acum chiar – de „egou" descătuşat!
Acesta-i supremul ţel, ce-aşteaptă pe fiecare!
Prietenia cu Tatăl – fiind gir suprem şi-asigurare.

Ale Lui cinci atitudini, însuşite în mod cert, cu-adevărat
De noi înşişi, neîncetat, precum El ne-a revelat,
Pretutindeni şi deplin: fericit şi iubitor,
Totul este acceptat, la fel binecuvântat şi-apoi, recunoscător.

Şi-n final, iarăşi şi iarăşi să îi mulţumim mereu,
De metoda folosită, luată-n calcul de „egou",
Omul cel obişnuit, prea puţin evoluat,
La nivel spiritual – un vădit arierat.

Atenţie teologi, filozofi şi metodişti încorsetaţi în tipare,
Nu opuneţi rezistenţă vremilor înnoitoare!
Intraţi grabnic înăuntru şi cinstit, obiectiv
Încercaţi să descifraţi propriu Sacru, instructiv!

Apoi, privind în afară, vedeţi lumea cum se poartă,
Comportarea tuturora fiind desigur rezultantă
A efectelor fireşti, propriei voastre credinţe,
Ce prin ele se demască, drept sectare neputinţe.

După ce am parcurs cei şase paşi, pentru a realiza, prin trăire directă, prietenia cu Dumnezeu, ultimul pas – drept mulţumire, s-a impus de la sine, în mod cu totul firesc. Căci cine oare ne-a insuflat primul îndemn de a iniţia şi concretiza acest sacru experiment, decât Acela Ce Este în noi, ca şi pretutindeni, ca Înţelept diriguitor al Creaţiei, adică Dumnezeu?!

Pentru o mare parte dintre pământeni, Dumnezeu este un mare mister, imposibil de înţeles. Privind Realitatea din această

perspectivă, unii merg până acolo încât îi neagă – pur şi simplu – existenţa. O altă categorie de oameni L-a identificat cu diferite alte aspecte din Universul material şi chiar redus la înfăţişarea cât mai reprezentativă a unei înfăţişări omeneşti. Însă prin niciuna dintre aceste vizualizări Dumnezeu nu a putut fi cunoscut de către făpturile umane. Iar, în lipsa cunoaşterii nici încrederea în El nu-şi găseşte suportul respectiv.

De iubit, nu a putut fi iubit cum, de fapt, lumea dorea, fiindcă fondul spiritual al individului nu se potrivea cu Esenţa Divinităţii. Şi, teama de Absolutul neînţeles, i-a oprit orice tentativă de a-L îmbrăţişa. Din această raţiune, fondată pe necunoaştere, nici nu-L putea folosi în rezolvarea propriilor probleme apărute în cale. Urmărind aceeaşi deplasare – pe fond de confuzie şi ignoranţă – cum poţi să ajuţi pe cineva pe care nu-L poţi cuprinde, când tu, ca individ, te apreciezi ca fiind un nimic? Şi, în sfârşit, mulţumirea nu-şi găseşte nici sensul logic, decât văzând anumite împliniri, care solicită gestul de recunoştinţă prin firească mulţumire.

Pentru a uşura înţelegerea misterului, de care aminteam la început, reluăm procesul investigaţiei şi al cunoaşterii, folosind, aproximativ, aceleaşi cuvinte, însă altfel înlănţuite. În toată desfăşurarea acestei înlănţuiri privind aventura „Cunoaşterii", prin investigaţie proprie, individul nu are nici o vină. Cum ar putea să ştie el ceva despre un adevăr nedescoperit, dacă lumea din jurul său îi vorbeşte de cu totul altceva? Astfel, încrederea în Dumnezeu nu are nici un sens, dacă tu însuţi nu ai ajuns prin experienţă proprie să-i descoperi existenţa! Din aceeaşi raţiune, nici nu poţi ca să-L iubeşti! Şi, dacă nu-L iubeşti, îmbrăţişarea nu-i altceva decât o searbădă închipuire. Iar de folosit nu ai cum s-o pui în aplicare, dacă acel ceva, nu se află în apropiere. Şi cum oare ai putea să ajuţi pe cineva, dacă acela nu-ţi este de folos? Şi, în final, nici mulţumirea nu-şi găseşte justificarea.

Toate acestea, după cum vedeţi, sunt o autentică bâlbâială a omului obişnuit, dominat în mod categoric de „eul" fals sau „ego" – creaţie a timpului şi mediului familial şi social, care l-a format, a cărui comportare psiho-somatică a creat această lume haotică în care trăim.

Iubite cititor, dacă lucrurile semnalate anterior, le descoperi singur, privind în interiorul fiinţei proprii şi, apoi, le vezi şi în lumea care te înconjoară, eşti cu adevărat capabil să înţelegi şi să pui

de-ndată în aplicare revelațiile oferite de simplitatea „Cunoașterii de Sine". Iată-le:

În Întregul Univers există O Singură Energie atotcuprinzătoare, fără început și fără sfârșit, numită Dumnezeu. Această Energie se află și în noi în fiecare, numită Spirit, care ne îndeamnă să-L descoperim. El fiind Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire, ne oferă tot ceea ce ne este de folos, fără a pretinde ceva în schimb. Nici măcar mulțumirea, pentru că Iubirea, fiind doar Iubire, este prin Ea însăși mulțumită. Așadar, această calitate se află în fiecare om, ca deplinătate funcțională.

Și așa cum Tatăl nostru Divin este un constant Conștient Creator, la fel suntem și noi, ca fii ai Lui, făpturi absolut creatoare. Iar creația o realizăm prin două căi de exprimare:

1. La nivel subconștient se împlinesc anumite funcții, fără nici un efort, cum ar fi: respirația, circulația sângelui, bătăile inimii, clipitul etc.

2. Iar atunci când funcționăm ca Unul și Îl depășim de-ndată realizăm cea mai rapidă creare, prin trăirea adevărată a acelei clipe. În această postură subconștientul, conștientul și supraconștientul, realmente asamblate, suntem în mod real și cauzalitate. Și când acestea sunt la un loc și pășim în „golul psihic", ca Stare de A Fi – Un Întreg – în care psihologic suntem zero sau nimic.

Prin urmare, dincolo de minte, gânduri suntem Creator Spontan – comparativ cu Structura Primordială – un imens și necuprinzător Titan. Simpla Stare de A Fi este prin Ea însăși acțiune transformatoare. Ea nu este rezultatul unei faceri, prin efort de voință, gândire și nici așteptarea unui rezultat, ci este Ceea Ce Este anume.

Gândirea este un proces, prin care se face ceva care se întâmplă. Acest ceva cere timp. Diferența din acesta și Starea de A Fi este pe cât de clară pe atât de simplă.

Starea de A Fi este Tot Ceea Ce Este – Totul! Totul în Tot – Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul! Este tot așa și Unimea, prin cuprindere atotcuprinzătoare! Ori, și mai precis, Existență generală sau Dumnezeu. Gândul despre Dumnezeu nu este deloc Dumnezeu, ci este experiența prin care El operează. Dumnezeu este Tot Ce a fost, Ceea Ce Este, ca și Ceea ce va fi vreodată! Dar, atunci când doar ne gândim la El, creăm experiența unei bucăți din El, adică doar un fragment din Ceea Ce Suntem noi, ca experiență. Însă

Sinele nostru este Tot Ceea Ce Este, adică fericirea şi tristeţea, la fel susul ca şi josul, înainte şi după, urâciune–frumuseţe, masculin şi feminin, bine şi rău, mare–mic în Întregul Său Cuprins!

Această Stare de A Fi nu poate fi afectată în nici o împrejurare de către gândire. Dacă suntem trist, de pildă, şi ne gândim pozitiv, ca bucurie, vom crea drumul către fericire. Pur şi simplu ne mutăm dintr-o parte în alta a Întregului.

În afară de această cale este calea „Pe Scurtătură", despre care am amintit deja de mai multe ori Starea de A Fi pe care o putem numi şi Stare de Pură Esenţă. Tot la fel de rapid putem folosi şi Eu Sunt Ceea Ce Sunt sau Eu Sunt! Atât numai, fără nici un alt cuvânt!

Isus Cristos a rostit: „Eu Sunt Calea şi Viaţa", ca sinteză a stării de trăire. Expresia „Eu sunt" este folosită în mod curent de către oameni în mod conştient sau inconştient, ca de pildă: „Eu sunt sătul de câte minciuni aud" sau „Eu sunt sătul de viaţă" etc. Când afirmarea este conştientă, omul trăieşte în mod deliberat, folosindu-şi propriile reflecţii asupra a ceea ce conştientizează. Acest lucru ne este solicitat chiar de către Viaţă. Căci numai aşa O putem întâmpina şi înţelege cu adevărat şi crea în jurul nostru climatul armonios, benefic în folosul general.

Viaţa noastră, în mod real, este un mesaj, pe care îl proiectăm în afară. Fiecare gest în parte ne defineşte Sinele nostru. De asemenea, gândurile, proiecţiile pe ecranul minţii, ca şi vorbele rostite sunt îndreptate către Supremul Creator. Să folosim deci, pe Eu Sunt ca un veritabil mesaj al Unimii fiinţei, ca cel mai scurt drum de împlinire a acţiunii creatoare, realizată în momentul respectiv. În acest context lipseşte atât mintea, cât şi gândirea, care nu implică drum şi timp de parcurs. În acea clipă noi suntem contopiţi cu A Fi – care înregistrează sfinţenia propriu-zisă. Gândul înseamnă amânare, care cere timp de punere în aplicare. În schimb, Starea de A Fi este aidoma unei străfulgerări care produce efecte instantanee.

Maeştri spirituali, adică aceia care au atins eliberarea din cătuşele „ego"-ului, sunt ieşiţi din minte. În mod conştient ei nu gândesc, ci doar Sunt – drept stare de Unime sfântă şi sfinţitoare totodată.

Pentru a înţelege mai uşor acest fenomen, amintim sentimentul de îndrăgostit, pe care îl afirmăm, când suntem deja prins

în mrejele lui. Acest lucru s-a produs fulgerător, în absența minții, a intelectului.

Tot la fel se produce și recunoștința, ca impuls instantaneu, necontrolat de gândire. Ea apare pe fondul stării de A Fi, în care noi funcționăm în chip desăvârșit. Mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce există deja acolo și ne așteaptă ca fapte și evenimente, pe care noi înșine le-am ales ca experiență de Viață, realizată prin starea de om.

Așadar, pașii către Dumnezeu pot fi tot așa de bine și inversați, adică luați de la coadă la cap. Îi mulțumim lui Dumnezeu, fiindcă Îl ajutăm ca să ne ajute, iar când noi Îl ajutăm, puterile Lui sunt folosite. Și, la fel, în continuare, după cum a fost înșiruirea începând cu primul pas, de-acum, pornirea este inversată. Când iubim pe Dumnezeu, avem încredere absolută în El. Iar încrederea în El ne ajută ca să-L cunoaștem și să-L luăm ca model în întreaga noastră comportare de făptură întrupată.

Scopul real al încorporării noastre este acela de a ne realiza chiar Acum – o dată cu desprinderea de „eul" fals, creație a timpului și ignoranței. Acest ideal așteaptă pe fiecare pământean. Iar prietenia cu Sublimul Părinte este girul suprem, care ne garantează Eliberarea sau Iluminarea. Pentru a nu rătăci cărarea de întoarcere la Tatăl, El ne-a oferit cinci atitudini care, o dată însușite, revenirea la Sursa Surselor este pe cât de rapidă, pe atâta de eficientă:

1. Să fim pretutindeni și deplin fericiți și mulțumiți!

2. Să acceptăm tot ceea ce ne scoate în cale Viața în desfășurarea Ei!

3. Să binecuvântăm toate evenimentele, indiferent de nuanța lor, mai mult sau mai puțin plăcută!

4. Să fim recunoscători pentru toate oportunitățile!

5. În final, iarăși și iarăși, să-i mulțumim necondiționat de metodele folosite față de omul obișnuit, prea puțin evoluat din punct de vedere spiritual.

Iar, ca încheiere, un îndemn prietenesc, oferit celor îndrăgostiți de propriile acumulări memoriale: teologi, filozofi, metodiști:

A. Nu opuneți rezistență vremurilor înnoitoare!

B. Intrați grabnic înăuntrul propriei ființe și în mod cinstit, încercați să luați contact cu Scânteia Divină din profunzime, care oferă răspunsuri la orice problemă de Viață, prin impulsuri intuitive!

C. Și contopiți în Unime cu Scânteia Divină și cu Sublimul Adevăr, singuri veți vedea purtarea lumii, pe care ați condus-o până acum, potrivit acumulărilor proprii memoriale!

D. Schimbarea acestei lumi haotice începe întotdeauna cu propria schimbare. Fiecare om are această capacitate de autotransformare, pentru că în noi toți se află Eterna Iubire, ca fond identic în tot ceea ce înseamnă Viață.

42. SĂ ÎNVĂȚĂM CE ESTE IUBIREA

Cum am putea înțelege ce-i Iubire-adevărată
Dacă nu-ncepem cu noi opțiunea minunată!?
Experiența e simplă – grabnic pusă-n aplicare,
Observându-ne pe noi, în oricare-mprejurare.

Mintea necum în măsură, să dea un răspuns real,
Căci, fiind veche, relativă, răspunde pe fond dual;
Un mănunchi de sentimente, diferit apreciate,
Iubirea-n contrast cu ura – fenomene-alăturate.

Adevărata Iubire e, prin Ea, Unicitate,
Deci, nu are oponent! Ca certă Realitate
Ea-i însușire Divină cu nimic în confruntare!
Bunătatea, Frumusețea permanent însoțitoare.

Însă, doar știind ce este, practic, nu ne folosește.
Dacă n-O-ntâlnim concret, precum Ea se definește.
Prin „Cunoașterea de Sine", totul ni se revelează,
Fără să facem ceva, în această ipostază.

Simplitatea întâlnirii cu „ego"-n desfășurare,
Drept reacții posesive – fără sens, fără valoare,
Îl demască și destramă în pacea ce-l copleșește.
De-acum, ființa se extinde și cu-Întregul se unește.

Astfel apare Iubirea – Natura noastră Reală,
Parte din Dumnezeire – ca Structură Integrală.
Prin urmare, suntem Ea, în oricare-mprejurare
Şi tot ce-ntâlnim în cale sunt privite ca atare.

Căci Iubirea, prin Iubire, singură Se defineşte,
Ea curăţă şi transformă câte-n cale întâlneşte;
Noi, iubindu-ne pe noi, ne vedem şi-n fiecare:
Oameni, lucruri şi-ntâmplări prin sublima comportare.

În general vorbind, marea majoritate a oamenilor folosesc în mod obişnuit cuvântul iubire la nivel de minte condiţionată, în care întâlnim şi oponentul său ura. Nu ne referim la acest sentiment superficial, nici în această temă şi nici în ansamblul întregii lucrări.

Iubirea, pe care încercăm să O explicăm, este prin Ea însăşi Unicitate, o însuşire divină în asociere permanentă cu Frumuseţea, Bunătatea şi Fericirea necondiţionate. Exprimarea Ei trăitoare nu pretinde de la nimeni nimic, în schimb. Ea doar există ca stare, prin Ea însăşi sfântă şi sfinţitoare totodată. Însă simpla informare a ceea ce este Ea, nu ne ajută la nimic. Adevărata înţelegere apare numai când, în mod real, ne întâlnim cu Ea, prin contopire – ipostază fericită, în care singură îşi dezvăluie grandoarea şi măreţia universală.

Folosindu-ne de calea „Cunoaşterii de sine", totul ni se revelează fără să facem ceva în mod deosebit. Şi, practic, iată cum: Simpla conştientizare a reacţiilor minţii la permanentele provocări ale Vieţii în desfăşurare, face ca acestea să dispară, în mod instantaneu. Iar în „golul" sau „vidul psihologic", astfel realizat, fiinţa întreagă se uneşte (corp, minte şi Spirit –Una). În această scurtă sclipire, drept pace atotcuprinzătoare, trăitorul fenomenului se întâlneşte cu Natura sa Reală – ca parte din Dumnezeire, care este, de fapt, Iubirea.

Aşadar, fondul fiinţei noastre este Iubire, adică Dumnezeu în acţiune creatoare, benefic-transformatoare. Şi, o dată descoperită această Comoară inestimabilă O vedem cu ochii lui Dumnezeu, nu numai în semenii noştri, ci în toate câte există în întregul cuprins al Imensului Univers.

43. SPIRITUALIZAREA

A da caracter de Spirit, a-ncerca o detaşare,
Prin anume adâncire şi o clară afirmare,
Despre ce numim lumesc sau lumea materială,
E o nouă viziune a Vieţii pur reală.

Spiritualitatea-n sine e-nsuşire generală,
Stă la temelia Vieţii – Cauză Primordială;
Întreg Universul fizic n-a apărut din senin,
Spiritul stându-i la bază cu înţelesul deplin.

Prima cauză e Viaţa, care-i fizic exprimată!
Iar Viaţa-i Dumnezeu, prin alt cuvânt indicată!
Şi procesul ce-l vedem, e un proces în formare,
Noi cu toţii, prinşi în el, în perpetuă mişcare.

În politica ce-o facem, Spiritul nostru S-afirmă,
Prin El creăm un sistem de- a trăi-n formă deplină:
De armonie şi pace, urmată de fericire;
Asta orice om doreşte, fără vreo deosebire.

Noi, prin naştere, egali – trei drepturi asigurate:
Viaţa şi cu Libertatea şi Fericirea – asamblate.
Toate guvernele lumii, acest scop l-au urmărit;
El e chiar Unicitate, de toţi împământenit.

Politica şi guverne pentru ast-au fost create,
De-a garanta experimentul – Spirit în activitate,
Care-i, de fapt, însăşi Viaţa în a Ei desfăşurare.
Faptul o dată-nţeles – pus, pe loc, în aplicare!

Pacea, de toţi urmărită, se caută-n mod bizar,
Prin seci rugăciuni şi slujbe, implorată ca un dar,
Oferit de Dumnezeu, dup-a lor închipuire,
Făr-a face altceva, spre concreta împlinire.

Cer Divinului soluţii, făr-a ţine socoteală,
Că, prin ei, El operează – la dorinţa lor reală.

El nicicând nu dă soluții, nici comenzi, nici ultimaturi,
Ci oferă ajutor la propriile lor îndemnuri.

La cele trei opțiuni: Pace, Armonie și se-asemeni, Bucurie,
El răspunde pe potrivă, la ce ei vor ca trăire.
Bucuria-alăturată cu totala Libertate;
Aceste două cuvinte, fiind perfect asimilate.

Limitarea Libertății este și-a Bucuriei reale
Și reducând Bucuria, redusă-i și Armonia în fruntariile Sale;
În final, limitând Armonia și Pacea-i denaturată.
Toate astea de-nțeles – ființa conștientizată.

A trăi fără conflicte, violență, vărsări sânge, ca și ură
Calea spre această lume e o Nouă învățătură:
Noi Suntem cu Toții Unul; Drumul nostru nu-i mai bun,
ci diferit,
De repetat cât mai des, încontinuu și-a fi perfect însușit!

Dar nu numai în biserici, la fel fie în școli și săli
guvernamentale.
De asemeni, cunoașterea și economia colectivă – comportării
generale,
Fie astfel însușită ideea spirituală.
Ea transformă ins și gloate, prin efecte geniale.

Cine Ești nu e-ntâmplare, ci magnifică Prezență,
Nici una, altfel ca alta, în Reala Ei Esență!
Flori cu toții – diferite – în a zeilor grădină
Sau doar note diferite în Simfonia Cerească – o melodie
divină.

Fiecare e un cântec de copil, în care nu-s note false,
Când din inimă se cântă, care-nseamnă Viața însăși,
De Dumnezeu orchestrată prin suprema Bunătate,
El fiind Iubire Supremă și Sacră Realitate.

Să ne-amintim totdeauna că Frumusețea-i văzută
Doar prin Suflet – chiar când de minte-i negată!

Deci, în orice-mprejurare să vedem şi s-ascultăm
Prin această opţiune, când real, ne integrăm.

Aşadar, nu vom opri simfonia, când de fals e străbătută,
Ci doar schimbăm melodia, la un alt nivel creată.
Sufletul vede minunea, Frumuseţea şi Adevărul Absolut,
Negat mereu de „egou", după-ngustul său ştiut.

Noi schimbăm realitatea cu alta, dup-a noastră opţiune,
Aceea Ce Suntem Noi – permanent în acţiune!
Şi-acum să vedem, în fine, ce-i voia lui Dumnezeu
Pusă-n fiece moment, de un „sine" ageamiu.

Ce urmează e răspunsul dat de Sublimul Părinte,
De-nţeles cum se cuvine – dincolo de-a noastră minte:
N-am o voie separată de a voastră, în asemenea privinţă,
Fie ea oricare alta. La fel, nu am, nicidecum, o preferinţă!

Iată, după ce v-am luat noţiunea „de mai bun",
Ce veţi face? Care-i baza de alegeri şi de-a vedea – de acum?
Scopul Vieţii e acela, ca voi înşişi să decideţi, declaraţi şi
exprimaţi
Şi-apoi, să realizaţi pe Acela Care Sunteţi – cu-adevărat însumat!

Nu e treaba Mea să spun ce e corect sau greşit,
Bun sau rău, ca voi să faceţi sau nu, fiind de Mine hotărât,
Ca să vă supuneţi sau nu Mie şi, drept urmare, firesc,
Eu să vă recompensez sau, de-asemeni, pedepsesc.

Un asemenea sistem a fost de voi încercat. Şi el nu funcţionează.
Tot timpul aţi proclamat – că ştiţi care-i voia Mea – adeseori cu
emfază.
Asta nu v-a ajutat! Nici măcar nu v-aţi supus,
Chiar atunci când aţi crezut că-i înţeles Ce de Sus!

Aţi spus că sunt împotriva: maltratării, oprimării
Tuturor, din orice clasă, rasă sau sex. Şi-asta faceţi pretutindeni!
La fel, că sunt împotriva: necinstirii şi abuzuri către părinţi şi
copii,

Ca şi relelor tratări ale propriului Sine – socotit incriminat, ca şi alte inepţii!

Că nu admit mincinoşii şi voi minţiţi în tot timpul!
Şi că sunt contra hoţiei – voi furaţi fără ruşine, confruntaţi cu prefăcutul!
Că adulteru-i greşeală – dar, voi, zi şi noapte, asta faceţi,
Luând soţul sau soţia celuilalt şi vă distraţi!

Aţi spus că sunt împotriva multor lucruri, pe care le adoptaţi,
Nevrând, în raport de ele, comportarea s-o schimbaţi!
Chiar şi guvernele voastre, alese cu scop concret
De-a vă proteja şi-a avea grijă de voi, vă mint pe faţă, direct.

Conştient, inconştient aţi creat o-ntreagă societate
Bazată strict pe minciuni, ca certă fatalitate;
Iar multe dintre minciuni le calificaţi secrete,
Care sunt totuşi minciuni, nicidecum justificate.

Şi când luaţi o hotărâre, este bine ca să ştiţi:
Că decideţi, anunţaţi şi demonstraţi pe Acela Care Sunteţi
Şi de-asemenea, decideţi Cine Sunt de fapt şi Eu,
Căci voi şi cu Mine – Unul Suntem – totdeauna-n veci... mereu!

Şi eu răspund la-ntrebări – pur şi simplu – doar prin tine.
Acesta-i unicul mod, de răspuns cum se cuvine.
Din al tău propriu răspuns, va ieşi şi Adevărul fiinţei tale:
Este Ce Eşti tu cu-adevărat, prin răspunsuri ideale.

Privind, cu ce-nseamnă pentru tine Acel Unul, din propriul interior
Vei decide şi crea Acel Sine – existent în viitor
Sau, din contră, să-i pui capăt, chiar acum şi deodată.
Termenul concret este, de fapt, relativ – dat de mintea posedată.

Vi s-a dat clara-ndrumare, prin trei idei arătată:
Noi Suntem cu Toţii – Unul! Este destul pentru lumea toată.
N-avem nimic de făcut! Prima, uşor de atins,
Când, mai întâi, cele două sunt trăite-n mod precis.

Omul, încă de la începuturile sale de ființă rațională, a manifestat tendințe de spiritualizare a ceea ce pare relativ și trecător. El s-a închinat la Soare, la Lună, bolta cerului fiind apreciată Împărăția lui Dumnezeu, de unde prin puterea Lui nemărginită, conduce Întregul Univers. Mai târziu, el a coborât Divinitatea pe Pământ și singur și-a creat cu propria mână o seamă de zeități, potrivit propriilor năzuințe.

Viziunea acestor străbuni ancestrali, n-ar trebui să ne surprindă. Aprecierile au fost la vremea aceea intuitiv adoptate și nu din ignoranță, cum consideră omul zis-cult și civilizat din epoca pe care o străbatem.

Spiritul stă, de fapt, la temelia Întregii Existențe Universale. El este Energia Primordială a fondului Vieții, în infinitele Sale forme de exprimări exterioare. Nu are început și nici sfârșit. A existat dintotdeauna, nefiind de nimeni și nimic creat. Acesta este Dumnezeu Creator a toate câte există, văzute și nevăzute. Or, Viața, în aspectul Ei universal, nu este decât un alt nume dat acestui Adevăr Absolut, Iar procesul Vieții, în care cu toții suntem prinși, se află într-o perpetuă mișcare. În acest context, să enumerăm câteva aspecte ale Vieții, care îi dau caracter de spiritualizare:

În activitatea cu caracter politic – întâlnită la toate nivelurile de evoluție socială – Spiritul individului Se afirmă clar și categoric. Prin sistemul politic, pe care-l creează, se urmărește desfășurarea Vieții în Pace, Armonie și Fericire, ca țel suprem, la care aspiră de fapt, orice vietate.

Noi, toți oamenii, suntem prin naștere egali și avem trei drepturi asigurate: dreptul la Viață, la Libertate și la Fericire. Toate guvernele lumii urmăresc acest scop, pentru cetățenii care i-au ales, ca să le satisfacă nevoile. Politica și guvernele au fost create pentru a garanta experiența de Spirit în activitate. Și fiecare lucru, o dată înțeles, se impune a fi pus imediat în aplicare.

În schimb, ce observăm că se întâmplă peste tot în lumea în care trăim. Pacea, atât de mult dorită de către toate popoarele este căutată în mod bizar, prin rugăciuni, slujbe religioase, în care se imploră ca dar, oferit de către Dumnezeu, după cum îi este credința fiecăruia. În afară de această searbădă aspirație, omul nu face nimic privind o asemenea împlinire, absolut esențială unei bune conviețuiri cu toată lumea. Se pierde din vedere că Dumnezeu, numai prin oameni operează și împlinește cele necesare, potrivit

dorințelor lor reale, puse în aplicare. El nu dă soluții și nici porunci sau ultimatumuri, ci oferă doar ajutor la propriile lor îndemnuri sau aspirații, precise și cinstite. Adică, la cele trei opțiuni amintite mai înainte: Pace, Armonie și Bucurie. Dumnezeu răspunde deci, pe potriva aspirațiilor corecte, la trăirea directă a experienței respective. Iar Bucuria este întotdeauna asociată cu sentimentul de Libertate. Limitarea Libertății va influența în mod firesc și Armonia și Pacea Sufletului.

Simpla conștientizare a acestui dezechilibru va conduce, în mod spontan, la starea de Pură Conștiință - absolut necesară pentru întâlnirea Fericirii adevărate. A trăi fără stări contradictorii sau conflicte, fără lăcomie, ambiție, invidie, orgoliu, trufie și ură este rezultatul fericit pe care ni-l oferă Noua Evanghelie, ca împlinire urmărită pe fondul următoarelor revelații:

Noi Suntem cu Toții - Unul! Iar drumul, pe care îl străbatem în viață, nu este mai bun decât al celorlalți semeni, ci numai diferit. De repetat mereu acest lucru pentru a ni-l însuși, demolând în acest fel autoaprecierea păgubitoare, care ne caracterizează ca „ego"-uri prizoniere ale unor credințe religioase și metode subiective. Și, să o facem nu numai în biserici, la fel, să o repetăm și în sălile guvernamentale, în școli, ca și în colectivități economice. Această idee a spiritualității comune să o repetăm mereu pentru a fi însușită de către toți semenii, în general. Repetarea cu insistență are menirea de a transforma insul și, prin el, restul semenilor.

Ceea Ce Suntem noi, fiecare în parte, nu este rezultatul unor simple întâmplări, ci o grandioasă și minunată existență. Nici una dintre părți - la nivel de Esență - nu este altfel decât cealaltă. Flori, deci cu toții, în grădina mirifică a zeilor - diferite doar ca aspecte exterioare. Sau, folosind o altă comparație: Suntem note diferite din Divina Simfonie Cerească, orchestrată de către Dumnezeu prin Bunătate, Frumusețe și Iubire absolută. Să ne amintim întotdeauna că Frumusețea este văzută în mod exclusiv numai de către Spirit, când realizăm Integritatea ființei. Și această apreciere are loc și în cazul când „ego"-ul - condus de calapoadele minții fragmentare - neagă Frumusețea. Prin urmare, nu vom mai opri simfonia, ci schimbăm opțiunea a Ceea Ce Suntem noi. Adică, ne ridicăm de la nivelul „sinelui personal" la nivelul Sinelui impersonal - Natura noastră Divină, aflată în permanentă acțiune în Comuniune cu Dumnezeu.

În continuare, să descifrăm împreună care este voia Divinului Părinte – după cum reiese din Evanghelia cea Nouă, oferită pământenilor. Iată ceea ce ne spune chiar El, în conversația avută cu un semen – om obișnuit:

— Nu am o voință separată de a voastră, fie ea oricare alta. Tot, la fel, Eu nu am preferințe!

— După ce v-am luat noțiunea de „mai bun" ca rasă, neam, popor etc. Ce anume veți face? Care vă este baza de alegere și de a vedea? Scopul însăși al Vieții este acela ca voi înșivă să decideți, să declarați, să exprimați și să realizați pe Acela Care Sunteți voi cu adevărat.

— Nu este treaba Mea să vă spun ce este corect sau greșit, bun sau rău, ca voi să faceți sau să nu faceți ori să fie sau să nu fie ceva ceea ce este de Mine hotărât. Nici să vă supuneți Mie și, drept urmare, să vă recompensez sau să vă pedepsesc.

– Un asemenea sistem a fost folosit de voi de multă vreme și o faceți și acum, dar el nu funcționează. Tot timpul ați proclamat – adesea cu vădită emfază – că știți care este voia Mea! Și asta cu nimic nu v-a ajutat! Nici măcar nu v-ați supus chiar atunci când ați crezut că l-ați înțeles.

— Ați spus că sunt împotriva maltratării, violenței, oprimării tuturora din orice rasă, clasă sau sex. Și asta faceți pretutindeni!

— La fel, ați afirmat că sunt împotriva necinstei și a tot felul de abuzuri față de părinți și copii, ca și a relelor tratamente a popoarelor. Or, toate astea nu sunt decât inepții, puse pe socoteala Mea.

— Ați mai spus că Eu nu admit minciuna, dar voi mințiți întruna! De asemenea ați afirmat că nu admit hoția și voi furați fără rușine, confruntați cu prefăcătoria!

— Că adulterul este o greșală, dar voi asta faceți zi și noapte, luând soțul sau soția celuilalt și vă distrați!

— Și, în sfârșit, ați mai spus că sunt împotriva altor multor lucruri pe care le faceți și nu vreți, nicidecum, să vă schimbați comportarea. Chiar și guvernele voastre, care au fost alese cu scop concret de a vă proteja, de a avea grijă de voi, vă mint cu nerușinare.

– Conștient sau inconștient ați creat o întreagă societate, bazată strict pe minciuni, pe care le justificați ca fiind impuse de fatalitate. Multe dintre aceste minciuni le calificați secrete de stat, care sunt și rămân totuși minciuni, ce nu-și găsesc nici o justificare.

Iar atunci când luați o hotărâre, este bine să știți că Acela care decide, anunță și demonstrează sunteți voi, Sinele adevărat. Și, totdeauna, Atenție! Acela care decide de fapt Sunt și Eu, fiindcă voi și cu Mine Suntem Unul, totdeauna, în vecii vecilor, mereu.

— Și Eu răspund la întrebări – pur și simplu – prin tine, fiindcă aceasta este unica modalitate de răspuns, așa cum este firesc, natural. Și din răspuns va reieși deci în mod simplu Adevărul ființei tale. Tu ești Ceea Ce Ești prin răspunsurile tale.

Prin urmare, Privind cu ceea ce însemnă pentru tine Acel Unul – Trinitatea Unitară – din propriul interior, tu vei decide și crea propriul Sine, Integrarea, ce va apărea în viitor sau, dimpotrivă, tu îi vei pune capăt, chiar Acum și deodată, termenul fiind oferit chiar de propria minte egoistă și constant deficitară.

Pentru a nu mai greși, în nici o împrejurare, ni s-au dat trei îndrumări, pe care să le avem mereu în față:

1. Suntem cu Toții – Unul!

2 Este destul pentru toată lumea!

3. Nu avem nimic de făcut, doar Să Fim!

Prima îndrumare este ușor de înțeles, dacă celelalte două sunt înțelese, prin trăirea lor directă.

44. STAREA DE PURĂ CONȘTIINȚĂ

În „Cunoașterea de Sine", Starea de Pură Conștiință
Reprezintă clar temei de-a-ntâlni Întreaga ființă
Capabilă să-nțeleagă și rezolve atitudini nefirești,
Ce-apar în decursul Vieții, drept relații omenești.

Ea dezagregă „ego"-ul, doar prin simpla contactare,
Fiindcă-i Stare de A Fi – cu puteri transformatoare;
Intuiția e semnul de Sacră Divinitate,
Ce-i conferă atitudini, prin vădita simplitate.

Starea de-a nu fi conștient, de a ta Stare de Conștiință
Nu ai cum să știi ce-i Ea, cum arată ca prezență;
Doar atunci când O cunoști – prin trăire – se-nțelege
Și, de asemeni, știi că știi, roade bune vei culege!

Conştiința fiind Unitară, prin Ea însăşi, se hrăneşte
Şi trăitorul, prin Ea, în Divin se contopeşte.
Ceea ce Ea întâlneşte, tot transformă-ntr-o clipită,
Când, de fapt, Se şi relevă, drept ființare inedită.

Mai înseamnă - folosind alte cuvinte - să observi direct momentul!
Te opreşti, priveşti, asculți şi simți, trăind ferm experimentul
A tot ce-i în acea clipă, ca Viu în desfăşurare:
Fie că rosteşti cuvinte sau execuți o lucrare!

Urmărind acelaşi țel, de Conştiință Creatoare,
Iată unele întrebări cu totul revelatoare:
Ce fac? Cum fac? De ce fac? Ce sunt eu când fac aceasta?
De ce sunt eu Cel Ce Sunt, în timp ce fac Acum asta?

La fel, Conştiința însemnă: Observator–Neobservat,
Real, devenim Un Tot – Un Întreg realizat.
În această ipostază suntem Conştiință deplină.
Altceva nu-i de făcut, fiind cu clipa împreună!

Pentru cei Iluminați – ființele eliberate
Orice-ntrebări sunt excluse, căci ei dau răspuns la toate,
Fiindcă simplele intenții de a ştii – vin ca certă relevare!
Sacrul din ei, dând răspunsul făr-a pune vreo întrebare.

O viață demn trăită, benefic considerată,
Practic, poate fi-mplinită, în mod cert, realizată
Prin cele trei instrumente: Cunoaşterea, cinstea şi răspunderea totală,
Drept concepte de viață, în sens holistic reală.

Cunoaşterea Existenței n-are anume un sfârşit,
Căci, fiecare-nțeles, ne pretinde-a şti mai mult.
Evoluția, învățarea nu-ncetează niciodată
Şi, Viața-n ansamblul Ei, de creier nou abordată.

Învățarea nu înseamnă a aduce din afară informări,
Ci scoateri din profunzime, noi şi proaspete valori,

Fapt uşor realizabil când, ca-Întreg funcţionăm:
Corp, minte şi Spirit – Una – deci, pe clipe integrăm.

E o Stare de A Fi – Treaz şi perfect conştient,
Pe clipe-n desfăşurare – ca Un Tot independent,
În măsură a alege, ce dorim noi să-ntâlnim.
Într-o astfel de postură – nu pretindem că nu ştim.

Noi, în Stare de Conştiinţă suntem atent conştient,
Calitate ce exclude faptul cel inconştient.
Şi nu e greu să trăim astfel de experiment,
Când noi ştim, că nu e greu în momentul viu – prezent.

Cinstea-nseamnă transparenţă şi deschidere totală,
Faţă de noi, mai întâi şi-apoi, lumea din afară.
Mintea, inima şi-ntreaga fiinţă deschisă:
Semn vizibil, natural, necum o stare impusă,

În tot timpul folosită şi-n oricare-mprejurare.
Cinstea, ca temei de bază – consecventă comportare:
În politică, şcoli, relaţii comerciale şi la fel, familiale.
Totul arătat pe faţă cu-adevărurile sale.

Mai întâi, deci, conştient de tot ce-avem de făcut.
Apoi, cinstit în raport de rezultatu-mplinit.
Confruntarea cu făcutul e semn de maturitate.
Curaj, cinste şi noblețe – merite necontestate!

Acest set de atitudini produc certe transformări,
Ins, ca şi societate, făr-anume programări.
Tot ce e bazat pe vechi – tipare de minţi făurite,
Pe imaginări şi fals, sunt total nepotrivite,

În societatea noastră, prea puţin evoluată,
Unde responsabil – pedeapsă e măsura adoptată.
Omul minte, înşală şi fuge de efectul faptei sale,
Comportări ce-l degradează, prin aspecte ireale.

Degradarea unui ins, degradează lumea toată,
Fiindcă insul şi cu lumea au fiinţare asamblată;

Uniunea dintre semeni nu poate fi contestată
De nimeni şi de nimic, fiind prin Ea Realitate.

Urmărind noul mesaj, transmis chiar de Dumnezeu,
Să ne-ncadrăm, prin trăire, în întreg cuprins al Său;
Conştiinţa Pură aleasă, drept fiinţare consecventă,
Iubirea deplin trăită – de nici un scop întinată.

În „Cunoaşterea" fiecărui ins de către el însuşi, Stare de Pură Conştiinţă înseamnă acea ipostază în care cele trei componente ale propriei fiinţe formează Un Tot unitar, condus de către Spirit prin impulsuri intuitive. Acest Întreg funcţional are capacitatea de a sesiza, a înţelege şi a rezolva în chip fericit orice problemă care se iveşte în desfăşurarea perpetuă a mişcării Vieţii.

Această Stare de Conştiinţă Pură dezagregă – pur şi simplu – doar prin simpla Ei prezenţă, toate reacţiile minţii, care în ansamblul manifestării lor definesc „sinele" fals sau „ego"-ul. Concomitent cu această dispariţie apare pacea sufletului, în care Divinitatea din noi singură Se revelează şi ne conduce paşii în Viaţă pe clipe înnoitoare.

În cazul că nu suntem conştienţi de această Stare, de care am amintit mai înainte, nu avem cum să ştim ceea ce este Ea cu adevărat. Dar când O cunoaştem, prin proprie trăire – se înţelege de la sine – şi ştim că ştim Ceea ce este Ea, în mod obiectiv, atunci au loc acţiuni cu efecte benefic transformatoare, fără nici un fel de alte intervenţii. Iar Conştiinţa fiind structură Unitară Se hrăneşte singură prin Ea însăşi şi cu ajutorul Ei, trăitorul se contopeşte cu Divinitatea. Şi, prin contopire cu Divinul Creator, toate câte întâlneşte în cale sunt transformate în mod fulgerător doar prin trăire şi manifestare inedită

Această minunată Stare de A Fi mai înseamnă şi întâlnirea, ca şi observarea a ceea ce este dincolo de Eternul Moment Acum. Ne oprim, privim, ascultăm, simţim, trăind ferm, corect, cinstit acest experiment cu tot Ceea Ce Este în acea clipă, adică Viul în perpetuă desfăşurare. Iar împlinirea a toate acestea are loc, fie rostind cuvinte într-o discuţie oarecare, fie aflându-ne în executarea unei lucrări.

Pentru a uşura înţelegerea şi urmărirea acestui scop suprem, venim cu câteva întrebări ajutătoare în trăirea corectă a fenomenului respectiv. Ce fac? Cum fac? De ce fac? Şi ce sunt eu, Cel Ce

Sunt când împlinesc toate acestea? Apoi, Ce sunt eu Cel Ce Sunt când fac Acum astea?

Să mai precizăm că Starea de Conştiinţă Pură înseamnă Observator – Neobservat, adică devenim realmente Un Tot, Un Întreg perfect realizat. Astfel suntem Conştiinţă deplină în care nu este nimica de făcut, ci doar Suntem împreună cu acea clipă.

Pentru acei fericiţi pământeni, care au ajuns la Iluminare, întrebările enumerate mai sus, sunt cu totul excluse, fiindcă aceştia dau răspunsuri prin intuiţii spontane şi certe. Cu alte cuvinte, Sacrul din interiorul lor, cu care sunt în permanent contact, dă răspunsuri fără a pune întrebări.

O viaţă de om trăită cu demnitate şi considerată binefăcătoare, atât pentru individ, cât şi restul societăţii, poate fi realizată cu ajutorul a trei instrumente şi anume: cunoaştere, cinste şi responsabilitate. Să explicăm acest concept de existenţă în sens holistic – realizabil de către orice fiinţă umană, interesată cu adevărat de un alt mod de întâmpinare a Vieţii, decât cel actual.

1. Cunoaşterea Vieţii nu se termină niciodată, căci fiecare nou înţeles, ne solicită a şti mai mult. Evoluţia şi învăţătura nu încetează niciodată. Fiindcă Viaţa, în ansamblul desfăşurării Ei, pretinde să O întâmpinăm de fiecare dată, cu o minte nouă, creier proaspăt, celule neuronale nemaifolosite anterior. Iar învăţarea nu înseamnă a aduna informaţii din lumea exterioară, ci a scoate din profunzime noi şi proaspete valori. Fenomenul este accesibil tuturora, când se realizează Unitatea fiinţei – corp, minte şi Suflet – Una, deci, Un Întreg care funcţionează pe clipe mereu înnoitoare. Este o Stare de A Fi în care, perfect conştient, funcţionăm independent, adică în măsură să alegem ceea ce dorim noi ca să alegem şi să întâlnim. Funcţionând în stare de perfectă Conştiinţă suntem, ca atare, Atenţi şi Conştienţi. Nu este nicidecum greu să trăim un asemenea experiment, când avem convingerea că nu este greu de împlinit în Acel Etern şi Viu Moment Acum.

2. Cinstea înseamnă transparenţă şi deschidere totală a întregii fiinţe, mai întâi faţă de noi înşine şi apoi faţă de lumea exterioară. Prin urmare, mintea, inima şi întreaga fiinţă să fie complet deschise, în mod vizibil prin trăire naturală, nu ca o stare impusă (prin efort şi siluire). Această corectitudine, ca manifestare de bază şi consecventă comportare să o avem şi în şcoală, în activitatea politică, în relaţii comerciale, ca şi relaţii familiale. Totul se arată

pe față pe fondul neprecupețit al Adevărului. Mai întâi suntem conștienți de tot ceea ce avem de făcut. Apoi să fim cinstiți cu noi înșine, privitor la rezultatul împlinit. Iar confruntarea cu ceea ce am făcut, este un semn al maturității noastre spirituale. Curajul, cinstea și noblețea sunt, prin ele însele, merite incontestabile.

3. Responsabilitatea apare, așadar, ca atitudine pe fondul onestității interioare. Și acest mănunchi de atitudini remarcabile produc transformări sigure asupra individului cu reverberații și asupra societății, în general, fără a se urmări vreo anume programare în acest sens.

De reținut (adică să ne aducem mereu aminte) că toate câte sunt bazate pe vechi, deci, pe tipare mintale, sunt forme imaginare, false în prezentul viu și activ. În consecință, ele sunt total nepotrivite la întâlnirea cu permanenta noutate, vehiculată de către mișcarea Viului.

În lumea noastră a pământenilor, puțin evoluată din punct de vedere spiritual – răspunderea – pedeapsa este soluția obișnuit adoptată, fie pe calea justiției, fie doar a oprobiului public. În această ipostază omul minte, înșală sau fuge de efectele faptelor sale. Or, această atitudine îi caracterizează primitivismul său spiritual. Iar degradarea unui ins, în mod firesc, degradează întreaga omenire fiindcă individul și colectivitatea au – conștient sau inconștient – O Unică Ființare. Și Unimea dintre semeni nu poate fi contestată de nimeni și de nimic. Căci Ea este, prin Ea însăși, Adevărata Realitate.

În concluzie, ținând seama de noul mesaj, transmis chiar de Dumnezeu, să ne încadrăm, prin trăire personală, funcționând ca Un Întreg pe momente înnoitoare, întâmpinând procesul Vieții cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate. Iar Starea de A Fi sau Pura Conștiință aleasă ca ființare consecventă și Iubire, deplin trăite în care scopul și interesul meschin să fie complet eliminate.

45. SUCCESUL ȘI INSUCCESUL

Două poluri diferite, față-n față-n confruntare
Primul este prețuit, celălalt fără valoare.
Momentan, așa apare în a omului gândire,
Însă, dup-anumit timp, au o altă prețuire.

Insuccesul prețuit ca o binecuvântare,
Iar succesul blestemat, pe efecte-nșelătoare;
Astea mintea ne oferă, când „ego"-ul ne domină,
Prin înscrisuri vechi, bătrâne și orbirea lui deplină.

Orice scop sau ideal, spre care ne îndreptăm,
Se-mplinește pe etape, după cum real luptăm;
Un șir de experiențe cu-nregistrări succesive,
Este drumul cel parcurs de fireasca acțiune.

Toate astea sunt succese, realmente, adevărate,
Fiindcă ne-aduc mai aproape, cu însușiri adecvate,
Spre finalul urmărit de a noastră opțiune,
Ca înfăptuiri de seamă, prin constanta prospețime.

Insuccesul, deci, apare drept iluzie deșartă,
Lipsită de conținut – fără de realitate;
Și, totuși, ea e utilă, fiindcă prin ea ne cunoaștem,
Ființa noastr-adevărată, mai presus de ce concepem.

Prin imagini și opinii subiectiv conturate
De încrâncenatul „sine" – falsa lui însemnătate,
Văzând iluzionarea, precum singură s-arată,
Este, practic, un succes, ca stare neprogramată.

Totul duce spre succes, naște, produce succes,
Fiece experiment din al Vieții-ntreg proces.
Ceea ce numim eșecuri sunt, de fapt, experiențe,
Drept glorioase-mpliniri, ca succese inerente.

Cu emoții însoțite de constantă bucurie,
Asta se cere-înțeles la nivel de Veșnicie;
În atare conjunctură noi și-Întregul laolaltă
Ne manifestăm Iubire, prin ființare-adevărată.

Succesul și insuccesul, pozitivul și negativul, avantajul și dezavantajul, câștigul și pierderea toate aceste simboluri de exprimare în înțelesul lor profund, ne arată la un moment dat, profitul sau pierderea, ca rezultat al unei activități sau inactivități umane.

Aşadar, succesul este apreciat, momentan, ca având o valoare mai mare sau mai mică, iar oponentul său socotit ca păgubitor. Deocamdată lucrurile aşa apar, potrivit gândirii particulare, deci, a insului respectiv. Această evaluare are loc la dimensiunea finitului, unde totul este înfăşurat în haina relativității. Întrucât la acest nivel, nimic nu este sigur, s-ar putea ca peste un anumit timp, aprecierile inițiale să fie răsturnate. Insuccesul să fie prețuit ca binecuvântare, iar succesul blestemat, prin efectele lui înşelătoare. Acesta este climatul vremelnic şi nesigur în care ne ducem existența, dominați de calapoadele minții condiționate – temelie a „eului" fals sau „ego".

În existența noastră de făpturi întrupate, idealul spre care ne îndreptăm se împlineşte pe etape, după felul cum acționăm. Într-o călătorie – oricare ar fi ea – înseamnă totodată şi un şir de experiențe, care, toate nu pot să fie considerate decât succes. Fiindcă fiecare în parte, ne aduce mai aproape de finalul urmărit prin propria noastră opțiune. În această viziune insuccesul apare ca ceva iluzoriu, nicidecum realitate. Însă iluzia este totuşi utilă, căci, prin ea, ne cunoaştem adevărata noastră Natură.

Părerea bună, pe care o avem despre noi înşine, prin natura ei insidioasă, ne obligă să trăim în mare parte în afara ființei proprii, încercând să demonstrăm lumii exterioare o anumită superioritate. Adică, ne ajustăm pe față diverse măşti înşelătoare, urmate de comportări şi atitudini asemănătoare. Însă, tendința de ducere în eroare a semenilor, începe cu degradarea morală şi spirituală a propriei noastre ființe.

Viața ne scoate în cale întotdeauna ceea ce ne este absolut util, de bun augur pentru evoluția noastră din clipa aceea. Dar, care ne este atitudinea față de ceea ce întâmpinăm, drept surpriză oferită de către eternul proces al Vieții în desfăşurare? Dacă mintea ştiutoare ne conduce prin reacțiile ei mecanice, vom trăi în afara Realității, sub influența plăcutului sau neplăcutului, cu efectele dăunătoare, traumatizante – în ambele alternative – atât asupra trupului, cât şi a psihicului. Căci succesul şi insuccesul considerate la nivelul mintalului, nu pot fi considerate altfel decât în defavoarea armoniei noastre interioare şi a evoluției spirituale.

În concluzie, tot ceea ce numim noi ca „ego" eşecuri, nu sunt altceva decât simple experiențe şi împliniri inerente, pe calea fără de sfârşit a evoluției noastre, în asociere cu materia densă a

planetei. Aşadar, ori de câte ori ne vom afla în ceea ce mintea apreciază ca insucces, să intrăm grabnic înăuntrul fiinţei proprii. În această ipostază de Unime – corp, minte şi Spirit, Un Întreg funcţional – implicit realizăm şi Comuniunea cu Sublimul Adevăr şi, ca Iubire atotcuprinzătoare, vom binecuvânta toate câte ne aduce în cale mişcarea Vieţii.

Acesta este scopul suprem al fiecărui întrupat. Noi, oamenii, avem cu toţii acest unic destin de continuă perfecţionare. Şi, nu întâmplător, ne-a ieşit în cale o asemenea informare, printr-o carte sau discuţie cu un semen oarecare. O dată ce am aflat acest adevăr, înseamnă că ne-a venit vremea să-l punem în aplicare, adică să trecem – fără nici o întârziere – la propria experienţă. De asemenea, aflarea acestui adevăr înseamnă că avem şi capacitatea respectivă de reuşită a noului mod de întâmpinare a Vieţii.

46. SUNT – NU SUNT!

Sunt, nu Sunt Sacră Fiinţare
Finitul şi Infinitul într-o Unică mişcare
Fără-nceput sau sfârşit,
Prin gândit sau negândit!?

Am existat totdeauna
Şi în veci voi fi întruna!
Eu pătrund Tot ce există din Imensul Necuprins,
Nu am centru şi nici margini, fiind la Infinit extins!

Frumuseţe, Bunătate, Fericire fără margini,
Toate-n Adevăr cuprinse – văduvite de imagini.
Ca Prezenţă permanentă dăinuiesc din Veşnicie,
Dragostea fiind oferită cu aceeaşi Bucurie!

Nu am fost şi nu voi fi, nicidecum, judecător,
Ci doar un Divin Părinte, fără preget iubitor,
Căci vă vreau pe toţi Acasă, în Căminul părintesc,
Asta-mi e activitatea prin care Mă definesc!

Toate câte le posed – tuturora dăruiesc,
Fără nici o părtinire, fiindcă pe toți vă iubesc
Şi nu vă pretind nimic – precum în negustorie,
Asta face orice Tată, ca firească dărnicie!

Dar, Atenție copii! Eu datu-v-am Libertatea
Şi ce faceți voi cu Ea? Îi vedeți însemnătatea?
Tot ceea ce-nfăptuiți, are un revers firesc,
Cauzele totdeauna, prin efecte, se-ntâlnesc.

Legea Cauzalității e lege universală,
Prin natura ei firească, logică, rațională.
Cum altfel veți corecta şi evalua purtarea
Decât văzând consecința, conjugată cu eroarea!?

Sacrul din voi vă e sfetnic – înțelept îndrumător,
Consultați-L în tot timpul, ca pe orice-nvățător!
Nu vă-nşală, nu vă minte, El fiind Eu, în voi prezent,
Comuniunea cu Mine, vă face mereu atent.

Şi-n fericita Unime conduce Sacralitatea,
Prin impuls intuitiv – Una cu Realitatea!
O astfel de viețuire schimbă ins şi lumea toată,
Toți având capacitatea, de-mplinire consacrată.

În această temă, autorul integrat în Necuprinsa Imensitate – Una cu Divinitatea trăieşte experiența Unimii şi prin cuvinte potrivite, cât mai pe înțelesul tuturora, încearcă să explice, atât modul de funcționare al Sublimului Creator, cât şi însuşirile Lui esențiale.

Sunt – Nu Sunt! Finitul şi Infinitul, aidoma unei respirații în care este atât Una cât şi Alta sub formă de grandoare şi tăcere sau pace atotcuprinzătoare. Ca Existență dintotdeauna nu are un început şi nu va avea nici sfârşit. Iar prin trăire, El pătrunde toate câte există, fără să aibă un anume centru sau margini, extensia Lui fiind cuprinsul fără limite al Infinitului. Frumusețea, Bunătatea şi Fericirea nelimitate sunt cuprinse ca Adevăr prin trăirea directă a acestora, în care nu există nici o imagine. Prin prezența lor perma-

nentă, aceste însuşiri dăinuiesc în Veşnicie. Iar Dragostea este oferită peste tot cu neînchipuită Bucurie.

Dumnezeu ni se mai destăinuieşte că nu a fost şi nici nu va fi vreodată judecător, ci doar un Divin Părinte cu manifestări de Iubire fără margini. Şi ca orice tată iubitor, El ne vrea pe toţi Acasă, adică în Trupul Său, de unde am fost trimişi ca să facem experienţa Vieţii în asociere cu materia brută. Pentru a exclude orice îndoială, El afirmă că aceasta îi este, realmente, activitatea prin care Se defineşte. Şi anume, de a-şi aduce copiii în cuibul părintesc.

Iar toate câte le posedă, le dăruieşte tuturora, fără nici un fel de distincţie, adică fără să părtinească pe cineva. Pentru că El iubeşte la fel pe toată lumea. Şi, în schimb, la ceea ce dăruieşte El nu pretinde nimic de la nimeni – aşa cum se obişnuieşte în negustorie.

În continuare, Iubirea Lui se face cunoscută şi printr-o clară avertizare. Eu v-am dat Libertatea, dar voi ce faceţi cu această Libertate? Îi vedeţi sau nu însemnătatea? Fiindcă tot ceea ce înfăptuiţi voi, prin gândire, vorbe şi fapte, are un revers firesc, natural şi logic, adică are urmări, efecte sau consecinţe iminente! Aşadar, suntem informaţi că atunci când El a creat Universul fizic, a pus ca temelie şi Legea Cauzalităţii. Noi, pământenii, încarnaţi pe această planetă, cum altfel ne-am putea evalua purtarea, decât văzând şi consecinţa acesteia. Putem greşi fie în mod conştient, fie inconştient. În acest caz, dacă nu ar exista un anumit revers al faptei respective, nu ne-am putea aprecia corectitudinea sau greşala faptei săvârşite. Efectul produs de activitatea faptei noastre, drept cauză, ne va ajuta să corectăm pe loc greşala sau să nu o mai repetăm în viitor.

Sublimul Părinte ne mai îndeamnă să ne ascultăm propriul sfetnic, îndrumător, care se află în interiorul fiecărei fiinţe umane. El este maestrul vostru, care nu vă înşală, nu vă minte niciodată şi nici nu vă speculează în vreo formă oarecare – cum o face, de obicei, maestrul exterior. Acest sfetnic interior este Spiritul sau Scânteia Divină, existentă în orice om, care dă sfaturi şi îndemnuri pe calea intuiţiei – când realizăm pacea sufletului.

Întâlnirea Aceluia Ce Suntem noi cu adevărat o putem realiza în mod simplu prin Starea de A Fi – fără să facem nimic altceva. Doar Să Fim Acum şi Aici ca Stare de Pură Conştiinţă şi prezent tot timpul la prezent pe clipe în eternă desfăşurare.

În această fericită ipostază Suntem Una şi cu Dumnezeu. Practica, de zi cu zi, a fiecărui ins în parte, produce efecte benefic-transformatoare, atât asupra practicantului, cât şi asupra lumii în totalitatea ei, fiindcă noi şi Imensa Existenţă suntem în realitate O Imensă Energie, iar schimbarea unei părţi are, în mod implicit, influenţă şi asupra Întregului.

47. SUPERIORITATEA

Atitudine semeaţă prin autopreţuire,
Comportare de „egou", sprijinit de-nchipuire,
Pe ce ştie, ce cunoaşte sau posedă, ca avere,
Socotindu-se titan prin a lor asociere.

Atât el, cât şi suportul sunt aspecte trecătoare,
Cu efecte pe potrivă, pururea amăgitoare;
Oare îi vedem noi rostul în procesul devenirii
Sau e doar o rătăcire a impulsurilor firii?

Această simplă părere, se afirmă de la sine.
Ca iluzie deşartă, când e pusă-n acţiune;
Insul, copleşit de ea, o vede realitate
Şi-n acest context, orbirea îi acordă-nsemnătate.

Dar, văzută din afară, ca firească măsluire,
De către omul complet – liber de orice-ngrădire,
Altfel e apreciată – socotită instrument
De-a trăi experienţa Adevărului prezent.

Nici un lucru-n Univers nu-i superior la altul,
Toate-n fond, la fel, egale – de fapt, ăsta-i rezultatul.
Ficţiune, de asemeni, ce-i numit inferior.
Ambele, imagini seci – lipsite de adevăr.

Dar, egalitatea-n sine, fiind doar Una – pretutindeni,
Realmente, nu există – nici înţeleasă de nimeni;
Numai văzând ce nu-i ea – faptic – inegalitatea
O putem real cuprinde şi trăi deplinătatea.

***

Ca să fim Una cu Tatăl şi cu toate celelalte,
Căci acesta-i Adevărul – absolut, exactitate,
Vom folosi conştient, iluzia denumită
Lipsa cea de Unitate – de noi înşişi inventată.

Astfel vom trăi Unimea – fiinţei noastre Trinitate
Şi cu toate câte sunt, în perfectă Unitate;
Raiul adus pe Pământ, prin a noastră comportare
De Iubire, Bunătate cu-nsuşiri transformatoare.

Cu cât mai amplă ideea, despre propria fiinţare,
Cu atât experienţa va câştiga în amploare.
În noi toţi e Dumnezeu, ce ne-ndeamnă sfătuieşte
Să-i descoperim prezenţa, care veşnic ne iubeşte.

Superioritatea se defineşte prin ea însăşi ca autoevaluare a „sinelui" fals, pe ceea ce ştie şi posedă ca avere, titluri, glorie, renume etc. Prin asocierea cu toate câte ştie şi are, el se supradimensionează prin închipuire. Dar, atât el, cât şi suportul sunt aspecte trecătoare – care în permanenţă îl amăgesc.

În acest context, insul respectiv se află totalmente înconjurat de ceea ce are şi ştie, potrivit acumulărilor sale memoriale. Aşadar, atât privirea, cât şi înţelegerea lui sunt limitate de graniţele îngustelor sale posesiuni. Nefericitul individ se comportă asemenea unui orb care, copleşit de propria defecţiune, socoteşte întunericul ca stare reală a lucrurilor şi materia drept certă realitate.

O simplă semnalare poate să-l ajute să iese în afara propriei închisori. Şi, ca om liber de poverile imaginare ale trecutului, să-şi vadă singur Unica Realitate şi să trăiască, prin experienţă directă, pe clipe mereu prezente şi, la fel de înnoitoare.

Numai într-o asemenea postură, ca Stare de Pură Conştiinţă, fiecare trăitor descoperă că în Întregul Univers nici un lucru nu-i superior sau inferior, faţă de un altul. Egalitatea fiind însuşirea de fond a Imensităţii, drept Energie Primordială.

Atenţie, însă! Egalitatea nu poate fi înţeleasă ca experienţă personală, decât văzând ceea ce nu este ea, adică, inegalitatea.

Revenind la tema noastră precizăm următoarele: Dacă vreodată, într-o anumită împrejurare, suntem copleşiţi de iluzia superio-

rității, o întâmpinăm – pur și simplu – cu ajutorul Atenției lucide și complet dezinteresate. Simplitatea unei asemenea întâlniri o dezagregă fulgerător. Iar, în locul rămas liber, ni Se revelează adevărata noastră Natură ca deplinătate absolută. Numai așa vom trăi Unimea Trinității ființei proprii în Comuniune cu Creatorul și toate câte există în Necuprinsul Univers. În acest caz fericit noi, ca trăitor al acestui sublim fenomen, vom aduce raiul pe această planetă prin Iubire, Cinste, Bunătate cu puteri transformatoare atât pentru ins, cât și lumea în totalitatea sa.

Și cu cât va fi mai amplă, mai extinsă ideea, privitoare la propria ființare, cu atât experiența va câștiga în amploare ca extensie. Întrucât în noi toți există Dumnezeu, ca prezență trăitoare, care permanent ne îndeamnă și sfătuiește. Și datoria noastră a fiecăruia este aceea de a-i descoperi prezența, manifestă prin Ea însăși ca veșnică Iubire.

48. ȘTIUTORUL NEÎMPLINIT

Omule, ființând ca minte,
De știut încătușat
Prin rigide, seci cuvinte,
Tu, prin ele-infatuat,

Poți, cumva, să te oprești
Doar o clipă poate două
Și cinstit să te privești
Într-o versiune nouă?

Tot ce știi, ce-ai adunat
Prea puțin îți aparține;
Ești, de fapt, un posedat
De afirmații străine.

Familie, neam și țară
Sau un crez, prin timp format,
Te cuprind și te-nfășoară,
Tu, prin ele-ncorsetat!

Eşti lipsit de libertate,
Vezi, gândeşti şi-apreciezi
Prin formulări adecvate,
Cărora te conformezi.

Şi cu orice repetare – o mai mare degradare;
Tu te-ntorci la ce-a mai fost,
Prin sectara afirmare
De „egou" bătrân şi prost.

De-ai înțeles sesizarea,
Ce cu drag ți-o semnalez,
Tot ce-a fost, spontan, dispare
Şi-n Etern te integrezi.

De-acum, ca Pură Conştiință
Cu Dumnezeu laolaltă,
Practic, eşti Unică Ființă
Noutate consacrată,

Intr-o veşnică-nnoire.
Tu creezi o nouă lume
Cu Dragostea-n contopire,
Pe clipe – drept prospețime.

De fapt, noua încarnare
Asta-ți cere să-mplineşti,
Drept Măreție, Grandoare
Când cu tine te-ntâlneşti.

Noi toți, făr-deosebire,
Suntem făptură divină
Într-o constantă sfințire
Ca Unitate deplină.

Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Ea destramă ce-i fictiv:
Vechiul, vise-nchipuire,
Ce survin intempestiv.

Şi-ntr-o zi - zi fericită
Ca supremă-încununare
Devii făptură-mplinită
Drept sacră realizare.

Tot succesu-îţi aparţine,
Munca, cinstea, pasiunea
Şi-ntâlnirea cu-al tău Sine
Îţi conferă-Înţelepciunea.

Marea majoritate a oamenilor funcţionează în mod obişnuit la nivel de minte ştiutoare, cu credinţa că prin ea pot să-şi aducă ameliorări pe plan etic, moral şi spiritual. Însă mintea nu este decât un fragment al fiinţei umane, care se sprijine pe acumulări memoriale, înregistrate ca simple informaţii, culese din lumea exterioară sau experienţe personale, prilejuite de întâlnirea cu mişcarea Vieţii.

Aşadar, prin însăşi natura structurii sale, mintea nu dispune de capacitatea de a acţiona în vederea unei anumite transformări psiho-somatice, ci doar aceea de a reacţiona la ceea ce fiecare dintre noi întâlnim în cale.

Încă de la bun început, avertizăm deci cititorul asupra modului defectuos în care mintea, întocmai ca un robot, răspunde prin automatisme la noutatea permanentă a Viului, în eternă desfăşurare pe momente întotdeauna înnoitoare. Întrucât întâlnirea vechiului cu prospeţimea, adusă de mişcarea Viului, nu poate realiza altceva decât confuzie, tristeţe, amărăciune, contradicţii şi stări conflictuale, îndemnăm practicantul „Cunoaşterii de Sine" să-şi însuşească simpla Stare de A Fi, Acum şi Aici – prezent la prezent, în care pacea sufletului survine în mod instantaneu.

O dată cu tăcerea minţii, se realizează în chip spontan Unimea Trinităţii, în care conducerea fiinţei îi revine de-acum Spiritului. El are capacitatea de a vedea, aprecia şi a decide corespunzător, prin acţiuni benefice transformatoare în folosul real al insului respectiv.

Funcţionând ca Un Întreg, iată ce descoperiri facem: Mintea ştiutoare se află la temelia „ego"-ului, adică a „eului" fals, creaţie a timpului şi spaţiului, în care ne-am născut şi dezvoltat. Din acumulările memoriale numai o mică parte aparţine propriilor experienţe, restul sunt afirmări străine culese de la alţii, ca de

pildă: familie, şcoală. religie, cărți citite etc. Aceste acumulări – de fapt formule seci – ne închid, realmente, în tipare şi ne obligă să le folosim mereu, iar prin repetare, ele devin chiar obsesive.

Datorită dominării acestor informații perimate – înregistrate pe celule cerebrale consumate – suntem, practic, lipsiți de libertate funcțională. Obsesia tiparelor vechi ne împiedică, aşadar, să întâmpinăm noutatea Vieții, prin folosirea de noi celule cerebrale, capabile să cuprindă şi să înțeleagă prospețimea veşnică a Viului.

Dacă ați înțeles cu adevărat, simpla sesizare cu ajutorul versului sau demonstrarea mai anevoioasă, poate, a prozei, veți constata singuri, cum vechiul înregistrat memorial dispare instantaneu. Iar în „vidul psihologic" – survenit fără nici o intervenție – realizați Unitatea ființei ca Pură Conştiință în Uniune perfectă cu Dumnezeu. Numai în această fericită ipostază, întâlnim noutatea Vieții, aşa cum se scurge Ea în mod firesc, în care noi funcționăm ca Dragoste atotcuprinzătoare.

De fapt, fiecare întrupare ne solicită să realizăm acest mod de funcționare ca făptură deplină. O asemenea existență ne va conduce, în mod sigur, la demolarea „ego"-ului – prin eliberarea ființei de reziduurile trecutului – şi revenirea în Corpul Tatălui Ceresc, adică adevăratul nostru Cămin.

În acest proces al evoluției spirituale, ne vom folosi, ca instrument pentru întâlnirea cu noi înşine, de Atenția lucidă, globală şi necondiționată. Atenția este întocmai ca un laser de înaltă performanță care, curăță, dizolvă, spulberă, fără să lase urme tot ce întâlneşte pe ecranul minții. Frecvența unor asemenea întâlniri – considerate ca adevărate bombardamente la temelia „ego"-ului, al cărui prizonier suntem – va conduce în final, la prăbuşirea lui. Fenomenul respectiv apare ca absolută surpriză.

Concomitent cu Eliberarea sau Iluminarea devenim un Om universal, în care toate ataşamentele: față de familie, de etnie, țară, credință religioasă, metodă etc., dispar în mod natural şi firesc.

Toți oamenii sunt destinați să atingă acest summum funcțional. Grăbirea sau întârzierea acestei sublime performanțe revine fiecărui ins în parte. Munca, cinstea şi pasiunea neprecupețite, la întâlnirea cât mai deasă cu Sinele impersonal, vor asigura fiecăruia Înțelepciunea de rigoare, cu efecte uşor sesizabile, de către orice trăitor al Adevărului.

49. TRUPUL – SIMPLU INSTRUMENT

Corpul fizic omenesc, diferit ca-nfățișare
Este, de fapt, un veşmânt al Esenței Creatoare;
Potrivit cu-a lui structură, are viață limitată,
După cum îi e destinul de trăire laolaltă.

Despărțirea e firească, fiind naturi deosebite.
De o parte este Viul, cu înscrisuri infinite,
De-alta, corp material, relativ şi trecător,
Cu determinări precise şi efectiv, muritor.

Vajnica asociere e un dar dumnezeiesc,
Oferit de la-nceput, ca experiment lumesc,
Atât în folosul nostru – lung proces evolutiv,
Cât şi în folos ceresc – Tatăl nostru cel Divin.

Ne ajutăm reciproc: El ne-ndrumă, sfătuieşte,
Prin impuls intuitiv – permanent înțelepțeşte,
Să ne cunoaştem menirea – rostul legat de Pământ
Şi revenirea la Sursă – drept final deznodământ;

Iar, la rându-i, El prin noi, realmente, se cunoaşte: Măreție şi Grandoare,
Însuşiri ce-L definesc, prin constanta Lui creare,
În Eternul lui Acum şi El se-ndumnezeieşte;
Adică, evoluează – perfecțiunea-i sporeşte.

***

Şi-acum, revenind la noi – viața cea cotidiană,
Când cuprinşi de ignoranță, trăim ca într-o capcană,
Minte condiționată, deci haotic programată,
Ea oferind pe măsură – trăirea dezordonată.

Dacă ne socotim corp – simțurile stăpânesc:
Temeri, griji şi amărăciuni, încontinuu definesc;
Experiența Vieții, lipsită de Dumnezeu,
Care, practic, se vădeşte, drept iad, creat de „egou".

Când e clar descoperită – piere-ntreaga ignoranță,
Căci „Cunoașterea" oferă minunata Existență
De făptură creatoare și atotcuprinzătoare,
Cert stăpân și stăpânire a lumii cea trecătoare.

Asta trebuie văzut și-nțeles în mod frecvent,
Că suntem Divinitate ca Sine independent,
În constantă re-creare, pe cărarea cea aleasă
De întoarcere la Sursă – adică la noi Acasă.

Practic, ce-ar fi de făcut? Nimic! Absolut nimic!
Perfect conștient, cinstit: Privim fondul nostru psihic,
Care prin iluminare – instantaneu el dispare,
Iar în pacea survenită, suntem ființă creatoare.

În această ipostază, noi creăm o altă lume,
Fără conflicte războaie – fondată pe-Înțelepciune,
Tot climatul de pe Terra numai astfel se-nnoiește
Prin insul cert creator, când cu Sine se unește.

Întrebarea pe care și-o pun adesea oamenii, este acea privitoare la rațiunea nenumăratelor reîncorporări. Răspunsul este pe cât de simplu, tot pe atâta de ușor de înțeles. Cu un asemenea trup de țărână am acumulat din ignoranță sau greșită înțelegere o seamă de reziduuri memoriale, care ne țin prizonieri datorită ataşamentelor noastre de ele, tot cu un asemenea corp trebuie să ne detaşăm de cele trecătoare. Acesta este motivul și al actualei încarnări.

Aşadar, am coborât la reîncarnare ca să ne desprindem de ceea ce este lumesc. Dar, ca să atingem capacitatea unei asemenea performanțe, suntem nevoiți să ne descoperim Natura noastră adevărată, adică pe Acela Care Suntem noi cu adevărat.

Corpul fizic, diferit ca înfățișare de la om la om, este de fapt un veşmânt trecător al Esenței Divine nepieritoare – care suntem noi Omul real. Acest trup carnal este un partener de drum, dăruit de Dumnezeu, pentru a putea face experiența ca entitate în asociere cu materia densă. Asocierea cu această haină lumească este atât în folosul nostru, cât și al Divinului Creator. Fiindcă noi și El ne ajutăm reciproc. Pe de o parte, Dumnezeu ne îndeamnă și

sfătuieşte prin impulsuri intuitive, să ne cunoaştem adevăratul rost legat de Pământ şi să aflăm calea de întoarcere la Sursa Surselor, de unde am pornit, adică la noi Acasă; iar pe de altă parte, şi noi Îl ajutăm să-şi cunoască Măreţia şi Grandoarea – însuşiri care-L definesc prin constanta Lui creare pe momente veşnic înnoitoare.

Pentru a uşura deplina înţelegere a acestei colaborări, ni se revelează următoarea precizare: Dumnezeu, ca Întreg, nu poate face o seamă de experienţe, decât pornind de la ceea ce este mai puţin decât Întregul. Şi acest mai puţin – suntem noi, suma fiinţelor, prin care El, în contopire cu noi, se îndumnezeieşte continuu prin Eternul Moment Acum.

***

În continuare, să revenim la existenţa noastră cotidiană, în postura de minte condiţionată, adică haotic programată, potrivit mediului social în care ne-am născut şi dezvoltat. Această minte, înregistrată prin consum de celule cerebrale, este incapabilă să înţeleagă noutatea Vieţii, care se schimbă de la o clipă la alta. Ea nu face altceva decât să reacţioneze la întâlnirea noului. Adică, vechiul – fondat pe imagini seci – se proiectează asupra prospeţimii noului şi creează confuzii şi stări tulburătoare.

Stresul psihic şi fizic determinat de către această minte deficitară, este cauza esenţială a majorităţii bolilor, care afectează sănătatea întregii omeniri.

Corpul fizic este al doilea element al trinităţii fiinţei umane. În cazul când ne apreciem a fi el, atunci simţurile primare ne domină întreaga fiinţă, prin griji, temeri şi amărăciuni de toate nuanţele posibile.

În ambele ipostaze, experienţa vieţii, fiind lipsită de prezenţa Divinităţii, devine un adevărat infern, drept creaţie a „ego"-ului sau a falsului „sine".

În momentul în care această ficţiune este demascată cu ajutorul „Cunoaşterii de Sine", ea dispare instantaneu. Iar în „golul" astfel creat, noi, trăitorul acestui experiment, ne unim într-Un Întreg funcţional pe clipe atotcuprinzătoare. De-acum, ca Sine independent ne întâlnim cu Eternul Moment Acum – pe cărarea minunată de întoarcere la Sursa de unde, cândva, într-un

trecut îndepărtat, am coborât în materia brută, potrivit destinului oferit de către Unicul Creator a toate câte există.

Practic, iată cum ne împlinim sacrul destin. De fapt, nu este nimic de făcut, imaginat sau dorit. Prin urmare, nu pornim cu a face ceva, fiindcă, în realitate, nu ştim ce anume urmărim. Împlinirea Adevărului nu se imaginează şi nici nu este proiecţie mintală azvârlită în viitor.

Pornim deci, de la un fapt simplu şi uşor de pus pe loc în aplicare. Adică, folosindu-ne de instrumentul Atenţiei lucide şi globale – însuşire a Sacrului, care suntem noi înşine – privim în oglinda propriei conştiinţe, mişcarea fondului nostru psihologic. Acesta, prin iluminarea Atenţiei, dispare fulgerător. Iar în pacea sufletului, astfel realizată, ni se revelează Fiinţa noastră autentică, în proces continuu de creaţie. În această fericită ipostază, noi, ca Întreg, în Unime cu Întregul Existenţial şi cu Tatăl Ceresc laolaltă, creăm o altă lume – fără contradicţii, conflicte, războaie – fundamentată pe Dragoste şi Înţelepciune.

Tot climatul haotic, existent astăzi pe Terra, numai pe această cale se înnoieşte, adică prin înnobilarea de către fiecare trăitor, care îşi descoperă Esenţa Divină, – existentă în orice om, fără nici o excepţie, cu însuşiri absolut identice.

50. UNICITATEA

Sunt aici, ca şi acolo, în Imensul Infinit,
Tot la fel şi între ele, orişiunde nelipsit!
Toate se găsesc în Mine, Eu în toate prezent Sunt,
Nimic în afar-de Mine, ca văzut sau nevăzut!

N-am o cauză anume – Sursă de alcătuire,
Eu am fost întotdeauna şi voi fi, la nesfârşire,
Căci, ce n-are început, nu va avea nici sfârşit,
Prin Esenţă şi-amănunte Sunt Un Tot desăvârşit!

Unicul, ca Unitate – tot la fel cuprinzător
Este-n noi, în fiecare, pururea revelator,
Nici efort şi nici voinţă, n-au în ele vreo valoare,
Ambele fiind siluire, sunt, deci, stres şi tulburare.

Mintea în a ei structură nu e decât un fragment,
Incapabil să cuprindă Sublimul independent,
Adică, Unicitatea, ca firească Măreție,
Existentă-n Viul Vieții, manifestă Bucurie.

***

Aşadar, să tacă mintea – atitudine smerită,
Prin asemenea tăcere – ființa, spontan, împlinită;
Spirit şi corp laolaltă – în perfectă contopire,
Află Frumusețea Vieții şi-a Ei sacră-ndreptățire.

Practic, totul se-mplineşte în „Cunoaşterea reală",
Adică trăind cu faptul cel din clipa actuală,
Cuplare desăvârşită, într-o perfectă Unime,
Unicitate deplină în eternă prospețime.

Atenția folosită, drept Lumină-nsoțitoare
Cu valoare intrinsecă, comparată cu un Soare.
Ea destramă-ntunecimi, iluzii şi-anomalii,
Oferind fără de preț nestemate Bucurii.

Unicitatea este prin însăşi natura care O defineşte Simplitate întruchipată. De asemenea, Ea este în acelaşi timp şi cea mai mare descoperire făcută vreodată de către stăpânul acestei planete, adică ființa umană.

Această Unicitate sau Energie Primordială se află peste tot şi în toate, văzute şi nevăzute sau sesizate de către simțurile omului. Ea a existat dintotdeauna şi va exista în veşnicie. Aşadar, Ea nu are un anume creator mai presus de propria Sa existență. Fiind şi nelimitată, adică fără margini, O numim şi Imensitate, care cuprinde Întreaga Existență. Centrul Său este pretutindeni şi nicăieri în mod precis.

Nemişcătoare în exterior – căci extensia Ei este Infinitul – iar în interior pururea mişcătoare, prin diversități infinite de forme, lucruri şi aspecte, pe care le cuprinde. De la formele de materie brută, până la ființele umane, cele mai elevate. De asemenea, de la galaxii şi universuri, aflate la miliarde de ani lumină, adică macrocosmos la infinitul mic, adică la microcosmos – toate formele

de existență individuală au capacitatea, independența și posibilitatea de evoluție pe scara rezemată pe imensitatea Corpului Divin, care își așteaptă copii să revină în căminul părintesc. Prin urmare, toate formele de viață din interiorul Unicității se află într-o perpetuă mișcare și constantă evoluție, de la aspectele cele mai rudimentare spre cele mai subtile.

După această succintă privire de ansamblu, să revenim la noi pământenii, în care există această Unicitate, ca un simplu „punct luminos", cu însușiri asemănătoare cu Imensul Întreg de pretutindeni. Acesta este, de fapt, Spiritul, existent în fiecare ființă umană, care singur ni Se revelează, fără să folosim voința, efortul, siluirea sau imaginația, care în totalitatea lor, nu produc altceva, decât stări tensionale și tulburări de diferite nuanțe și intensități.

Mintea în întregul ei, fiind doar un fragment al ființei întrupate este incapabilă să cuprindă Sublimul independent, adică acea Scânteie Divină cu puteri atotcuprinzătoare, care oferă făpturii umane Starea de Pură Fericire.

Așadar, folosindu-ne de mintea noastră – fie ea oricât de documentată – nu avem nici o șansă de a întâlni Adevărul Absolut, Înțelepciunea și nici Fericirea. Tacă deci, această minte! În cazul când face acest lucru – atunci numai – atitudinea smerită a posesorului ei, îi oferă acestuia o calitate inestimabilă și un avantaj spiritual nebănuit, instantaneu survenit. O dată cu tăcerea minții, corpul și Spiritul realizează o perfectă contopire. În acest context, insul respectiv funcționează ca Un Întreg, fapt ce-i permite să descopere Frumusețea Vieții și să trăiască momente de supremă Bucurie, alimentată din însăși Starea de A Fi a eternei clipe Acum și Aici.

„Cunoașterea de Sine", corect aplicată, conduce pe practicant la această minunată împlinire, prin cuplare și decuplare cu eterna Unicitate, manifestă pe clipe în desfășurare. Succesiunea clipelor, totdeauna înnoitoare, solicită trăitorul să-și folosească imensa capacitate neuro-cerebrală neutilizată, pentru a putea înțelege în mod corespunzător prospețimea inerentă a mișcării Viului. Căci numai o minte nouă este în măsură să sesizeze, să înțeleagă și să trăiască în adevăr Frumusețea Vieții.

Singurul instrument, de care ne folosim în trăirea acestei experiențe, este Atenția lucidă și globală. Ea este întocmai ca un soare sau laser care, prin simpla lor prezență, fac să dispară întunericul.

Deci, Atenția – însușire a Sacrului din noi – împrăștie, dizolvă și spulberă: gânduri, imagini, dorințe, temeri etc. care apar în oglinda conștiinței, ca reacții ale minții la întâlnirea cu Eternul Moment Acum. Acest Moment – Unicitate – nu are nici trecut și nu va avea nici viitor. Iar, dispariția necondiționată a acestor intruși intempestivi, care apar în prezent, ne va oferi în mod firesc și natural avantajele neprețuite ale întâlnirii noastre cu Sublimul Adevăr.

51. ÎNCHEIERE

Îndemnul inițial, venit clar din profunzime,
Iată-l ajuns în final, într-o altă versiune,
Împlinind ce spune titlul, precum el s-a revelat,
Eu, doar simplu instrument - lui cu totu-consacrat.

Temele care formează în ansamblul lor, lucrarea
Prin trăire-au fost tratate, consecvent cu Integrarea;
Alte...și-alte orizonturi înspre cele neștiute,
Noul, prin zeci variante, pe hârtie așternute.

Evanghelia cea Nouă, cu ea-n contact permanent,
M-a determinat să scriu, cu îndemnul evident
De-a ușura înțelesul semenilor hotărâți,
Să-și plinească-al lor destin - cu ei înșiși integrați.

Rima – uneori forțată, cuvintele nefiind în măsură
Să cuprindă și reda minunata aventură,
În afar-de timp și spațiu și de mărginita minte,
Care, în acele clipe, e goală de-aduceri aminte.

Mintea, corpul sunt fragmente trecătoare,
Care trebuie-nțelese, ca fiind totuși necesare
În procesul Existenței, legat de acest Pământ;
Noi, Scântei nemuritoare, luându-le ca un veșmânt.

Cândva, foarte de demult, într-un trecut nebulos,
Desprinși de Trupul Divin – vizând anumit folos,

Am acceptat misiunea de Dumnezei întrupați
Și de-atunci, trecut-au vremi cu țărân-asociați

Șir imens de multe vieți, ca structuri încorporate,
Prin eforturi personale și de Tată ajutați,
Permanent am progresat pe drumul de-napoiere
La adevărata Casă – printr-o domică chemare.

Drumul greu, anevoios, cu căderi și cu urcușuri,
Structurile efemere deturnând seci înțelesuri;
Iluziile, socotite realități răsturnate,
Noi, în lumea relativă, le-am întâmpinat pe toate.

Iată că Bunul Părinte, văzând marea-ntârziere
La nivel spiritual, prin greșita-nchipuire,
Direct ni Se adresează, printr-un om obișnuit,
Demascând falsele biblii și-nțelesul lor greșit.

Puși de-acuma față-n față, cu ceea ce revelează,
Care ne e comportamentul, în această ipostază?
Vă repet ce spune El: aprecieri și îndrumare!
La care cinstiți cu noi, puse, deci, în aplicare!

Pentru voi, cel mai greu lucru este de a renunța
La ce credeți voi că sunteți! Apoi, îndrumarea Sa:
Iar lucrul cel mai ușor e: A nu face nimic,
Doar A Fi! Nimic în plus, la nivel fizic și psihic.

În A Fi, Eu Sunt în voi! Iar voi și cu Mine – Una!
Prin această simplitate cu voi pururea întruna!
Ce zici, frate cititor? Conștientizezi schimbarea,
Care îndeamnă...sfătuiește s-azvârlim acumularea?!

Tot știutul posedant, deficitar și fictiv
A creat orgolioși și de asemenea, trufași – pe un fond
greșit, naiv.
Efectele îl demască printr-un clar primitivism;
Pământenii copleșiți de un searbăd conformism.

Puneți oare la-ndoială această Realitate?
Vechile atașamente de Dumnezeu revelate?!
Adevărul Absolut, nu prin minte-L întâlnim,
Ci, prin propria trăire, când cu Sacrul ne Unim!

În A Fi Acum și Aici, trinitatea se unește
Și ca-Întreg – Una cu Tatăl – și cu Tot Ceea Ce Este,
În acest context Iubirea – Esența noastră Divină,
Realmente, Se afirmă ca Lumină din Lumină!

Ea curăță și destramă reziduurile ancestrale
Existente-n orice ins, ca-nscrisuri memoriale.
Noua Biblie oferă în mod clar și-amănunțit
Cum să creăm Omul Nou, iubitor, bun și cinstit.

Iar, prin El, ca temelie, pentru noua omenire,
Totalmente diferită, prin fireasca însușire!
Deci noi toți și fiecare să urmăm noua îndrumare
Prin Ce Suntem – împlinind Starea Pură De A Fi –
Absoluta Ființare!

Această lucrare, întocmai ca și cele anterioare, a fost scrisă dintr-un îndemn, venit din profunzimea ființei proprii cu claritate, precizie și înțelegere perfectă.

Fiecare temă, în raport de titlul care o definește, singură își revelează conținutul, iar eu nu fac altceva decât să-i prind înțelesul, prin trăire directă cu el și să-l comunic în scris, folosind cuvinte cât mai accesibile cititorului obișnuit.

Așadar, de la început și până la sfârșit, temele împreună cu autorul formează un complet funcțional, care se desfășoară pe momente succesive trăitoare cu Sublimul Adevăr în constanta Lui înnoire. Simbolurile de exprimare se pot repeta, însă trăirea – de fiecare dată prospețime vie – este în continuă schimbare și eternă surpriză. Evanghelia cea Nouă, despre care amintim în prefața acestei cărți, a constituit sursa și îndemnul de investigare a noi și noi orizonturi, privitoare la „Cunoașterea" omului de către el însuși. Uneori, rima a fost oarecum forțată, dar cât mai pe înțelesul cititorului, ca el însuși să încerce marea și fireasca aventură a „Cunoașterii" și perfecționării modului său de funcționare.

Omul de rând, potrivit educației greșite care se perpetuează de mii de ani, prin transmitere de la o generație la alta, funcționează adeseori cu totul inoportun. De multe ori el se consideră a fi corpul fizic și, în acest caz, simțurile primare îl domină în așa măsură încât îl coboară, prin atitudini comportamentale, la nivel de animalitate.

Alteori, el pune preț excesiv pe minte și acumulările sale memoriale. În această alternativă simplul știut face din el un veritabil robot, care funcționează haotic. Dominat de imaginea splendidă a falsului său „sine", el își ajustează pe figură – în funcție de împrejurări – diverse măști avantajoase, prin care încearcă să-și ascundă goliciunea și urâțenia interioară. Dar, tendința de a înșela lumea exterioară, îi amplifică și mai mult ipocrizia și fariseismul, atât de frecvent întâlnit la toate nivelurile sociale de la începutul acestui mileniu.

În sfârșit, mai există și a treia categorie de oameni care apreciază Sufletul diferit de însușirile Sale divine, transformându-L într-un aprig luptător, atât împotriva trupului și a necesităților sale, cât și împotriva reacțiilor inerente ale proprie minți. Aici amintim pe toți aceia care părăsesc lumea și îndrăgesc izolarea sau singurătatea, prin care nădăjduiesc să-și cucerească mântuirea Sufletului. Cum sunt de pildă, pustnicii, a căror viață este marcată de nenumărate privațiuni, impuse corpului fizic sau a monahilor, izolați între zidurile propriei chilii. Or, privind toate aceste forme de însingurare, în ansamblul desfășurării lor, ele însele se dovedesc a fi urmăriri pur egoiste sub aspect spiritual. În general, toți aceștii idealiști sunt, pur și simplu, niște entuziaști imitatori ai unor înaintași, pe care religiile respective îi dau ca exemple de viață sfântă și sfințitoare. Scopul lumesc al acestor religii, fiind unul și același – în toate cazurile – și anume, de dominare a maselor de credincioși. Lupta Sufletului împotriva celor două componente ale ființei umane, nu poate fi decât dăunătoare, cu influențe negative atât asupra sănătății trupului, cât și a echilibrului mintal.

De fapt, trupul și mintea ne sunt parteneri de drum pe calea evoluției noastre spirituale, al cărui scop ultim este unul singur și anume: întoarcerea în corpul Tatălui Divin, de unde am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia densă. O dată cu trimiterea în universul fizic, ni s-a dat și uitarea a Aceluia Ce Suntem. Pentru ca, prin munca noastră, să trăim experiența de

copii de Dumnezeu întrupați și astfel contribuim la întregul proces al evoluției, privind nivelul atotcuprinzător al Existenței, în general.

În urma noastră se află un șir imens de vieți încorporate, cu căderi și urcușuri, ajutați în mod continuu de Sublimul Părinte, care ne vrea pe toți readuși în căminul părintesc.

Însă, în trecutul multimilenar al acestei planete, noi, pământenii am fost ajutați de Dumnezeu și în mod indirect, printr-o mulțime de mesageri ai Săi, trimiși în același scop. Unii dintre ei, din păcate, nu au fost înțeleși, alții au fost în mod greșit apreciați, în legătură cu ceea ce aceștia propovăduiau. Iar o parte dintre acești trăitori ai Adevărului Absolut au fost chiar uciși de sălbăticia unor făpturi umane, socotite evoluate în raport cu restul viețuitoarelor de pe această planetă.

La sfârșitul celui de-al doilea mileniu, iată că Dumnezeu, văzând marea întârziere a evoluției spirituale a pământenilor, ni Se adresează direct, folosindu-se de astă dată de un om obișnuit. În această premieră absolută, omul, prin care ne vorbește Dumnezeu, nu este un Iluminat, ci un revoltat împotriva a tot și toate, adică a societății și chiar a Creatorului. El, ca adept al credinței creștine – un fervent catolic – este total nemulțumit că de sfintele Paști, nu are bani suficienți și nici alte mijloace materiale ca să-și ajute copii, pe care îi are în urma relațiilor cu mai multe femei – căsătorit sau în concubinaj cu acestea. Este ales, deci, un om religios, a cărui moralitate este contestată, atât de el, cât și de către semenii adepți ai aceluiași crez religios.

Desigur că, această alegere a fost făcută potrivit Înțelepciunii lui Dumnezeu, pentru ca cei care citesc mesajul să nu mai aibă modele cu privire la așa-zisele preferințe divine sau să recurgă la interpretări greșite. Budiștii au făcut din omul-Buddha – Dumnezeu, iar creștinii au făcut același lucru din Isus Cristos, neglijând, atât unii, cât și ceilalți, importanța mesajului transmis omenirii, privitor la evoluția spirituală a pământenilor.

Drept avertisment, socotesc utilă următoarea întrebare pentru cei care au citit noul mesaj, transmis prin cele cinci cărți: Este oare posibil ca oamenii să facă un idol din omul prin care Creatorul ni Se adresează?! Eu nu cred într-o astfel de rătăcire, fiindcă diferențele dintre cei doi iluminați, amintiți mai înainte, și Neale Donald Walsch, este atât de evidentă încât orice comparație neagă însăși uzul rațiunii!

În continuare, înainte de a ne despărți, să ne reamintim unele precizări, făcute de către Divinul Creator. El demască o mulțime de greșeli cuprinse în diferitele biblii ale religiilor existente astăzi pe planeta noastră. De asemenea, El corectează și o seamă de false viziuni, oferite omenirii de către teologi și filozofi, privitoare atât la Creație, cât și a Existenței și însușirile Creatorului.

După ce am luat cunoștință despre adevărurile revelate de către Noua evanghelie, care ne este comportarea? La această simplă întrebare, iată ce ne spune însuși Dumnezeu:

„Pentru voi – spune El – cel mai greu lucru este să renunțați la ceea ce credeți voi că sunteți". Apoi vine îndrumarea de o inestimabilă valoare: „Iar lucrul cel mai ușor, cel aveți de îndeplinit este să nu faceți nimic! Doar A FI!" Nimic în plus! Cu alte cuvinte, să nu facem nimic pentru A Fi, nici la nivel fizic și nici la nivel psihic.

„În A Fi – spune Dumnezeu – Eu Sunt voi și voi și cu Mine – Una Suntem". Realizând această extraordinară simplitate, suntem perfect conștienți că existăm și că funcționăm împreună cu Imensul Necuprins.

Ce zici frate cititor în urma acestei minunate revelații, privitoare la întâlnirea noastră cu Dumnezeu și ceea ce am făcut mai înainte, sfătuiți de teologi și îndrumători spirituali? Amintim o parte dintre aceste îndrumări, prin care ni se asigură apropierea de Dumnezeu: posturi severe, rugăciuni, rostiri de mantre, eforturi de voință, îngenuncheri, cruci, lupta împotriva unui satan imaginativ etc.

Acum, după noua învățătură suntem sfătuiți să nu mai facem uz de propria voință și să azvârlim toate acumulările memoriale. De ce oare? De fapt, simplul știut, necorelat cu trăirea a ceea ce el ne informează, creează orgolioși și primitivism spiritual. Prin știutul acumulat memorial, oamenii devin prizonieri ai unor tipare, care-i limitează și, potrivit acestora, ei se repetă la infinit. Aceste repetări obsesive îi pun în conflict cu ei înșiși, ca și cu ceilalți semeni, condiționați la rândul lor de tipare diferite.

Puneți cumva la îndoială această evidentă și dureroasă realitate a lucrurilor? Revelația, de care am amintit, nu este opera unui iluminat, a cărui buna-credință să o puneți la îndoială – așa cum au făcut-o și o fac încă oamenii și acum – ci este o dezvăluire directă a Creatorului, care se folosește, ca instrument de transmitere de un semen de-al nostru.

Adevărul Absolut nu poate fi întâlnit, în nici o împrejurare, cu mintea şi acumulările sale – fie ele cât de erudite – ci numai şi numai prin propria trăire cu sacra Divinitate în Uniune perfectă.

Prin urmare, în A Fi Acum şi Aici, trinitatea (corp, minte şi Spirit) se uneşte şi funcţionează ca Un Întreg – Una cu Tatăl Ceresc şi cu Toate câte există. Iar în această Unime apare Iubirea, adică Esenţa fiinţei noastre, care Se afirmă ca Lumină din Imensa şi Unica Lumină. Ea doar prin simpla Ei prezenţă curăţă, dizolvă şi destramă instantaneu toate reziduurile, păstrate memorial, care ne-au adus de fapt la reîncarnare.

Noua Biblie ne arată cum putem recrea prin noi înşine Omul Nou iubitor, bun şi cinstit. Iar, în continuare o nouă omenire şi o nouă civilizaţie va lua naştere, total diferită de actuala caricatură, bazată pe minciună, lăcomie, violenţă şi ură.

Nu există altă modalitate de a schimba lumea decât începând cu noi înşine, fiecare dinamizat de propria responsabilitate. Toţi avem capacitatea de autoperfecţionare şi ea depinde de râvna, setea şi persistenţa drept însuşiri care ne definesc de fiinţe superioare.

Vă doresc din tot sufletul să vă însuşiţi aceste sfinte şi sfinţitoare îndemnuri!

Str. Zamfir Arbore nr. 5, sector 2, Bucureşti
Tel./fax 240 66 77; 092 22 39 31